

Giới thiệu Cô Nàng Hợp Đồng

Truyện Cô Nàng Hợp Đồng của tác giả Ni Xảo Nhi là thể loại truyện teen được rất nhiều các bạn trẻ ưa thích. Hương Tranh trong một ngày đen đui đã đánh lại lão chủ háo sắc, thất nghiệp quay về nhà. Trên đường về cô chọc giận con chó, nó đuổi cô cho thừa sống thiếu chết, để tự cứu mình cô đành hi sinh người thanh niên cô gặp trên đường – Sở Trung Thiên, khiến con chó cắn hỏng chiếc áo hàng độc của anh ta, anh ta quyết trả thù cô

Hương Tranh mở “Dịch vụ cho thuê bạn gái”, oan gia ngõ hẻm, cô gặp phải Trung Thiên, bị anh ta lừa ký hợp đồng làm bạn gái thuê trong vòng 1 năm. Tình giả thành thật, Trung Thiên bắt Hương Tranh đi học ở “trường đào tạo cô dâu quý tộc”, tại đây Hương Tranh gặp và kết thân cùng anh chàng Sở Tu Phàm. Tình cảm của cô và Sở Trung Thiên bị ngăn cấm

Cùng thời gian đó cô phát hiện ra nhiều bí mật chưa được hé lộ trong 20 năm qua nhà họ Sở. Liệu tình yêu hợp đồng của Hương Tranh và Sở Trung Thiên sẽ đi đến đâu? Hai năm sau Hương Tranh, Trung Thiên, Tu Phàm giữa họ sẽ có kết cục thế nào? Bí mật chôn vùi 20 năm sẽ được giải quyết ra sao?? Nhân duyên, số phận, hận thù sẽ có một câu trả lời trọn vẹn khi bạn gấp cuốn sách lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hợp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiếng gọi của Kim Tiền

“Hương Tranh, Tổng giám đốc cho gọi cô.”

Tiếng đồng nghiệp Mạt Tiểu Kinh vang lên bên cạnh. Hương Tranh đang đánh máy vội ngừng đầu lên, ngạc nhiên hỏi lại Mạt Tiểu Kinh: “Tổng giám đốc ư?”. Một người bận trăm công nghìn việc như Tổng giám đốc sao lại cho gọi một nhân viên quen như cô nhỉ?

“Đúng thế. Tổng giám đốc nói cô hãy đến ngay phòng làm việc của ông ấy.”

Mạt Tiểu Kinh gật gù đầu, nhìn Hương Tranh rồi mới quay người bước đi. Ánh mắt Tiểu Kinh như muốn cảnh báo cô: Chuyến này nguy hiểm, hãy tự cứu lấy mình.

Nhìn Mạt Tiểu Kinh đi xa dần, Hương Tranh thấy vô cùng bất an.

Gần đây, nền kinh tế suy thoái nên khắp nơi rộ lên tin đồn rằng công ty sẽ cắt giảm biên chế. Ánh mắt đầy cảm thông của Mạt Tiểu Kinh... không phải là muốn ám chỉ cô... là người bị sa thải đấy chứ?

Hương Tranh không dám nghĩ tiếp, nhanh chóng đứng bật dậy, lao nhanh đến trước phòng Tổng giám đốc, rồi dừng lại, gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ sồi mát lạnh.

“Tổng giám đốc, tôi là Hương Tranh.”

“Vào đi.”

Hương Tranh hít một hơi sâu, mở cửa. Một người đàn ông trung niên với mái tóc húi cua đang ngồi dựa lưng vào ghế da phía sau bàn làm việc đầy áp hồ sơ, ngón trỏ của bàn tay trái gõ nhịp trên tay vịn ghế. Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông trung niên ấy ngừng đầu lên, đôi mắt như hai hạt đậu xanh thích thú nhìn cô từ đầu đến chân rồi dừng lại ở khuôn mặt đẹp của cô.

“Lại đây.”

“Vâng.”

Hương Tranh, cô kim ý định bỏ chạy thoát thân, nuốt nước bọt, đóng cửa lại, bước về phía bàn làm việc, cúi đầu kính cẩn hỏi:

“Tổng giám đốc tìm tôi có việc ạ?”

“Tôi đã đọc báo cáo cô nộp hôm qua, làm tốt lắm.”

Người đàn ông trung niên đứng lên, nở nụ cười ma quái, đi vòng qua bàn làm việc, tiến sát về phía cô.

Hừ! Không sa thải cô thật hay sao? Hương Tranh đang băn khoăn thì đúng lúc đó, một đôi tay thô ráp đã đặt trên bàn tay thon dài mềm mại của cô.

Tên háo sắc đã hiện nguyên hình. Tất cả các nhân viên nữ của công ty, chưa ai thoát khỏi nanh vuốt của hắn, thậm chí cả nữ nhân viên dọn vệ sinh hắn cũng không tha. Mọi người đều rất phẫn nộ, nhưng thời buổi này tìm được việc làm thật không dễ, để kiếm kế sinh nhai, không còn cách nào khác là phải nhẫn nhịn hắn.

Bản thân Hương Tranh cũng từng bị hấn ta cầm tay mấy lần. Mỗi lần như thế, cô đều tức giận đến mức muốn đập nát đôi bàn tay cầm thú ấy. Riêng lần này, cô có cảm giác không chịu đựng hơn được nữa, vậy mà vẫn phải cố nhắc nhở bản thân: “Vi công việc, phải biết kiềm chế, gây sự với hấn chẳng ích gì”.

Hít một hơi thật sâu, Hương Tranh lặng lẽ rút tay mình ra khỏi bàn tay hấn, cười nhả nhận và nói với hấn: “Tổng giám đốc quá khen ạ”.

Người đàn ông trung niên nhìn hau hấu vào đôi môi Hương Tranh. Bộ mặt đều căng của hấn già bộ từ tể.

“Tôi định thăng chức cho em lên làm trợ lý Tổng giám đốc. Em nghĩ sao?”

Nói rồi, đôi bàn tay hấn từ từ đặt lên hông cô.

Hương Tranh bị bắt ngờ. Cô lập tức gạt tay hấn ra khỏi người cô, đôi mắt tức giận nhìn trừng trừng nhìn vào hấn, đồng thời lớn tiếng cảnh cáo: “Tổng giám đốc, xin hãy cư xử đúng mực!”.

Cô đã nhẫn nhịn đủ rồi, làm sao có thể ngoan ngoãn phục tùng hấn ta mãi được? Mỗi người đều có nguyên tắc hành xử của riêng mình. Nếu hấn dám làm điều gì quá đáng thì dù hấn có là Tổng giám đốc hay là vua đi chăng nữa, cô cũng quyết không nhịn nữa.

Lão già háo sắc không hiểu được những gì Hương Tranh đang nghĩ. Hấn tiếp tục tiến đến trước mặt Hương Tranh, khua môi múa mép:

“Mỗi tháng nhận một khoản tiền ít ỏi mà công việc vất vả như vậy, cực khổ lắm phải không? Chỉ cần em cùng với tôi... thì không phải nhọc nhằn mà lương tháng lên tới mười ngàn. Em thấy sao?”

Hấn ta bị hôi miệng. Mỗi khi hấn mở miệng là mùi hôi tỏa ra, nồng nặc bao quanh cô.

Thật không thể chịu nổi. Hương Tranh bưng bưng lửa giận. Cô tát mạnh lên má trái của hấn, quát: “Đồ dê tiện!”. Nhưng chưa đầy hai giây sau, cảm giác đau nơi bàn tay khiến cô thấy hơi hận. Đáng lẽ cô phải tháo giày ra mà nện thật lực vào trán hấn, chứ không phải dùng tay như thế này.

Lão tổng giám đốc háo sắc không ngờ Hương Tranh phản ứng kịch liệt đến thế. Bị Hương Tranh dồn hết lực mà tát, lão phản ứng không kịp, loạng choạng lùi lại một bước. Đang lúc hoảng loạn, lại không cẩn thận, nên hấn bị trượt chân, ngã xõng xoài ra đất.

Hương Tranh cũng bất ngờ mất một lúc mới bật cười “ha ha” trước cảnh lão già háo sắc bị ngã. Cô vui vẻ vỗ tay nói: “Ha ha! Trời giúp ta!”.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn cô trừng trừng. Dấu bàn tay cô còn in rõ trên mặt hấn. Đôi mắt hình hạt đậu xanh đầy vẻ giận dữ. Hấn hận là không thể xé cô ra thành trăm mảnh.

“Cô dám đối đầu với tôi!” Hấn ta nghiêng răng, cố gắng đứng lên.

Hương Tranh vẫn giữ vẻ kiên quyết. “Tôi không những dám đánh vào mặt ông mà còn dám làm cho ông tuyệt giống, tuyệt nòi!”

Nói rồi, Hương Tranh giơ chân đạp mạnh vào đáy quần lão già trước khi bước ra ngoài.

Hấn ôm lấy hạ bộ, cơ thể cuộn tròn lại như quả bóng, vật vờ vì đau đớn, khuôn mặt khi trông càng khó coi hơn, miệng không ngừng rên rì: “Mẹ ơi! Chết tôi rồi!”.

Hương Tranh vòng tay trước ngực, đầu ngẩng cao, giống như một nữ hoàng, khinh bỉ nhìn xuống hấn ta, tự hào hỏi: “Sao? Đến lúc này ông đã biết tôi dám làm gì hay chưa?”.

“Cô không muốn làm việc?...” Hấn giận dữ lắc đầu, trán đầm đìa mồ hôi, mặt nhăn nhó.

Hương Tranh đáp lại bằng giọng khinh bỉ: “Hừ! Làm việc với loại người như ông chỉ tổ thêm bẩn người”.

“Cô... cô đừng có ngạo mạn. Sau này tôi sẽ tìm luật sư kiện cô vì tội tấn công tôi.”

Hương Tranh chống nạnh, trừng mắt nhìn lão và thách thức. “Ông cứ việc kiện đi. Đến lúc đó tôi cũng sẽ kiện lại ông vì tội quấy rối tình dục nữ nhân viên.”;Nói xong, cô quay người bỏ đi.

Đi được hai bước, cô vẫn cảm thấy bức tức, cúi đầu nhìn hai bàn chân mình về thương tiếc. Lão Tổng giám đốc háo sắc thì vẫn ôm hạ bộ, tru lên đau đớn như lợn bị chọc tiết. Tiếng tru ấy có lúc to đến độ tưởng như có thể làm vỡ cả các cửa kính trong phòng làm việc. Hương Tranh mỉm cười về hải lòng, phẩy tay phủi những hạt bụi tường tượng, rạng rỡ bước ra khỏi phòng Tổng giám đốc.

Cô vừa bước ra khỏi phòng hấn thì nhận ra chuyện động trời đã được loan truyền. Các nhân viên khác nhìn đương sự đang đi ra là cô với những ánh mắt ngưỡng mộ. Có người còn quay về phía cô giơ ngón tay cái lên biểu lộ sự khâm phục.

Một lúc sau Hương Tranh mới hiểu ra nguyên nhân của những hành động kì lạ ấy. Trường cách âm của công ty này rất kém, từ phòng Tổng giám đốc vọng ra âm thanh to như vậy, chắc chắn mọi người đều nghe thấy cuộc cãi vã giữa họ. Thật không ngờ mọi người lại ủng hộ và ngưỡng mộ hành động đó của cô. Hương Tranh cũng có chút đắc ý.

Nhưng sự đắc ý qua mau, nỗi thất vọng kéo đến.

Hương Tranh cúi đầu, ôm hộp cát tông nhỏ đựng đồ dùng cá nhân vừa thu dọn ở văn phòng, buồn bã trở về nhà.

Hương Tranh biết rằng với cô gái mới chỉ tốt nghiệp phổ thông như cô, rất khó để tìm một công việc tử tế. Nhớ lại, năm cô thi đại học, vì ham mê những trò game trực tuyến, nên cô học hành chểnh mảng, điểm số giảm sút. Cuối cùng, cô thành cả không vượt qua vũ môn để hóa rồng. Sau khi thi trượt đại học, Hương Tranh cảm tâm bằng tốt nghiệp phổ thông đi xin việc. Mất hơn bốn tháng, đi mòn mắt mấy đôi giày, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của chị Hương Đình, qua muôn vàn gian khổ, cô mới được vào làm ở công ty này. Vậy mà vì một phút tức giận nhất thời, cô đã tự làm mất đi công việc không dễ gì có được. Về nhà cô sẽ giải thích với chị gái như thế nào đây?

Hương Tranh càng nghĩ càng thấy đau đầu, không thể kiềm được tiếng hét: “A!!! Điên quá đi!!!”.

Tiếng hét ấy làm con chó vàng to lớn đang gặm xương cạnh thùng rác bên đường cũng phải giật mình sợ hãi. Sau đó, nó giận dữ ngẩng đầu nhìn Hương Tranh trừng trừng rồi tức tối lắc cái đầu phủ đầy rác và nước thải để những thứ đó bắn tung tóe vào người cô như sự trừng phạt kẻ gây rối. Đến lượt Hương Tranh bị bắt ngờ, chỉ còn biết tức tối la lên mấy tiếng: “Ồ!Ồ!”.

Con chó làm Hương Tranh càng thêm giận dữ.

“Trời ơi! Không phải ngay cả những con chó bên đường cũng muốn bắt nạt tôi đấy chứ?” Hương Tranh vừa trừng mắt nhìn con chó vừa kêu la.

Con chó vàng cũng không chịu kém cạnh, nó quay đầu về phía cô, đáp trả bằng một tràng sủa âm ỉ.

Hương Tranh tức giận đá vào cái thùng rác bằng sắt bên cạnh con chó vàng mấy cái. m thanh lớn phát ra, con chó vàng sợ hãi nhảy lên mấy bước.

“Hừ! Đáng đời! Ai bảo mi dám sủa ta.” Hương Tranh đắc thắng khoanh tay trước ngực, kiêu ngạo mắng con chó.

Nhưng ngay sau đó, cô mờ to mắt, nhìn chằm chằm mà vẫn không dám tin là con chó vàng đang lao về phía mình với đầy vẻ giận dữ. Cô kinh sợ hét lên và quay người bỏ chạy.

Con chó vàng đuổi theo sau và rõ ràng là nó không có ý định buông tha cô, thậm chí còn đuổi theo rất hăng.

Chạy được chừng mười phút, Hương Tranh có cảm giác chân mình bị tê liệt, đôi giày cũng đã bị văng đầu mất.

Đằng sau cô, con chó vẫn đuổi theo. Hương Tranh quay đầu nhìn lại, con chó điên chỉ còn cách cô chưa đầy một mét.

Muộn rồi, mặt cô như muốn khóc. Cô cố gắng chạy thật nhanh nhưng đôi chân nặng như đeo đá không chịu nghe lời. Bàn chân cô bị cát sỏi làm cho trầy xước, càng chạy càng thấy đau rất.

Đúng lúc Hương Tranh đang tuyệt vọng vì ý nghĩ cô không thể thoát khỏi số phận bị một con chó điên đuổi theo cắn thì đôi mắt tinh tường của cô bỗng phát hiện ra một chàng trai đang từ con ngõ nhỏ phía trước mặt đi ra.

Mắt cô sáng lên, đầu nhẹ hẳn đi bởi ý tưởng mới nảy ra. Cô biết làm như thế này là có lỗi với anh chàng ấy nhưng đây là cơ may cuối cùng của cô, cô đã sức cùng lực kiệt rồi, không thể cố thêm được nữa.

“Đây không phải là hại người, mà là tự cứu mình. Xin Thượng đế tha tội!” Hương Tranh trấn an mình. Rồi cô cố dồn chút sức lực còn lại, lao về phía chàng trai. Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi, cô vừa kịp xoay người thì những chiếc răng của con chó vàng tìm đến người anh chàng kia.

Anh chàng bị Hương Tranh chọn làm vật thế mạng ấy tên là Sở Trung Thiên. Anh ta vừa từ văn phòng thám tử đi ra, trong tay còn cầm bằng chứng ngoại tình của bạn gái, tâm trạng nặng nề nên muốn đi bộ một lúc.

Cuối con đường lớn chia thành hai nhánh, nhánh chính tuy rộng hơn nhưng lại cách xa bãi đậu xe ô tô, nhánh phụ tuy nhỏ hẹp nhưng chỉ đi đến cuối đường hầm là tới bãi đậu xe ngay.

Sở Trung Thiên do dự giây lát rồi kiên quyết lựa chọn con đường nhỏ. Đường tuy hẹp nhưng rất sạch sẽ. Trên đoạn đường dài chỉ có anh và một cô gái đáng người hơi đậm.

Tiến lại gần hơn, anh nhận ra cô gái đó có thân hình đầy đặn, dung mạo xinh đẹp, nhưng nét mặt hoảng loạn đang cố chạy về phía anh. Gió thổi làm mái tóc khẽ tung bay, trông càng cuốn hút. Sở Trung Thiên chú ý đến đôi chân trần của cô. Chân trái có một vết thương nhỏ đang dần tẩy đỏ.

Anh dừng chân, định bụng hỏi xem cô có cần giúp gì không thì chỉ thấy mắt cô gái sáng lên và rồi, cô như một đầu máy xe lửa lao về phía anh.

Sở Trung Thiên thấy có chút khó hiểu, đang cố gắng nghĩ xem rút cuộc cô gái ấy muốn làm gì, khi nhìn thấy con chó vàng to lớn hung hãn đuổi theo cô gái, anh mới dần đoán được chuyện gì đang diễn ra, chỉ tiếc là quá muộn mất rồi...

Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ, đến khi định thần lại được thì Sở Trung Thiên đã ngã lăn ra đất, những bức ảnh trong tay bay khắp nơi, còn con chó đang chồm lên bụng anh, điên cuồng cắn xé quần áo của anh.

Ôi!!! Chiếc áo hàng hiệu của anh. Lại còn là hàng độc nữa chứ!

Sở Trung Thiên chẳng kịp suy nghĩ nhiều, lấy hết sức giơ chân đạp con chó vàng qua một bên. Sau đó mới thấy ân hận, nhờ con chó ấy càng điên lên mà quay sang tấn công anh thì sao. May thay, không hiểu con chó phát hiện ra cái gì phía trước mà bỏ mặc anh nằm đó, chạy mất dạng.

Sở Trung Thiên xấu hổ đứng dậy, tức giận quay tìm cô gái chết tiệt kia để báo thù, nhưng phía cuối con đường hầm đã không còn thấy bóng dáng cô gái ấy đâu nữa. Cô ta đã khôn ngoan trốn biệt tăm tích.

uán cà phê Dạ Lan.

Hương Đình đứng trước quầy thu ngân, chăm chú nhìn đồng hồ trên tường, nhưng ánh mắt nửa vô tình nửa cố ý dừng lại nơi chiếc bàn kê phía dưới chiếc đồng hồ.

Khách ngồi bàn ấy là một cặp nam nữ. chàng trai xem chừng chưa đến hai mươi tuổi, sáng sủa, đẹp trai. Cô gái khoảng hai mươi hai tuổi, xinh đẹp, duyên dáng. Chàng thanh niên nhẹ nhàng đưa tách cà phê lên môi, nhấp một ngụm và nói: “Chúng mình chia tay nhau nhé!”. Từ lúc vào quán, anh ta đã nói câu này hơn chục lần rồi, nhưng lần nào cô gái cũng cự tuyệt. Lần này cũng không phải là ngoại lệ.

“Em không đồng ý!” Cô gái ngồi thẳng người lên, nhìn chàng trai với ánh mắt quả quyết.

“Anh đã quyết định rồi. Em có phản đối cũng chẳng ích gì nữa.” Chàng trai cất giọng ôn hòa, trên môi còn như đang nở nụ cười.

Cô gái bối rối một chút rồi định thần lại ngay, giọng kiên quyết: “Trừ phi anh đưa ra được một lý do thuyết phục, nếu không, em tuyệt đối không chia tay anh”.

Anh ta quay qua nhìn bạn gái, ánh mắt có chút khinh khi. “Anh không còn yêu em nữa, lý do vậy được chưa?”

“Xin lỗi, nhưng em không cho rằng lý do ấy đủ thuyết phục đối với em.” Ngực khí trong lời nói của cô gái trở nên kiên định lạ thường.

Xem chừng họ nói chuyện chia tay đến hết ngày cũng chẳng xong, Hương Đình lặng lẽ buông tiếng thở dài.

Thật sự không thể trách cô vì đã nghe lén. Hai người đó chẳng phải quá đáng lắm sao? Gọi hai tách cà phê, rồi ngồi lì ở đó gần ba tiếng đồng hồ, những vị khách khác đã về hết, quá giờ đóng cửa lâu rồi mà họ vẫn chưa có ý định ra về. Họ không chịu hiểu rằng, chia tay là chuyện riêng của họ, có gì mà cứ ngồi lì tại quán của cô? Cô đang muốn về nhà sớm để xem phim trên truyền hình. Hương Đình quay ra nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường lần thứ n.

Hic, bộ phim mà cô thích đã chiếu được mười lăm phút rồi.

Đôi nam nữ ấy chuyện tâm đến mức hoàn toàn không để mắt đến việc Hương Đình đang có mặt trong quán.

Chàng trai nhìn thẳng vào cô gái, ánh mắt dịu hẳn đi. “Luyến Hoàn, em biết anh không đùa mà, tốt nhất là em từ bỏ đi, nếu không người xấu mặt sẽ là em đấy.”

Người con gái khẽ run lên vì ánh mắt và lời nói của chàng trai đó. Để trấn tĩnh, cô đưa tay làm bộ chỉnh lại quần áo. “Anh nói vậy là có ý gì?”

Nụ cười khó hiểu hiện trên môi chàng trai. “Em nghĩ nó là gì thì nó là như thế.”

Cô gái nhẹ nhàng đưa đôi bàn chân dưới gầm bàn, đôi mắt mờ to đầy nghi ngờ nhìn thẳng vào khuôn mặt đàn ông quyền rũ, nhưng ngay sau đó cô ta bình tĩnh nói: “Đó không phải là vấn đề chính của chúng ta. Tóm lại là em nhất quyết không đồng ý chia tay”. Nói rồi, cô gái kéo ghế đứng dậy.

Vốn đang định mang cây chổi đến quét để đuổi khéo khách thì Hương Đình nhìn thấy hành động của cô gái. Cô chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì không cần dùng đến hạ sách đó thì đã thấy chàng trai nắm lấy cổ tay cô gái kéo lại.

“Ngồi xuống.” Anh ta nói nhỏ nhưng giọng nói đầy uy lực, không thể cưỡng lại được.

Cô gái cúi đầu. Khi nhìn thấy khuôn mặt chàng trai chuyển từ hiền hòa sang giận dữ, mắt cô ta lộ rõ vẻ hoảng loạn, do dự một chút rồi lại ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Hương Đình quan sát hai người họ, trong lòng thầm nguyện rửa gã kia, đôi môi hồng của cô trẻ xuống vì thất vọng, đôi mắt vô thần một lần nữa liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường vẫn đều đặn nhích từng phút.

“Em cần một lý do đủ thuyết phục phải không?” Chàng trai nhìn cô gái, ánh mắt dần linh hoạt trở lại.

Cô gái cúi đầu để tránh ánh mắt của chàng trai, im lặng.

“Bây giờ tôi sẽ nói sự thật cho cô nghe”, chàng trai lên tiếng. “Tôi đã biết người đàn ông tên là Kiệt Thâm.” Cô gái giật mình kinh ngạc, ngẩng lên nhìn chàng trai.

“Trong thời gian hẹn hò với tôi, cô đã giuú tôi, thường xuyên cùng người đàn ông tên Kiệt Thâm đó đi ăn, đi bar, thậm chí vào cả khách sạn. Thế mà trước mặt tôi, cô lại làm ra vẻ không có chuyện gì, giả bộ yêu thương tôi. Nói thật, bộ dạng ấy của cô làm tôi thấy buồn nôn.” Anh ta đã hết cả nhẫn

nhìn, cách xưng hô cũng thay đổi.

Giọng nói của chàng trai không bộc lộ chút cảm xúc nào. Hương Đình mãi nghe họ nói chuyện mà quên cả việc miếng dưa hấu đang chờ trước miệng.

Trời ạ! Cô không thể ngờ câu chuyện giữa hai người đó lại phát triển theo chiều hướng ấy. Cô tự hỏi không biết có phải bọn họ đang đóng một bộ phim tình ái nào đó hay không.

Mặt cô gái tái dần đi rồi trắng bệch. Chưa đầy một phút sau, chàng trai đứng dậy bỏ đi, cô gái cũng vội vàng đứng lên khiến cái ghế đổ nhào. Nhưng cô ta cũng không quan tâm đến cái ghế bị đổ, ngay cả thể diện, lòng tự trọng cô ta cũng vứt bỏ hết rồi. Cô ta hoảng hốt chạy theo chàng trai, vội vàng nói: “Trung Thiên, em và Kiệt Thâm chẳng qua là vui vẻ một chút, người em thật sự yêu là anh, anh hãy cho em thêm một cơ hội nữa được không? Em sẽ không bao giờ tái phạm nữa... Anh... Anh!!!”.

Trông cô ta có vẻ thành khẩn và biết lỗi lầm, vậy mà chưa đầy hai giây sau, cô ta đã đành giọng nói: “Em là cô gái đích thân mẹ anh chọn. Bác đã nói em là người thích hợp nhất để làm vợ anh, thế nên chưa được sự đồng ý của bác, anh không được chia tay với em”.

Đôi mắt lạnh lùng của chàng trai hướng về phía cô gái, đôi môi màu anh đào của kẻ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh như băng.

Vẫn giữ thái độ lạnh lùng ấy, anh ta nói: “Nếu mẹ tôi biết cô đi lại với người đàn ông khác sau lưng tôi, liệu bà còn đồng ý chuyện của chúng ta?”.

Cô gái toàn thân run rẩy, vội vàng nắm chặt lấy cánh tay phải của chàng trai, đôi môi hồng lấp bắp: “Trung Thiên, em cầu xin... cầu xin anh, cho em thêm một cơ hội nữa, được không anh?”.

“Luyến Hoàn, chúng ta hãy chia tay trong vui vẻ. Cô nên chú ý đến hình ảnh của mình một chút mà giữ lại chút tự trọng đi.” Sờ Trung Thiên lạnh lùng nhân giọng.

Cô gái vẫn bất chấp tất cả, giữ chặt cánh tay chàng trai, miệng không ngớt cầu xin. Sờ Trung Thiên bỏ mặc cô ta, đi thẳng ra quầy thu ngân.

Hương Đình đứng sau quầy thu ngân, giả bộ như đang bận kiểm tra hóa đơn nhưng đôi mắt thì thoảng lại liếc trộm chàng trai đang đi về phía mình, nghĩ thầm trong bụng:

“Anh chàng này thật phong độ, còn cô gái đó thì quá tham lam, có một anh người yêu đẹp trai như thế rồi mà còn ngoại tình, thật là hết biết”.

Sờ Trung Thiên dừng lại trước quầy thu ngân. Hương Đình lập tức nở một nụ cười xã giao: “Thưa tiên sinh, tôi có thể giúp gì cho anh?”.

“Thanh toán!”

“Được rồi, xin đợi một chút.” Hương Đình nhanh chóng lướt qua một lượt các hóa đơn trên bàn, sau đó ngẩng lên mỉm cười nói với khách: “Thưa tiên sinh, tổng cộng hết ba mươi tệ”.

Sờ Trung Thiên lấy ví, rút ra ba tờ một trăm tệ, đặt lên quầy thu ngân, lịch sự nói: “Không cần trả lại, chỗ đó coi như tiền đền bù, hy vọng cô nhận lấy”. Nói xong, anh ta đẩy cửa bước ra ngoài, phong thái lạnh lùng quyền rũ. Cô nàng Luyến Hoàn cũng đã ngừng cầu xin, vội vã đuổi theo.

Tiếng leng keng phát ra từ chiếc rèm pha lê treo ngoài cửa lúc họ bước ra nhỏ dần rồi ngừng hẳn, không gian bên trong quán yên tĩnh trở lại.

“Thật là một người hào phóng!” Hương Đình vừa cầm mấy tờ một trăm tệ lên ngắm vừa mở khóa hộp đựng tiền rồi cất tiền vào hộp. Sau đó, cô bắt đầu lau dọn quầy thu ngân.

Đúng lúc đó, chiếc rèm pha lê treo ngoài cửa lại đột nhiên phát ra những tiếng leng keng.

“Muộn rồi mà còn có khách hay sao?” Hương Đình tự hỏi, quay đầu nhìn ra cửa, không khỏi bất ngờ khi thấy một cô gái đang mở cửa đi vào.

“Hương Tranh! Em đến quán làm gì?” Hương Đình kinh ngạc nhìn em gái. Trông thấy đôi chân trần của cô em, Hương Đình không nén nổi tò mò hỏi: “Trời! Hương Tranh, giày của em đâu rồi?”.

Hương Tranh khó nhọc đi vào trong, thấp giọng nói: “Hôm nay, em đen đui gặp phải một con chó điên bên đường, phải bỏ cả giày mới chạy thoát thân”. Nhớ lại chuyện xảy ra ban chiều, Hương Tranh không khỏi nhăn nhó.

Hương Đình không biết những chuyện Hương Tranh đã gặp, vẫn tiếp tục hỏi đây về hiểu kì: “Mất giày thì về nhà chứ, em đến quán làm gì?”.

“Em quên mang theo chìa khóa, ngồi ngoài cửa đợi mãi, nhìn ngang nhìn dọc đều không thấy chị đâu, em sợ chị bị bắt cóc nên đến quán xem sao.” Hương Tranh đến bên một chiếc bàn, nhân tiện tìm ghế để ngồi xuống, cố làm ra vẻ nghiêm túc: “Chị bị người ta bắt đi chỉ là chuyện nhỏ, quán bị mất tiền mới là chuyện lớn”.

Hương Đình nghe thấy thế cũng làm bộ giận dữ đáp trả: “Nha đầu! Uống công hai mươi năm nay tôi nuôi cô, sớm biết thế này tôi đã siết cổ cô từ lúc cô mới sinh cho rồi”.

“Lúc em sinh ra, chị mới có ba tuổi, đến đi còn chưa vững, nói gì đến chuyện siết cổ em, có mà mơ đi. Hơn nữa, hai mươi năm nay cũng đâu phải là chị nuôi em, em còn nhớ rõ mẹ tên là Văn Lan Quân, chứ không phải là Hương Đình.”

“Haizz. Cái con nha đầu đáng chết này cũng nhẩn tâm quá đi. Nhớ lại coi, hai năm nay ai cho cô tiền? Ai chăm sóc cho cô hằng ngày?” Hương Đình làm vẻ tức giận, ném chiếc giẻ lau bẩn trên tay về phía Hương Tranh.

Hương Đình nói không sai. Kể từ hai năm trước, khi bố mẹ cô chuyển về tỉnh lẻ kinh doanh, việc chăm sóc cô em gái Hương Tranh đều do một tay cô đảm nhiệm. Bất luận là sinh hoạt phí hay xin việc cho em, Hương Đình đều tận tâm tận lực chăm lo không dám lơ là. Bố mẹ cô cũng ngờ ý hằng tháng gửi tiền sinh hoạt cho hai chị em nhưng vì biết công việc kinh doanh của bố mẹ mới bắt đầu, cần nhiều vốn, tiền nong hắt là khó khăn nên Hương Đình đã từ chối không nhận bất cứ khoản tiền nào của bố mẹ. Hai năm qua, cuộc sống của hai chị em cô đều trông cả vào khoản thu từ quán cà phê Dạ Lan này.

Nghĩ đến điều này, Hương Tranh biết mình sai, tự đưa tay lên đầu bỏ cái giẻ lau xuống, không nói thêm gì nữa.

“Biết sai rồi hả?” Hương Đình lườm em gái, nói mỉa: “Biết mình sai thì mau chịu khó làm việc, kiếm thật nhiều tiền để mời bà chị đây một bữa thịnh soạn tại khách sạn năm sao đi”.

.....

bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....

Không đề cập đến chuyện công việc thì tốt hơn. Nói đến công việc, Hương Tranh lại thấy cần rút lương tâm. Nhìn thấy Hương Đình cầm chiếc đĩa đi vào bếp, Hương Tranh đợi cho đến khi khoảng cách đủ an toàn để tránh được đám vật dụng có thể bị bà chị dữ dằn biến thành hung khí từ bếp phi ra rồi mới nói khẽ: “Chị! Em bị mất việc rồi”.

“Ông chủ thấy em lười biếng nên sa thải chứ gì?” Hương Đình vừa bước tới cửa phòng bếp, ngay lập tức quay người lại hỏi.

“Không phải thế! Là tại lão già hư hỏng đó sàm sỡ em, em đã cho lão ta một cái rồi tự động bỏ việc”, Hương Tranh giận dữ bác bỏ.

Đáng ngạc nhiên là đại tiểu thư nhà họ Hương nghe xong nhưng không nổi giận. Với thái độ bình thản, Hương Đình vẫn tiếp tục công việc dọn rửa bát ly, đĩa của mình, chậm rãi nói: “Ông chủ như vậy, đánh là đáng rồi. Vậy sau này em định làm gì?”.

“Còn biết làm thế nào nữa, lại đi tìm việc khác thôi. Nhưng lúc này muốn tìm được một công việc tốt, quả là không dễ chút nào”. Thấy chị gái cảm thông với việc làm của mình như vậy, tâm trạng của Hương Tranh cũng khá hơn.

Hương Đình đã dọn rửa xong đồng ly, đĩa, tiện tay với lấy cái khăn tay trên quầy bếp, vừa đi ra vừa lau tay, nói với Hương Tranh: “Bây giờ đang khủng hoảng tài chính, khó mà kiếm được một công việc ưng ý. Hay là em về trông coi việc kinh doanh giúp bố mẹ?”.

“Em không về đâu!” Hương Tranh thẳng thừng từ chối. “Em muốn ở lại đây, không bị cha mẹ quản. Em muốn độc lập.”

“Vậy thì ngày mai đi tìm việc đi! Cần kiên trì một chút. Có công mài sắt ắt có ngày nên kim. Huống hồ đây chỉ là tìm một công việc bình thường”, Hương Đình chậm rãi nói rồi cầm túi xách và chìa khóa từ quầy thu ngân lên, đi ra phía cửa. Hương Tranh còn đứng yên đó khiến Hương Đình phải nhắc:

“Tranh à, về thôi. Em không định ngủ lại ở đây đấy chứ?”.

Hương Tranh đau khổ đứng lên, đi theo Hương Đình, chán nản hỏi chị: “Chị à! Chị nói xem, nếu em không tìm được việc, thì phải làm sao?”.

Hương Đình kéo cửa sắt xuống, nói: “Vậy thì dùng đến vốn tự có. Không chừng em tốt phước, có thể mê hoặc được một anh chàng trẻ tuổi giàu có, vậy là kiếm được không ít tiền rồi”.

“Chị! Em đang nói chuyện nghiêm túc!”

“Chị cũng đang nói nghiêm túc. Trên thế giới có ít nhất bảy phần trăm số người không thể kiếm tiền bằng những ngành nghề thông thường, phải bán thân. Chỉ có những người có đầu óc mới có thể kiếm được những công việc chân chính. Mà chị xem, em không thuộc loại có đầu óc.”

“Chị!” Hương Tranh bắt đầu kêu lên.

Nhưng những lời nói khích ẩy của Hương Đình khiến Hương Tranh nảy ra ý tưởng mới, dù mới chỉ phác ra trong đầu nhưng biết đâu cô lại đi tiên phong cho một lĩnh vực mới.

Sau hôm đó, Hương Tranh ở lì trong phòng tới mấy ngày liền, chẳng biết cô định làm gì, chỉ thấy cô bận rộn viết viết, xóa xóa, ngoại trừ lúc ăn cơm, còn lại không ra khỏi phòng.

Hương Đình cũng tò mò muốn biết cô em đang làm gì nhưng Hương Tranh làm ra vẻ bí mật, nhất định không hé một lời.

“Không phải là vừa thất học lại thất nghiệp mà Hương Tranh quần chỉ đấy chứ? Lẽ nào nó đang ở trong phòng viết thư tuyệt mệnh?” Hương Đình lo lắng gõ cửa. Hương Tranh từ trong phòng bước ra, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Sáng sớm ngày thứ năm, khi Hương Đình đang ngồi ăn sáng trong phòng ăn thì một cơn gió mạnh đột nhiên thổi tới từ hướng phòng ngủ. Cô vừa định quay đầu lại nhìn cho rõ, nhưng cơn gió đã ủa đến, mạnh đến nỗi thiếu chút nữa là cuốn phẳng món trứng của cô.

“Đồ đáng chết! Em đang đi đầu thai hay là đi tìm đàn ông hẹn hò mà vội thế?” Hương Đình tay giữ món trứng, miệng không thôi cầu nhàu với Hương Tranh đang chuẩn bị biến mất sau cánh cửa.

“Chị gái! Em sắp phát tài rồi. Bye bye!” Hương Tranh cầm một đồng giấy tờ, dừng lại trước cửa, nói mấy câu lộn xộn không đầu không cuối như vậy rồi nhanh chóng chạy biến đi.

Hương Tranh ôm theo đồng tờ roi quảng cáo, tìm đến trung tâm thành phố, còn chưa kịp phát, đã nghe thấy tiếng một ai đó gọi từ phía sau.

“Này, cô gái một bên tất vàng, một bên tất đen phía trước ời. Đợi một chút!”

Trên thế giới này, vẫn còn có cô gái đi tất cộc cách, đi tới đi lui giữa trung tâm thành phố đông đúc hay sao? Hương Tranh kinh ngạc dừng bước, nghĩ thầm trong bụng, cô gái ấy nếu không ngốc thì hẳn là thần kinh có vấn đề, cha mẹ cô ta nên đưa cô ta về nhà, nhốt lại, tránh để cô ta chạy lung tung làm mất mỹ quan thành phố.

Cho dù Hương Tranh nghĩ chắc chắn cô gái đó không phải là mình nhưng vẫn cẩn thận cúi đầu nhìn xuống đôi tất đang đi.

Ôi... mẹ ơi! Làm sao mà tất của cô lại biến thành một chiếc đen một chiếc vàng thế này? Hèn gì mà người hai bên đường đều dừng lại để nhìn cô. Lúc đó, cô còn tưởng là vì hôm nay cô quá xinh đẹp nên mới nhận được nhiều ánh mắt “ghen tị” đến thế. Nào ngờ, cô thật là ngốc khi nghĩ như vậy, giờ thì cô không biết giấu mặt vào đâu, chỉ muốn chết đi cho khỏi xấu hổ, ước gì mặt đất nứt ra để cô chui xuống.

Nhưng là tên ngốc nào đã hét lên những lời thô lỗ ấy? Cô nhất định phải quay lại tìm hấn, dạy cho hấn một bài học về phép lịch sự, có khi phải đánh cho hấn một trận để lần sau hấn chừa thói bêu riếu người khác đi. Tội của hấn đáng bị đánh thật đau.

Hương Tranh rủa thầm trong bụng, hai hàm răng nghiến chặt lại đầy tức tối. Cô quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía sau tìm kẻ lỗ mãng đó.

Không mất nhiều thời gian cô đã nhìn thấy kẻ ấy.

Hắn mặc áo sơ mi trắng, quần âu, đang bước những bước dài, mạnh mẽ về phía cô. Gì thế này? Đây chẳng phải là anh chàng đã bị cô dùng làm vật thế mạng mấy hôm trước hay sao? Hôm ấy vì hoàn cảnh khẩn cấp quá nên chưa kịp nhìn kĩ hình dáng anh ta. Bây giờ nhìn kĩ một chút, thật không ngờ anh ta lại đẹp trai đến vậy.

Anh ta còn rất trẻ, có lẽ còn chưa đến hai mươi, cao chừng 1m82, dáng chuẩn như người mẫu, bộ quần áo rất bình thường nhưng khoác lên người anh ta cũng giá trị thêm mấy phần, y như hàng mẫu vậy. Anh chàng này còn có khuôn mặt baby. Thật là vừa đẹp trai vừa đáng yêu. Đó là chưa kể đến làn da mịn như da em bé. Chắc chắn là anh ta dùng sản phẩm dưỡng da hảo hạng. Rồi còn đôi mắt to trong trẻo, mái tóc mềm bóng mượt nữa chứ. Anh ta đẹp đến mức khiến Hương Tranh nghi ngờ, không chừng anh ta ăn ngày ba bữa vùng đen như tin đồn về bí quyết làm đẹp đang rộ lên gần đây.

Đàn ông đẹp trai như anh ta quả thật là hiếm thấy. Chỉ có điều mặt anh ta lại hầm hầm. Đợi chút... đằng đằng sát khí ư? Ôi!!! Nhất định anh ta đến là để báo thù. Ác giả ác báo. Cô phải nhanh chân chạy trước khi để anh ta tóm được.

Hương Tranh đang mông lung suy nghĩ thì một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cô sợ đến nổi tay chân như bị tê liệt. Mặc kệ đám tờ roi đang cầm trên tay roi tung tóe trên đất, Hương Tranh cầm đầu cầm cổ chạy ra chỗ ngã ba, định lẩn vào đám đông mà trốn thoát.

Sở Trung Thiên đã nhận thấy ý định chạy trốn của cô, cũng lập tức tăng tốc đuổi theo sau, miệng không ngừng hét to: “Cô kia! Đứng lại đó cho tôi! Nhất định tôi sẽ bắt được cô. Cô... cô sẽ biết tay tôi!”

“Nói tôi dừng lại để bị anh tóm à? Dừng có mơ đi!” Hương Tranh nghĩ vậy và chạy nhanh hơn.

Người Hương Tranh tương đối nhỏ, cô lại nhanh nhẹn, nên sau một hồi lén lỏi giữa dòng người, cô đã lẩn vào đám đông. Sở Trung Thiên không may mắn như cô, với thân hình cao lớn như anh ta, không khó để bắt kịp cô, nhưng giữa dòng người mỗi lúc một đông này, anh ta khó mà chen lên được. Cho nên anh chỉ còn biết đứng nhìn theo Hương Tranh từ từ mất hút giữa đám đông, về mặt đầy tức tối.

Để cô ta chạy thoát! Thật là tức chết đi được!

Sở Trung Thiên giận dữ nghiến răng nhìn về phía Hương Tranh vừa mất hút, khuôn ngực phập phồng vì tức giận, bàn tay vô thức nắm chặt lại đến như chực đâm mạnh vào mặt cô gái xấu xa kia.

“Đồ đáng chết! Nhưng thời gian còn dài. Lần sau mà để tôi bắt được thì cô chết chắc rồi.” Sở Trung Thiên tức giận nghĩ vậy. Trước khi quay người bỏ đi, cảnh tượng những tờ roi vung vãi trên nền đất khiến anh từ từ dừng lại.

Hừ! Đây chẳng phải là đồ cô gái đáng chết đó bỏ lại hay sao?

Mắt Sở Trung Thiên sáng lên. Anh ta cúi người nhặt lấy một tờ lên xem, ngay đầu trang giấy hồng là hàng chữ in đậm màu đen.

“DỊCH VỤ CHO THUÊ BẠN GÁI” – CHÌA KHÓA CHO HẠNH PHÚC CỦA BẠN

- Bạn đang phiền não vì không có một cô bạn gái xinh đẹp?

- Bạn thấy tức giận vì tất cả các mỹ nữ đã có chủ?
- Bạn buồn cho số phận hẩm hiu của mình. Tại sao các cô gái lại không nhận ra bạn là người đàn ông tốt?
- Bạn sẽ không còn phải thờ dài ngao ngán như vậy nữa. Mỹ nữ sẽ đến bên bạn.

“Dịch vụ cho thuê bạn gái” của chúng tôi ra đời nhằm mục đích giúp các bạn kết duyên đôi lứa, góp phần viết nên các câu chuyện cổ tích tình yêu trong xã hội hiện đại.

“Dịch vụ cho thuê bạn gái” của chúng tôi gồm các thành viên nữ xinh đẹp, xuất chúng, giá cả dịch vụ phải chăng, đảm bảo sẽ khiến bạn hài lòng. Trong thời gian khai trương, chúng tôi có chương trình khuyến mãi đặc biệt dành cho khách hàng như: giảm giá dịch vụ, tặng thẻ khách hàng VIP...

Bạn có muốn thay đổi duyên số? Bạn có sẵn sàng thực hiện điều bạn mong muốn?

Nhìn kia! Mỹ nữ đang đón chào bạn! Bình minh chiến thắng đang ở phía trước. Chúng ta cùng cố gắng nào!

BY GIỜ HOẶC KHÔNG BAO GIỜ!

BẠN CÒN CHỜ GÌ NỮA?

Địa chỉ liên hệ: Số 107, Khu dân cư Tây Giang, đường Tây Giang, thành phố Thiên Nhan

Điện thoại liên hệ: 12345678901

Liên hệ: Ms. Hương Tranh

Tờ rơi ấy dẫn ra hàng loạt những phẩm chất ưu việt của cô gái. Nào là xinh đẹp, nào là dịu dàng, nào là trong sáng... toàn là ưu điểm.

“Trời ạ!” Sở Trung Thiên chỉ biết kêu lên một câu như vậy. Anh đang tính vứt tờ rơi quảng cáo “Dịch vụ cho thuê bạn gái” của Hương Tranh đang cầm trên tay đi thì bỗng một ý nghĩ lướt qua đầu khiến anh từ bỏ ý định ấy, vội giữ tờ giấy lại.

“Cho thuê bạn gái à? Cô ta tự cho thuê mình đúng không? Ha ha. Tốt lắm. Mắt Sở Trung Thiên sáng lên một tia nhìn tinh quái. Cô ta đã tự nộp mạng. Mình không thể từ chối. Mình sẽ tìm cách thuê bằng được cô ta. Sau đó hằng ngày bắt cô ta phải phục dịch những ý thích của mình, phải bắt cô ta lao động khổ sai, vất vả túi nhục để bù cho cái áo hàng độc bị con chó vàng làm hỏng mất. Cô ta sẽ được ném đôn thù.” Nghĩ đến đây, Sở Trung Thiên nhét tờ giấy vào túi quần, quay lưng bước đi.

Khu dân cư Tây Giang, cuối đường Tây Giang... Là đây phải không?

Đứng trên đường phố yên tĩnh, Sở Trung Thiên cảm chắc tờ rơi, cẩn thận nhìn bảng chỉ đường.

Con đường rộng, mặt đường lát xi măng sạch bóng, không có một chiếc lá rụng. Hai bên đường là các khu chung cư được thiết kế giống nhau, đều có một khoảng sân nhỏ trông ra đường, tường nhà màu be, còn tường vây màu trắng. Có vài căn hộ trồng hoa leo nhìn rất thoáng mát. Khu này khá yên tĩnh, ít người qua lại, giờ chỉ có mình Sở Trung Thiên đứng đó.

Biển số nhà đều được treo phía bên trái cửa nhà.

“Số 107... là nhà nào?” Sau một hồi vừa đi vừa dò từng con số trắng viết ngay ngắn trên nền xanh vuông vắn của dãy nhà dọc đường, Sở Trung Thiên vẫn chưa thấy số nhà ghi trên tờ rơi. Anh kiên trì đi tiếp, rồi dừng lại, không phải biển vuông màu xanh mà là hình mặt cưỡi màu vàng, nhưng con số màu trắng ghi trên ấy đích thị là số 107 mà anh đang tìm. Sở Trung Thiên cười, để lộ hàm răng trắng bóng đẹp đến mê hồn.

Anh nhìn thêm lần nữa để xác nhận đây đúng là địa chỉ ghi trên tờ rơi. Sau khi chắc chắn là mình đã tìm đúng địa chỉ, anh mới đưa tay nhấn chuông cửa trước mặt.

Hương Đình đang xem phim trong phòng khách, nghe tiếng chuông cửa, miễn cưỡng đứng lên, đi ra mở cửa. “Nhất định là con quỷ Hương Tranh lại quên chìa khóa nhà. Lớn từng ấy rồi mà động đầu bỏ đẩy, đoảng hết biết! Chăm sóc bản thân còn chưa xong, sau này có chồng thì làm thế nào mà chăm sóc chồng con đây.” Mới nghĩ đến đây, Hương Đình đã bước ra khỏi nhà, băng qua khoảng sân nhỏ và ra mở cổng.

“Két.” Tiếng cánh cổng mở ra cùng với câu la nắng quen thuộc: “Con quỷ này, em có thể không...” Những lời giáo huấn chưa kịp tuôn ra hết thì đã bị chặn lại. Sở Trung Thiên đứng ngoài cổng mỉm cười lịch sự. Hương Đình lập tức nhận ra anh ta chính là anh chàng mới chia tay bạn gái ở quán cà phê Dạ Lan của cô mấy hôm trước, mắt mở to, kinh ngạc kêu lên: “Tại sao lại là cậu?”. Sở Trung Thiên nhìn Hương Đình đang đứng trước mặt cũng có phần kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, anh ta lấy lại phong thái tự nhiên, mỉm cười nói: “Ồ! Thật là khéo trùng hợp. Tôi không nghĩ sẽ gặp cô ở đây. Tôi là Sở Trung Thiên. Xin hỏi đây có phải là nhà của cô Hương Tranh không vậy?”.

Hương Đình đã hết ngượng ngùng và bất ngờ, bình tĩnh hỏi lại Sở Trung Thiên: “Hương Tranh à? Cậu tìm em gái tôi? Nó không có nhà. Cậu tìm nó có việc gì?”.

Sở Trung Thiên mỉm cười vui vẻ, chìa tờ rơi đang cầm trong tay ra trước cho Hương Đình xem. “Tôi đến vì việc này!”

Đó là cái gì vậy? Hương Đình hơi choáng váng. Nhìn qua tờ giấy ấy một lượt, những gì viết trên đó thiếu chút nữa làm cô ngất xỉu.

“Dịch vụ cho thuê bạn gái.” Cô em gái “thiên tài” của cô có thể nghĩ ra được chuyện như này sao? Nhìn lại địa chỉ và điện thoại liên hệ lần nữa, Hương Đình chắc chắn đó là số di động của Hương Tranh.

Hương Đình nhìn khuôn mặt baby của cậu thanh niên, hỏi một cách đầy ngạc nhiên: “Cậu muốn thuê bạn gái à?”.

Sở Trung Thiên mỉm cười, gật đầu.

Hương Đình nghi ngờ. Cậu ta đẹp trai như thế, con gái còn phải xếp hàng dài theo đuổi, tại sao còn muốn thuê bạn gái? Hẳn là cậu ta đang có âm mưu gì đây. Cho dù nhìn cậu ta không giống một kẻ xấu nhưng trên mặt bọn bất lương, có khi nào hiện rõ hai chữ “kẻ xấu” đâu.

Để chắc chắn lần nữa, Hương Đình mỉm cười nói với chàng trai đang đứng trước mặt: “Thật xin lỗi. Chuyện này em gái tôi chưa nói với tôi. Cậu đợi tôi điện thoại hỏi lại nó xem sao”.

“Được.” Sở Trung Thiên mỉm cười gật đầu đồng ý.

Quay sang cậu ta gật đầu xin lỗi một lần nữa, Hương Đình lập tức đi vào phòng khách, nhấc điện thoại gọi cho Hương Tranh.

Lúc nhận điện thoại Hương Đình gọi tới, Hương Tranh đang ngồi ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ của quán mì.

Cô không cảm thấy đói nhưng không nghĩ ra được nơi nào khác để đi. Ngay từ phút khởi nghiệp đã gặp vận xấu, cô không tránh khỏi cảm thấy chán nản. Tâm trạng không vui, không muốn về nhà, cô đành vào quán mì và gọi một tô mì. Cô mới ngồi chưa được bao lâu, mì còn chưa mang ra, chuông điện thoại đã reo.

Bấm phím trả lời, còn chưa kịp áp điện thoại vào tai, đã thấy tiếng quát mắng của bà chị Hương Đình vang lên chát chúa.

“Con ngốc này, đang làm cái trò quỷ gì thế? Dịch vụ cho thuê bạn gái à? Rút cuộc là em muốn làm gì hả?”

“Ồ. Chị, chị biết rồi à?” Hương Tranh kinh ngạc kêu lên.

“Bọn họ cầm theo tờ roi quỷ quái của cô tìm đến tận nhà, tôi có thể nào lại không biết được.” Hương Đình nhìn qua cửa sổ phòng khách, thấy Sở Trung Thiên vẫn đứng đợi ngoài cổng, tức giận rửa thắm trong bụng.

Hương Tranh, mắt sáng bừng, hấp tấp hỏi lại: “Chị, có khách hàng đến tìm thật à?”.

“Đúng vậy. Anh ta đang đứng đợi để thuê bạn gái. Nhưng tôi lấy đâu ra bạn gái cho anh ta thuê. Cô về ngay mà giải quyết cái đồng lộn xộn cô gây ra cho tôi.”

Hương Tranh, môi run run vì phấn khích, nói với Hương Đình: “Chị. Chị mời anh ta vào trong nhà. Em sẽ về ngay. Ở gần kéo thứ hai bên trái của tủ sách có mấy bản hợp đồng, chị lấy hai bản mang cho anh ta ký, nhớ nhanh kéo anh ta đổi ý!!! Chị, thương vụ đầu tiên của em gái nhờ cả vào chị đây. Chị nhớ không được mắc sai lầm đó!”.

“Nhưng, Hương Tranh...” Hương Đình không thể ngờ em gái lại tắt điện thoại nhanh đến thế, cô lại cứ tưởng đường dây có vấn đề, cố gọi cô em “A lô. Alo! Hương Tranh! Hương Tranh à.”

m thanh duy nhất cô nghe được là tiếng “tút...turut”. Hương Đình hết hy vọng, chán nản đặt ống nghe xuống. Quay đầu đưa mắt nhìn về phía Sở Trung Thiên, cảm thấy lo lắng. Bây giờ phải làm thế nào đây? Cậu ta vẫn đang đợi ở ngoài cổng. Không thể để cậu ta đứng đó mãi được. Cô phải làm sao đây? Lẽ nào làm theo ý định điên rồ của cô em gái? Để nó mang chính mình cho người ta thuê làm bạn gái?

Sở Trung Thiên đang hiếu kì quan sát phía ngoài căn nhà thì bất gặp Hương Đình từ trong nhà bước ra. Cậu ta lập tức cười với cô.

“Xin lỗi đã để cậu phải đợi lâu. Tôi là Hương Đình. Mời cậu vào trong nhà!”

Ánh mặt trời ấm áp tràn vào nhà từ cửa sổ khiến lối vào phòng khách như được phủ một lớp phấn. Phòng khách sạch sẽ, thoang thoang mùi hương hoa nhẹ nhẹ theo gió đưa vào.

Nhưng khi Hương Tranh về tới nhà, Sở Trung Thiên đã ra về từ lâu.

“Chị! Em về rồi. Xem em mua cho chị món gì này!” Hương Tranh hấp tấp tháo giày đặt vào tủ giày, vội vã chạy vào phòng khách để ngó cửa. “Là món tráng miệng chị thích nhất đây. Ồ... mà người khách đó đâu chị?”

Hương Đình đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem ti vi, thấy em gái đi vào cũng không ngược nhìn lên, chỉ chậm rãi trả lời: “Sớm đi rồi”.

“Đi rồi. Vậy còn hợp đồng?” Hương Tranh nghĩ, chắc chắn là bà chị Hương Đình không tán thành nên người khách mới đi sớm như vậy. Trăm phần trăm là thương vụ đầu tiên của cô đi tong rồi.

Hương Đình uể oải ngược nhìn Hương Tranh, sau đó chỉ xuống bàn uống nước: “Vâng. Hợp đồng của cô đó. Tiền đã thanh toán trước rồi. Cậu ta là Sở

Trung Thiên. Khoảng mười giờ sáng mai, cậu ta sẽ đến cùng cô thương lượng các điều khoản trong hợp đồng. Cô chuẩn bị trước đi”.

“Oa!!! Thật hà chi?” Hương Tranh cảm kích đưa mắt nhìn bà chị, tay run run cầm bản hợp đồng lên, quả nhiên dưới đó là một xấp tiền dày.

Ôi!!! Thượng đế đã không quên cô. Thần may mắn đã không bỏ rơi cô. Thương vụ đầu tiên của cô đã thành công rồi!

Hương Tranh sung sướng và phấn chấn đến mức cười không dứt, lảng xăng đi lại trong phòng, khoa chân múa tay như đang công bố tin tốt này cho cả thế giới được biết.

“Dừng màn ăn mừng đó lại, Hương Tranh! Cô đừng quên, cô còn chưa giải thích cho tôi rút cuộc “Dịch vụ cho thuê bạn gái” của cô là cái trò gì.”

Hương Tranh đang ngây ngất trong men say thành công, cứ đi đi lại lại trong phòng, thi thoảng còn đưa tay tự cấu vào người mình xem đây có phải là sự thật không hay là cô đang mơ một giấc mơ đẹp, thì bị những lời nói lạnh lùng của Hương Đình dội cho gáo nước lạnh. Cô lập tức tỉnh lại.

Hương Tranh cảm thấy sợ hãi, có vẻ như bà chị cô sắp nổi trận lôi đình đến nơi, phải chuồn mau. Cô ôm tiền và hợp đồng định chạy biến vào phòng.

“Hương Tranh!”

Ý đồ tháo chạy của Hương Tranh bị bà chị phát hiện. Hương Tranh bối rối dừng lại, nở một nụ cười cầu hòa rồi đưa xấp tiền đang cầm trên tay cho chị, nịnh nọt: “Chị gái, số tiền này giao cả cho chị giữ để dùng vào việc có ý nghĩa. Chị đừng giận em nữa. Ngày mai chúng ta sẽ đến khách sạn năm sao ăn một bữa ngon lành, nhưng trước đó chị đi mua cho mình một đôi giày cao gót hiệu LV đi nhé”.

Hương Tranh tin chắc rằng “Dịch vụ cho thuê bạn gái” của cô sẽ trở thành một ngành công nghiệp mới. Cô sắp giàu to rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hợp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp

Phòng làm việc rộng rãi và tràn ngập ánh sáng. Chiếc rèm cửa sổ màu xanh lay nhẹ nhẹ. Đứng bên cửa sổ, trong màn ánh sáng lấp lánh của những tia nắng chiếu xuống nền đá cẩm thạch, một thiếu nữ mặc đồ trắng, đầu ngẩng cao, tự hào cúi xuống, ánh mắt khinh bỉ nhìn người đàn ông đang quỳ gối bên cạnh cô.

Người đàn ông trung niên để mái tóc húi cua ngẩng khuôn mặt khi lên nhìn cô, ánh nhìn van xin, rồi tiến đến ôm lấy bàn chân cô, miệng không ngớt khóc lóc, cầu xin thăm thiết: “Hương Tranh! Hương Tranh nữ vương! Tôi cầu xin cô cho tôi một công việc. Tôi trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, vợ tôi lại bị bệnh tim, cuộc sống của cả gia đình chỉ trông vào mình tôi. Hương Tranh nữ vương! Cô là một người tốt bụng, xin cô sắp xếp cho tôi một công việc, tôi cầu xin cô, cầu xin cô!” Người đàn ông đó trông hao hao lão chủ háo sắc của Hương Tranh ngày trước.

“Hừ! Lúc tôi còn là nhân viên của ông, đã bao nhiêu lần ông trừ lương của tôi? Trừ đông, trừ tây. Tệ hơn, ông còn mắc bệnh háo sắc, thậm chí còn dám ra tay cả với tôi. Lúc tôi còn là nhân viên của ông, sao ông không hành động cho tử tế một chút? Bây giờ thất thế lại muốn tôi cho một cơ hội ư? Ông mơ rồi. Không có đâu!” Hương Tranh từ từ tiến lại chỗ người đàn ông, mồm môi mồm lợi. Một tiếng “bang” khô khốc vang lên, người đàn ông đã bị đá bay ra ngoài cửa.

Trợn mắt nhìn lão chủ háo sắc bị đá văng đi, Hương Tranh mỉm cười đắc thắng. Giữa lúc cô đang hạnh phúc tận hưởng niềm vui chiến thắng thì một âm thanh nghe như tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, kéo dài từng hồi “Đing doong! Đing doong!Đing doong!”

“Đing doong! Đing doong!”

Người nằm trên giường vẫn bịt tai giả điếc, nước miếng vẫn chảy, nhịp thở vẫn đều.

“Đing doong! Đing doong!”

Người thiếu nữ bị đánh thức, khuôn mặt nhăn nhó vẻ khó chịu. Kê nào lại muốn gây chuyện với cô, phá tan giấc mộng đẹp của cô?

“Đing doong! Đing doong! Đing doong! Đing doong!”

Đáng ghét! Đáng ghét quá!

“Đing doong! Đing doong! Đing doong! Đing doong!”

m thanh khó chịu ấy vang lên liên hồi. Đành phải bước xuống giường. Thiếu nữ ngủ ngày ấy không ai khác, chính là Hương Tranh.

Vô cùng bất mãn, Hương Tranh đầu bù tóc rối, răng chưa đánh, mặc nguyên bộ đồ ngủ lờ lờ đi ra mở cửa. Cô thề rằng: Nếu là đám người vô công rồi

nghe đang đợi ngoài cổng, cô sẽ hành động như với lão chủ hạo sắc, đá bay bọn chúng ra khỏi nhà, cho bọn chúng đến làm ở công ty của người ngoài hành tinh luôn.

Cánh cổng vừa mở ra, Sở Trung Thiên mỉm cười đứng đợi. Anh chàng cứ nghĩ rằng người mở cửa là Hương Đình. Vừa nhìn thấy Hương Tranh, nụ cười trên mặt anh ta tắt ngấm, bộ mặt trở lại lạnh như băng.

Khi nhìn rõ người khách đang đứng đợi ngoài cổng, con buồn ngủ của Hương Tranh lập tức biến mất. Trời bỗng nhiên tối sầm lại, đất như muốn sụp xuống dưới chân cô.

Vài giây sau, Hương Tranh bình tĩnh lại. Cô lập tức đưa tay chỉ về phía đối phương mà kêu lên kinh ngạc: “Là anh à?”.

“Không phải tôi thì là ai?” Sở Trung Thiên chớp mắt, trong con ngươi màu hổ phách bùng lên hai ngọn lửa căm giận, khuôn mặt đẹp trai giờ cau lại. Hương Tranh đứng chôn chân ở cổng, không nhúc nhích.

Cô nhướng mắt, trước khi Sở Trung Thiên kịp hiểu cô đang âm mưu chuyện gì thì “rầm” một tiếng, cánh cổng đóng lại. “Tách”, tiếng khóa cửa vang lên khô khốc.

Nghe âm thanh chói tai của tiếng hai cánh cổng khép lại, Sở Trung Thiên chỉ còn biết tự trách mình lại chậm chân hơn cô ta.

“Cô kia! Mau mở cửa! Nếu không cô chết chắc với tôi.” Sở Trung Thiên tức giận, đập liên hồi lên cánh cổng. Lúc này anh ta hoàn toàn không còn là chàng trai hào hoa, nho nhã thường thấy nữa.

Trong cơn hoảng loạn, đầu Hương Tranh như muốn nổ tung vì biết bao câu hỏi đang đặt ra.

Sở Trung Thiên thấy cổng vẫn đóng im ỉm, càng thêm tức giận, càng đập cổng mạnh hơn.

“Đồ đáng chết! Cô mau mở cửa! Nếu không tôi sẽ phá tường xông vào.”

Nghe anh ta nói vậy Hương Tranh càng thêm hoảng loạn. Cô quên bẵng mất bức tường trước sân đã được rào dây thép gai chống trộm, chỉ biết lắp ba lắp bắp: “Anh... anh... không được phá tường... có gì chúng ta từ từ nói”.

“Vậy thì mau mở cổng ra.” Sở Trung Thiên nhìn xuống bàn tay ửng đỏ của mình, không biết là tay có bị thương không nữa.

“Tôi... tôi... tôi không mở... Trông anh hung hãn như là bọn côn đồ, khủng bố vậy. Nhất định anh là tù mới trốn trại.” Tiếng nói rụt rè vọng ra sau lớp cổng bằng hợp kim dày.

“Cô nói gì?” Sở Trung Thiên tức giận vùng mạnh chân đập cánh cổng.

“Mẹ ơi! Đau chết mất! Ai lại để hòn đá ở trước cổng thế này?”

Sở Trung Thiên nhăn mặt kêu đau, răng cắn chặt môi, tay ôm chân nhảy lò cò.

“Đồ chết tiệt! Tôi sẽ sớm quay lại trả thù cho bộ quần áo bị cô làm hỏng.”

Hương Tranh hoảng loạn, bíp tai lại, hướng ra phía cổng hét to: “Tôi không mở! Tôi không mở! Anh là côn đồ! Anh sẽ giết tôi như giết lợn”.

Sở Trung Thiên nhắm mắt lại, cố kìm nén cơn giận đang bùng bùng trong người, hít thở thật sâu.

Một lúc lâu sau, khi cơn giận đã dịu đi chút ít, anh ta mới nhẹ nhàng nói với Hương Tranh: “Cô mở cửa rồi chúng ta nói chuyện. Tôi thề, tôi sẽ không đánh cô”.

“Tôi không tin. Anh... anh... sao anh lại đến đây?”

Sở Trung Thiên lại hít một hơi thật sâu.

“Khụ... khụ...” Vì không cẩn thận nên anh hít phải bụi.

Sau khi thở mạnh ra, Sở Trung Thiên nghiêng răng giải thích: “Tôi có hẹn với một người ở đây”. Trong bụng anh ta đang thầm rửa: “Đồ đáng chết! Cứ đợi đấy. Ta đến để báo thù đấy”.

“Hẹn ư? Hẹn gì?”

“Hôm qua tôi đã ký hợp đồng và giao tiền đặt cọc.”

“Hà! Hóa ra anh ta là Sở Trung Thiên sao?”

Hương Tranh há miệng vì kinh ngạc, vô thức đưa tay mở cổng. Sở Trung Thiên nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ rồi thấy cánh cổng mở ra, nhanh như cắt, anh ta len qua khe hở vào trong, không quên đưa chân đá cánh cổng mở hẳn ra.

Hương Tranh nhìn những động tác của Sở Trung Thiên mà thấy choáng váng, đầu óc trống rỗng.

“Nha đầu thôi! Cô chết chắc rồi!”

Sở Trung Thiên nghiêng rặng, ngẩng cao đầu bước qua mặt Hương Tranh lúc ấy còn đang ngơ ngác, chưa hoàn hồn để bước vào nhà, điệu bộ tự tin như thể anh ta mới chính là chủ nhà vậy.

“Haizzz!”

Cuối cùng Hương Tranh cũng bình tĩnh lại đôi chút, hấp tấp chạy lên phía trước anh ta.

“Phần tử bạo lực! Anh đã nói chúng ta chỉ nói chuyện, không phải là tính sổ. Anh còn thể sẽ không đánh tôi.”

“Đúng là tôi đã nói tôi không đánh cô nhưng tôi đâu có nói tôi không báo thù. Để trả thù, ngoài việc đánh người ra còn nhiều cách hay hơn nhiều. Ví dụ như: làm cho biến dạng, lột trần rồi quăng ra giữa trung tâm thành phố đông người qua lại. Tiểu thư, cô có hứng thú không?”

Sở Trung Thiên đưa tay kéo Hương Tranh vào nhà và đóng sập cửa lại.

“Tôi không muốn! Không muốn! Anh lừa tôi! Anh nói anh là khách hàng đến ký hợp đồng nên tôi mới cho anh vào. Anh lừa tôi! Anh là đồ xấu xa!”

Hương Tranh giờ tay định chống lại liền bị Sở Trung Thiên quay một vòng và ném trở lại sofa.

Mẹ ơi! Chết con rồi... Người này thật điên rồ, thật đáng sợ.

Sợ Trung Thiên lại gần sofa, nhìn cô gái đầy kẻ cả rồi với về đặc ý anh ta nhà từng chữ: “Tôi không cần nói dối. Tôi đúng là người ký hợp đồng”.

Hương Tranh cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, cảnh giác nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Lẽ nào anh ký hợp đồng với tôi là vì... A... A... Tôi không ký. Tôi sẽ hủy hợp đồng.”

“Được thôi! Hủy hợp đồng! Cô bồi thường cho tôi tiền vi phạm hợp đồng rồi chúng ta thanh lý hợp đồng.”

“Tiền vi phạm hợp đồng? Trong bản hợp đồng này có một điều khoản: nếu vi phạm hợp đồng phải bồi thường gấp mười lần tiền đặt cọc. Tiền đặt cọc là ba mươi ngàn, gấp mười lần chẳng phải là ba trăm ngàn hay sao?”

Hương Tranh hít một hơi thật sâu, gượng cười.

“Chu tiên sinh! Vừa rồi là tôi đùa thôi! Bất cứ một người chuyên nghiệp nào cũng biết mình không được phép tùy tiện hủy hợp đồng. Xin lỗi tiên sinh!”

“Xin lỗi mà xong thì còn cần cảnh sát làm gì.” Sở Trung Thiên giễu cợt.

Hừ! Anh ta còn dám nhại lại lời cô.

“Cô có biết chiếc áo sơ mi hàng hiệu của tôi là chiếc cuối cùng, phải tốn bao nhiêu tiền bạc, công sức mới mua được. Nhưng vì cô mà con chó điên cắn cái áo tôi tã, giờ chỉ còn là một đồng giẻ rách. Cô làm thế nào để đền cho tôi đây hả?” Sở Trung Thiên điên cuồng nói.

Hương Tranh đau khổ nhăn mặt, cố tránh tiếng thét đến nỗi màng nhĩ của anh ta, làm bộ biết lỗi, nặn ra nụ cười cầu hòa, nói với vị “Thượng đế” đang ngồi trước mặt: “Tôi sẽ đền tiền. Được chưa?”

Sở Trung Thiên liếc nhìn nụ cười trên mặt cô gái, nói không chút thiện chí: “Áo sơ mi của tôi giá năm vạn tám ngàn đồng, nhưng dù cô có đền đủ tiền cũng không có cách nào mua lại được một cái giống như cũ”.

“Cái gì? Năm vạn tám ngàn đồng một cái áo sơ mi? Trừ phi chiếc áo ấy làm bằng vàng hay là áo Mao Chủ tịch đã từng mặc. Anh định tổng tiền tôi chắc?”

“Rất tốt! Vậy thì phiền cô chuẩn bị tiền bồi thường cho tôi. Ngày mai, trước khi mặt trời xuống núi, cô mang tiền đến quán cà phê Dạ Lan, tôi sẽ cho người đến nhận tiền. Còn không, chúng ta gặp nhau tại tòa án.”

Sở Trung Thiên quay người làm bộ như bỏ đi.

“Không ổn rồi!” Hương Tranh sợ hãi kêu thảm, vội vã tìm cách hoãn binh. Viện có mời Sở Trung Thiên ăn hoa quả, Hương Tranh kéo anh ta lại, đẩy anh ta ngồi xuống sofa vì sợ anh ta lại bỏ đi một lần nữa. Không kịp suy nghĩ, cô dốc toàn bộ sức lực để thực hiện phi vụ này.

“Ồi! Cô làm cái trò gì thế? Nếu cô dám động vào tôi, tôi sẽ tố cáo cô tội xâm hại tôi.”

Sở Trung Thiên không hề nghĩ sẽ bị Hương Tranh kéo lại nên bị bất ngờ. Cả hai ngã nhào xuống sofa. Sở Trung Thiên muốn chống lại liền đưa tay ra phía trước, định bụng đẩy Hương Tranh ra xa, nhưng động tác ấy lại khiến tay anh chạm phải bộ ngực con gái mềm mại của Hương Tranh. Cảm giác

khắc lạ nơi bàn tay khiến anh bất giác ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cô đang mặc bộ đồ ngủ mỏng tang, hình như còn không mặc đồ lót, những đường cong hấp dẫn hiện ra trước mắt anh.

Sở Trung Thiên sợ quá, vội vã rút tay về, nhưng trái tim anh đã loạn nhịp, ánh mắt vô tình dừng lại trên đôi môi hồng của Hương Tranh.

Hương Tranh đang lúc bấn loạn nên hoàn toàn không để ý đến những hành động ấy của Sở Trung Thiên, chỉ nghĩ đến việc phải tự cứu mình.

“Sở Trung Thiên, tôi không hủy hợp đồng nữa. Chúng ta cùng hợp tác vui vẻ nhé!”

Khi nhìn chăm chăm vào đôi môi cô gái, người Sở Trung Thiên đột nhiên nóng rực lên.

“Nha đầu! Cô đứng lên đi, chúng ta có chuyện cần nói.”

Anh nuốt nước bọt, mắt nhìn đi chỗ khác. Thậm chí, anh còn phải lắc lắc đầu để giữ sạch những ý nghĩ điên rồ ra khỏi đầu, sau đó cẩn thận đặt tay lên vai cô gái, đẩy cô ra xa.

“Tôi không buông!”

Hương Tranh níu lấy bàn tay anh, cẩn thận giữ chặt nó trong tay mình. Cô không phải con ngốc, cô mà buông tay ra, chẳng phải là anh ta sẽ chạy mất sao, lúc đó bản hợp đồng của cô phải làm thế nào?

Sở Trung Thiên cố sức trấn áp con tim đang loạn nhịp, hết lời thương lượng với cô.

“Cô đứng lên trước đi. Tôi hứa với cô tôi sẽ không bỏ đi. Ok?” Nói rồi, anh đẩy cô ra, cố gắng đứng lên.

“Không được. Tôi không tin! Anh không giống người biết giữ lời hứa.” Hương Tranh hét lên, càng giữ chặt lấy anh ta. Khoảng cách giữa hai người càng gần hơn.

Cô không ý thức được rằng việc giằng co càng khiến người Sở Trung Thiên nóng lên. Anh thở hổn hển, cảm giác như trong người đang có những đợt sóng xô tới, bàn tay anh tự ý tìm đến eo của cô.

Không được! Lý trí quay trở lại sau một giây. Bàn tay anh dừng lại giữa không trung. Phải rồi xa, lý trí ra lệnh nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn nghe lời. Anh đẩy Hương Tranh ra, vùng đứng lên, bỏ chạy.

Nhưng thật không may cho Sở Trung Thiên, người tính không bằng trời tính. Sở Trung Thiên vừa chạy đi được chừng năm phút lại phải quay lại vì vừa ra khỏi khu nhà Hương Tranh anh ta đã nhận được một cuộc điện thoại.

“Trung Thiên, cô Diệp Luyến Hoàn lại đến nhà tìm.” Giọng Tiêu Nhiễm Ninh đầy vẻ lo lắng.

“Cái gì?” Sở Trung Thiên vội vàng dừng bước. “Cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ sao? Bảo cô ta mau đi đi. Tôi không muốn thấy mặt cô ta nữa.”

“Cô ấy cứ đứng ở cửa nhất định không đi. Cô ta còn nói trừ phi cậu thích cô gái khác, nếu không cô ta tuyệt đối không từ bỏ.”

Cái con người này sao lại ngoan cố đến vậy? Sở Trung Thiên xoa xoa hai bên thái dương cho đỡ đau đầu, chán nản nói với người ở đầu dây bên kia: “Tôi biết rồi, Nhiễm Ninh. Cậu nói với Diệp Luyến Hoàn giúp tôi: Tối mai, bây giờ gặp tôi ở nhà hàng của Resort Viên ngọc Phương Đông, tôi sẽ đưa bạn gái mới tôi ra mắt”.

Lúc Sở Trung Thiên quay lại nhà của Hương Tranh, Hương Tranh vẫn còn nằm trên sofa trong, giữ nguyên tư thế cũ, ngây thơ không hiểu được có chuyện gì xảy ra với người con trai ấy. Nghe thấy tiếng chuông, cô sững sờ mất mấy giây rồi mới đứng dậy ra mở cửa.

Lại là anh chàng có bộ mặt đẹp trai đó.

Hương Tranh ngẩn ra một lát, đỏ mặt hỏi người khách: “Ừm... Anh... anh... sao lại quay lại?”.

“Tôi đến bàn chuyện hợp đồng với cô.” Sở Trung Thiên bỏ mặc Hương Tranh đang ngơ ngác đứng đấy, tự nhiên bước vào phòng khách.

Sau một phút ngạc nhiên, hai mắt Hương Tranh sáng lên vẻ đắc thắng. Dường như anh ta có ý tốt, không bắt cô bồi thường nữa.

“Mời anh ngồi. Anh uống trà nhé! Đây là một loại trà trong bộ sưu tập của chị gái tôi, nghe nói nó là loại trà hảo hạng đó.”

Vì muốn lấy lòng Sở Trung Thiên, Hương Tranh không ngại nguy hiểm, lấy trộm trà quý của chị gái ra mời anh. Chẳng bao lâu sau, chén trà màu vàng nhạt, tỏa hương thơm mát dịu đã được đặt trước mặt Sở Trung Thiên.

Ngược lại, Sở Trung Thiên không hào hứng với trà. Anh ta còn chẳng buồn liếc qua chén trà, quay sang nói với Hương Tranh: “Cô ngồi đi. Chúng ta nói chuyện”.

“Được.” Hương Tranh lập tức ngồi xuống sofa, cố làm ra điệu bộ ngoan ngoãn như con cún con biết vâng lời.

““Dịch vụ cho thuê bạn gái” đúng là do cô làm chủ?”

“Là Tổng giám đốc, bà chủ nghe không thích hợp.” Hương Tranh vội vã chỉnh lại.

“Được rồi, được rồi.” Sở Trung Thiên sốt sắng, lên tiếng cắt ngang lời cô, rồi nói ngắn gọn: “Tổng giám đốc Hương Tranh! Phiên cô mời các cô gái cho thuê ra để tôi lựa chọn”.

“À... cái đó... cái đó.” Hương Tranh cười khúc khích, gãi đầu, có chút ngượng ngùng khi chỉ vào mũi mình và nói: “Hiện tại chỉ có một mình tôi”.

“Cái gì?” Sở Trung Thiên trợn mắt về kinh ngạc. Một lúc sau, anh lấy từ trong túi ra một tờ roi, chỉ vào hàng loạt hình ảnh những cô gái xinh tươi in đầy trên tờ roi hỏi: “Đây không phải đều là nhân viên của cô hay sao?”.

“Ha... ha... ha...” Hương Tranh không nhịn được cười. “Những hình ảnh này chỉ mang tính chất minh họa nhằm thu hút khách hàng mà thôi.”

Sở Trung Thiên nghe xong, tức giận muốn ói máu, trừng mắt nhìn Hương Tranh một lúc lâu, sau đó bực dọc ném tờ roi lên bàn, đứng dậy quát lớn: “Cô, cô cố ý lừa khách hàng”.

“Này! Tôi lừa anh chỗ nào?” Hương Tranh nghe thế cũng tức giận, đứng bật dậy, hai tay chống nạnh, đỏ mặt cãi lại Trung Thiên: “Chỉ là công ty của tôi còn chưa chính thức khai trương, vì vậy nhân viên còn ít một chút”.

“Cái này gọi là ít một chút sao, còn có ai khác ngoài cô?” Sở Trung Thiên tức giận bác bỏ lý lẽ của cô.

“Anh đừng ăn nói hồ đồ! Chỉ mấy ngày nữa, sẽ có rất nhiều, rất nhiều... Hay là như thế này đi, mấy hôm nữa anh hãy quay lại đây, tôi đảm bảo sẽ có mười mỹ nhân cho anh thoải mái lựa chọn.”

“Mấy ngày nữa cô sẽ cho tôi chọn ư? Lúc ấy thì tôi còn cần thuê bạn gái làm quái gì nữa!” Sở Trung Thiên tức giận đứng lên.

“Haizz! Hay là... Anh thấy tôi thì thế nào?” Hương Tranh quay một vòng, uốn người khoe hình thể của mình.

Sở Trung Thiên nhìn cô “biểu diễn”, không nói câu nào, lắc lắc đầu.

Đầu tóc rối tung như tổ quạ, dưới miệng có một vết mờ mờ, chắc là nước dãi khi ngủ còn đọng lại. Trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình, không có dấu hiệu nào cho thấy đó là thân hình nhỏ nhắn. Hơn nữa, bộ đồ ngủ hồng còn nhăn như mười năm nay chưa được giặt là, dưới chân cô ta là đôi dép nhựa hình con mèo màu cà phê, giá năm tệ một đôi.

Sở Trung Thiên quay đầu nhìn đi nơi khác như thể cô là một kẻ ăn xin nhếch nhác, nhìn thêm chi tỏ bản mặt.

Hương Tranh không nghe thấy Trung Thiên nói gì, quay lại mới phát hiện khuôn mặt đẹp trai của anh ta đang hướng ra phía cửa sổ, rèm cửa sổ đã bị kéo sang hai bên... Hừ! Ngoài cửa sổ có gì đẹp vậy? Hương Tranh cũng tò mò nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

“Bốp!”

Đầu Sở Trung Thiên vừa ngẩng lên liền bị va phải cằm Hương Tranh đau điếng. “Cô ta chắc mắc bệnh thiếu i-ốt hoặc là bị chập mạch thế không biết?” Anh nghĩ thầm,

“Này! Sao anh lại đánh tôi?” Hương Tranh tức giận phản kháng.

“Cô có phải đồ ngốc không?” Trung Thiên đang nghi ngờ không khéo cô ta mới từ Sao Hỏa lạc đến Trái Đất.

“Anh mới là đồ ngốc! Tôi thấy anh nhìn ra ngoài cửa sổ chăm chú như thế, cứ ngỡ là có mỹ nữ ngoài đó nên mới nhìn theo. Kết quả là chỉ có mấy khóm dây leo, hoa hoa cỏ cỏ, một bà già cũng chẳng có, nói gì đến mỹ nữ.”

Sở Trung Thiên lại trợn tròn mắt, vội vã quay người bỏ ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tôi cho rằng chúng ta bắt đồng ngôn ngữ, có muốn hợp tác cũng vô ích, ngày mai, thanh lý hợp đồng!”.

“Này! Anh đợi đã.” Hương Tranh nắm chặt lấy áo Sở Trung Thiên kéo lại. “Không phải nói ngoa, tôi cũng là một mỹ nhân đấy chứ, lẽ nào đi cùng tôi lại làm anh mất mặt?”

Sở Trung Thiên quay lại, lời Hương Tranh đến trước cửa sổ, chỉ vào hình ảnh phản chiếu nơi kính cửa, lạnh lùng nói: “Cô tự nhìn đi”.

“Xỉ!!! Nhìn thì nhìn” Anh ta tưởng cô sợ anh ta dọa chặc, Hương Tranh bĩu môi làm bộ không sợ.

Chưa đầy một giây sau, đến lượt Hương Tranh trợn mắt.

Mẹ ơi! Làm sao mà cô còn mặc đồ ngủ? Cả tóc nữa... Lại còn vết sữa bột Tam Lộc cô uống... sao lại thế này... thật là xấu hổ đến chết mất...

Hương Tranh vội vã chạy vào trong phòng nhưng vẫn không quên quay lại năn nỉ Sở Trung Thiên: “Anh đừng đi! Cho tôi mười phút thôi! Cảm ơn nhé!” Nói xong, cô biến mất sau cánh cửa.

Mười phút sau, Hương Tranh mở cửa phòng bước ra. Sở Trung Thiên vẫn ngồi ở phòng khách xem ti vi, tay giữ chặt cái điều khiển từ xa. Một giọng nói kỳ quái vang lên: “Anh à! Mời nhìn bên này!”

Sở Trung Thiên rùng mình, con ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Sau khi quay người nhìn lại, anh không kìm nổi tức giận, quát lên: “Hương Tranh tiểu thư! Xin hỏi quý cô lại muốn chơi trò gì nữa?”

Tiếng hét kéo dài.

“A... A... A...”

“Cạch”, tiếng chiếc điều khiển rơi xuống nền nhà khô khốc. Sau đó, căn phòng rơi vào im lặng.

Mười giây...

Ba mươi giây...

Một phút...

Căn phòng lại vang lên tiếng hét.

“Nha đầu! Cô đang làm cái gì thế?” Sở Trung Thiên nhìn chằm chằm vào cô gái đang đứng ở cửa, lúc lắc ngón trỏ.

Không biết trong mười phút ấy Hương Tranh đã làm những gì, chỉ biết giờ đây cô ta đang xuất hiện trước mặt anh với hình dạng của một người như vừa bước ra từ thảm họa. Mái tóc đáng lẽ phải xoăn thành lọn thì do vội vàng hoặc vụng về, cô ta làm cho nó rối tung lên, nhìn không khác gì đám lông của con chó xù người ta vẫn nuôi làm cảnh. Tiếp đó là đến đôi tai, kính dị hết sức, cô ta đeo lủng lẳng một đôi hoa tai hình nhà vệ sinh to đùng. Tuy nhiên, kính dị nhất phải kể đến khuôn mặt, lông mày kẻ đậm như hai con sâu róm, lớp mascara và nhũ bóng bôi quệt lem nhem làm cho mắt cô ta có đen và to hơn nhưng trông không khác gì mắt con chó con lúc nó đau mắt, má cô ta thì được bôi một vòng tròn đỏ như má của mấy chú hề trong rạp xiếc trước giờ biểu diễn. Cô ta mặc một chiếc váy cổ chữ “V” khoét sâu rất sexy, chiếc váy được thiết kế khá hoàn hảo, chỉ có điều, khi cô ta khoác nó lên người thì chỉ có thể miêu tả lại bằng cụm từ “thật kinh khủng!”, nhìn qua là biết ngay cô ta vừa đánh cắp chiếc váy này từ tủ quần áo của chị gái.

Chưa hết, cô ta còn học tư thế đứng của gái quán bar, dựa người vào khung cửa, tay trái cầm cuốn tạp chí giơ cao, tay phải lúng túng đặt trên bắp đùi đi tất đen, cổ ưỡn ngực, cong chân khoe vẻ sexy, điệu bộ đầy tự tin. Có lẽ cô ta đang nghĩ mình sinh ra để trở thành “Thái Bình công chúa”. Nhưng điều làm anh kinh hoàng nhất là do thấy những hành động của mình chưa đủ gây ấn tượng với đối phương, cô ta đang tính thay đổi chiến thuật, bắt đầu quay sang nhìn anh, mắt chớp chớp lia lịa. Đúng là đồ thần kinh!

Sở Trung Thiên thấy cảnh ấy thì không còn tự chủ được nữa, anh nghĩ tốt nhất nên cho cô ta đóng phim kinh dị, chắc chắn sẽ tạo được ấn tượng để đời.

“Lừa đảo! Bồi thường.” Sở Trung Thiên không mấy hòa nhã đưa ra tối hậu thư, “Nếu không tôi sẽ kiện.”

Đang nỗ lực thể hiện mình là một phụ nữ đích thực, dù đây là lần đầu tiên Hương Tranh học cách quyến rũ đàn ông nhưng cô vô cùng tự mãn với tài diễn xuất của mình. Cô không ngờ khách hàng của cô, Sở Trung Thiên, không những không hề bị “vẻ quyến rũ chết người” của cô mê hoặc mà ngược lại, anh ta còn đang nổi trận lôi đình, tiếng hét giận dữ của anh ta khiến cô chỉ biết bịt tai lại, quên hết cả sexy với quyến rũ.

“Này! Tôi đã trang điểm thành thực như thế này rồi. Anh còn muốn gì nữa?” Hương Tranh cũng tức giận cãi lại. Làm dáng lâu như vậy, anh ta không động lòng đã là đáng ghét rồi, đằng này lại còn tỏ thái độ, nổi giận ư?

“Cô hãy tự nhìn vào gương mà xem! Trông bộ dạng cô lúc này có khác gì quỷ không? Một nữ quỷ mới thoát ra từ địa ngục. Nếu tỉnh dậy lúc nửa đêm mà bắt gặp cô như thế này, chắc sẽ bị cô dọa cho chết khiếp.”

Hương Tranh nghe xong thì tức giận đùng đùng, trợn mắt nghiêng răng, lại không biết phải làm thế nào để anh ta hồi tâm chuyển ý, chỉ biết đánh liều chơi bài li. “Tôi không cần biết anh thuê tôi hay hủy hợp đồng. Nhưng chắc chắn, anh đừng hòng lấy được ở tôi dù chỉ là một xu.”

“Cô... cô” Sở Trung Thiên cũng đã bị Hương Tranh làm cho tức tối đến nỗi không nói lên lời. Anh đã từng gặp qua không ít phụ nữ nhưng quả thật chưa thấy ai vừa vô lối vừa không biết xấu hổ như cô gái này. Anh cắn răng, tức giận chỉ tay vào cô ta, định đi ngay khỏi đây. Bỗng nhiên điện thoại lại réo vang, là Tiêu Nhiễm Ninh gọi.

Chuyện với Diệp Luyến Hoàn không thể kéo dài thêm, mối thù hồng mắt bộ quần áo hàng độc lúc này đành phải gác lại đã. Sở Trung Thiên nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, quay lại nhìn chằm chằm vào Hương Tranh đang trong bộ dạng quỷ quái nhờ tài trang điểm có một không hai, lạnh nhạt nói với cô, nghe như đang ra lệnh: “Sáu giờ tối mai tôi sẽ qua đón cô. Hãy ăn mặc, trang điểm tử tế cho tôi. Nếu còn làm bộ dạng ma quỷ như hôm nay, tôi đảm bảo sẽ đưa cô ra nghĩa địa”.

Anh ta đúng là không biết nói câu nào tử tế. Nhưng như thế nghĩa là cô sẽ không mất tiền bồi thường nữa hay sao? Thượng đế lòng lành!

Hương Tranh khấp khởi mừng thầm, quay sang phía Trung Thiên mềm mỏng hỏi lại: “Ngày mai chúng ta sẽ đi đâu? Anh phải nhớ kĩ: Trong hợp đồng có điều khoản quy định, bên thuê không được cưỡng ép bên được thuê làm những việc kỳ quái, hoặc tham gia những việc làm phạm pháp, và ngoài hành động nắm tay ra, bên thuê không được có bất kỳ động chạm nào khác với bên được thuê”.

Sở Trung Thiên nhướn mày, tình cờ nhìn Hương Tranh, đúng lúc nghe cô nói vậy thì không nhịn nổi, liền bật cười.

“Trông cô như thế này thì có ai mà thích nổi? Nếu không vì hoàn cảnh bắt buộc, tôi không bao giờ đi cùng cô. Còn ý tưởng quái đản thì cô yên tâm, mặt này tôi nghìn vạn lần không bằng cô. Tôi về đây. Ngày mai cô nhớ ăn mặc bình thường chút cho tôi, và nhớ nhờ chị cô trang điểm giúp. Chứ cô giữ bộ dạng này... tôi chỉ có thể nói bye... bye.”

Anh ta nói xong rồi bỏ đi ngay, tiếng còn vang đâu đây mà người đã khuất dạng sau hành lang. Hương Tranh nắm lấy chiếc dép ném theo anh ta.

“Đồ chết tiệt! Hắn ta có biết nói tiếng người không vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họa Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hương Tranh mắc lừa

Ngày hôm sau, vào lúc hoàng hôn, bầu trời quang đãng, ánh vàng trải khắp khu dân cư Tây Giang. Trong căn phòng tràn ngập ánh hoàng hôn, ngồi bên chiếc bàn gỗ đánh véc ni bóng loáng là một cô gái xinh đẹp.

Mái tóc đen dài của cô được búi lại gọn gàng, hai lọn tóc mái mềm mại rủ xuống hai bên má, khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt đen láy mở to lanh lợi, đôi môi màu anh đào chum chím.

“Chị! Sao em lại biến thành thế này? Em có tham gia vũ hội đâu? Sao lại trang điểm kỳ lạ như thế này?” Hương Tranh nhìn chăm chăm vào hình mình trong gương, hết quay trái lại nghiêng phải, sau đó vừa xoa xoa lên lớp lụa trên áo vừa phàn nàn: “Bộ đồ này chật quá, cứ như muốn dính chặt vào người ấy, chả thoải mái tẹo nào”.

Cô đang mặc bộ váy màu hồng nhạt, không tay, ngắn trên đầu gối, phía trước thiết kế đơn giản, chỉ điểm một dải lụa trắng vắt chéo từ vai xuống eo tạo hình trăng khuyết, phía sau cổ chữ “V” khoét sâu một chút, trông vừa thời trang vừa thanh lịch.

“Hương Tranh, chịu khó đi, lần này em già làm bạn gái của người ta, không thể ăn mặc tùy tiện được. Nếu không, khách hàng của em sẽ bị mất mặt.”

Hương Đình nhìn cô em trong gương. Chợt nghĩ ra điều gì, cô vội vàng chạy ra ngoài. Trong lúc Hương Tranh còn không hiểu vì sao Hương Đình lại bỏ đi thì cô ấy đã quay lại, cầm theo chiếc hộp trang điểm nhiều ngăn.

Hương Tranh vừa nhìn thấy cái hộp, mặt đã biến sắc, sợ hãi quên hết cả việc cô đang ở trong tư thế gò bó, vụng vụng bôi đủ thứ phụ kiện, vùng đứng dậy, định bỏ chạy.

Hương Đình thấy thế, chẳng kịp hiểu chuyện gì, đánh rơi cả chiếc hộp trên tay, vội vàng chạy lại giúp em, ân cần hỏi: “Em làm sao thế?”

“Đây chẳng phải là giày cao gót hay sao? Chị không định bắt em đi bộ trên đôi giày cao mười phân này đây chứ?”

Hương Tranh nghĩ, với đôi giày cao gót màu be ấy, chỉ cần bước hai bước thôi, chân cô sẽ gãy. Nhất định cô sẽ không đi nó. Nghĩ thế, cô liền cúi xuống tháo giày ra.

“Đương nhiên là có thể. Chỉ cần đi quen thì sẽ không sao. Chị báo trước cho em biết, nếu em không đi đôi giày này thì đừng có trách chị không nể tình ti muội.”

Hương Đình trừng mắt hăm dọa. Hương Tranh đành ngoan ngoãn xỏ lại đôi giày vào chân. Hừ... Bây giờ cô mới thấy nhờ chị giúp đúng là sai lầm. Ngay từ đầu cô đã biết đó là ý tưởng điên rồ, chỉ tại cái đồ con heo họ Sở đó bắt cô làm vậy. Giờ thì xem, rõ ràng là cô rất thảm rồi.

Hương Tranh bị chị gái hộ tống về lại chỗ ngồi trước bàn trang điểm, thấy bất mãn, thầm nguyên rủa Sở Trung Thiên. Phải đến khi thấy Hương Đình cúi xuống nhặt hộp phấn trang điểm từ dưới đất lên, Hương Tranh mới nhớ ra lý do cô vừa nhảy dựng lên. Cô nhìn chăm chăm vào hộp phấn mất chị cô đang cầm trên tay, trong đầu không ngừng tính toán xem có nên bỏ đôi giày cao gót ra khỏi chân để tháo chạy lần nữa hay không nữa.

“Hương Tranh!”

Do đã quá biết tính khí của em, Hương Đình mỉm cười đứng chặn ở lối ra duy nhất.

“Chị! Hương Tranh làm bộ đáng thương, quay sang mặc cả với Hương Đình “Em có thể... có thể không dùng những đồ này được không?”

“Không!” Hương Đình thẳng thừng cự tuyệt, sau đó mở nắp hộp, lấy ra bộ nhũ mắt đủ màu.

“Nhưng em ghét những cái này.” Hương Tranh ném cái nhìn ghê tởm về phía hộp nhũ mắt và cây chổi Hương Đình cầm trên tay.

“Ghét cũng phải dùng. Cô ngoan ngoãn ngồi yên đó cho tôi.”

Hương Đình lấy một chút nhũ màu xanh lá cây, chải lên mắt Hương Tranh, rồi nhìn lại về gật gù. Đúng lúc ấy, chuông cửa reo.

Hai chị em nhà họ Hương cùng dừng lại, vô thức nhìn qua sân ra phía cổng.

“Ồ! Nhất định là Sở Trung Thiên. Để em ra mở cửa.” Hương Tranh láu cá, không đợi Hương Đình kịp phản ứng, vội vàng tháo đôi giày dưới chân chạy ra ngoài.

Sau một ngày không gặp, Sở Trung Thiên không ngờ sẽ nhìn thấy Hương Tranh trong bộ dạng này.

Váy ngắn không tay, trang điểm nhẹ nhàng, trông cô rất dễ thương. Nhưng hai bên nách sao lại đang kẹp chặt đôi giày cao gót màu be, trong khi cô chân trần chạy về phía anh đang đứng.

“Cô làm sao thế?” Sở Trung Thiên nhận ra nỗi sợ hãi của cô. “Có ai đó đuổi theo để giết cô à?”

Hương Tranh không trả lời câu hỏi của anh, vội vàng ngồi lên chiếc xe màu bạc đỗ sẵn sau anh, nói gấp gáp: “Nhanh lái xe đi!”.

Sở Trung Thiên mở cửa xe, ngồi vào ghế mà vẫn không quên thắc mắc: “Cô làm sao thế?”.

Hương Tranh đang định giải thích cho Trung Thiên hiểu, chợt nhìn thấy Hương Đình cầm theo hộp nhũ mắt, mặt hầm hầm tức giận tiến lại gần. Hương Tranh hoảng hốt, toàn thân run rẩy, kéo tay Trung Thiên, giọng khẩn khoản: “Mau lái xe đi. Trên đường đi, tôi sẽ giải thích sau”.

Sở Trung Thiên nhìn thấy Hương Đình, cô vừa đi vừa la hét, bưng bưng giận dữ... điệu bộ có phần giống mụ phù thủy.

“Hương Đình, cô ấy sao vậy?” Sở Trung Thiên vừa hỏi vừa khởi động xe.

Lúc Hương Đình băng qua sân tới cổng thì chỉ kịp nhìn thấy màn bụi mỏng bốc lên, chiếc xe màu bạc đã lao đi như mũi tên trên đường.

“Hương Tranh!!!” Hương Đình chỉ còn biết tức giận gọi với theo bóng chiếc xe xa dần.

Hương Tranh ngồi trong xe, dù đóng kín cửa nhưng vẫn mơ hồ nghe tiếng quát của Hương Đình, không dám quay đầu nhìn lại bà chị đang nổi điên của mình, chỉ nệm nép ngồi im trên xe như con rùa rụt cổ.

Đang lái xe nhưng Sở Trung Thiên cũng không nén được tò mò, cười hỏi Hương Tranh: “Cô đã làm gì để chị cô tức giận đến thế?”.

“Còn không phải tại anh hay sao?” Hương Tranh tức giận lắm bả. “Nếu không vì cái ý tưởng điên rồ của anh, hôm nay tôi đã không gặp vận rủi như vậy.”

“Nói thế là sao?” Sở Trung Thiên vừa chăm chú nhìn đường để chuyển vào làn đường dành riêng cho xe ô tô vừa hỏi lại.

“Nếu không vì hôm qua anh buộc tôi...” Hương Tranh bèn đem mọi chuyện xảy ra kể cho Trung Thiên nghe.

Sở Trung Thiên nghe xong chỉ biết lắc đầu chịu thua cô.

Hôm nay nhìn cô thật khác hẳn ngày hôm qua. Mái tóc óng mượt gọn gàng, đôi mắt to tròn long lanh, môi chỉ thoa qua một lớp son bóng, trang điểm nhẹ nhàng, tuy không thật sự bắt mắt nhưng lại có phong cách riêng. Chiếc váy hồng cũng khéo léo che đi vòng eo không mấy hoàn hảo của cô, tôn lên đôi chân dài láng mượt.

A!... A! Chu Trọng Thiên nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. “Mình làm sao thế không biết. Sao có thể bị cô ta làm cho mụ mị thế này? Mình đúng là điên thật rồi. Phải tỉnh táo lại.” Sở Trung Thiên lắc đầu, cố xua hình ảnh Hương Tranh ra khỏi tâm trí. Nhưng không hiểu sao, dù anh có nhìn chăm chăm vào con đường trước mặt thì trong mắt anh vẫn hiện lên hình ảnh Hương Tranh. Khuôn mặt cô mới dễ thương làm sao, dưới hàng lông mi cong vút là đôi mắt to tròn, lại còn đôi môi màu anh đào chúm chím nữa chứ, thật khác xa bộ dạng kinh khủng anh thấy hôm trước.

“Cô đã bao giờ nhìn thấy loài khủng long chưa?”

Sở Trung Thiên trong lúc bối rối, không hiểu sao lại buột miệng hỏi một câu chẳng ăn nhập gì như vậy. Phát hiện ra mình nói hớ, anh vội tìm cách chữa thẹn. Còn chưa nghĩ được gì đã nghe tiếng kêu kinh hãi của Hương Tranh: “Sở Trung Thiên, xe đang đâm vào khe núi kia”.

Hả? Sở Trung Thiên thất kinh, vội vàng quay đầu lại. Nhìn thấy ngọn núi trước mặt mỗi lúc một gần thêm. Sở Trung Thiên hơi hoảng loạn, bàn tay giữ vô lăng bỗng bị trượt một nhịp. Anh vội vàng trấn tĩnh lại. Trong khi đó, Hương Tranh không ngừng la hét. Giọng nữ cao của cô làm anh chói tai. Sở Trung Thiên vận hết sức bẻ lái, chiếc xe chuyển sang phần đường sát chân núi, lắc lư, nghiêng ngả một hồi rồi cũng ổn định lại. Cũng may là đang trong giờ ăn tối nên con đường đi qua khu dân cư nhưng lúc xe Sở Trung Thiên gặp sự cố không có chiếc xe nào chạy ngược chiều. nếu không đã có một vụ tai nạn liên hoàn khủng khiếp rồi.

Một lúc sau, chiếc xe màu bạc trở lại vận tốc bình thường, chạy bon bon trên đường. Lúc đó, Sở Trung Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng trở lại bình thường.

Hương Tranh nhìn ra ngoài cửa kính xe, cũng hít thở vài hơi, cố trấn tĩnh. Đột nhiên, cô nhìn thấy cái gì đó, vội vã quay sang Sở Trung Thiên mà hét lên: “Này! Mau dừng xe! Tôi muốn xuống đây!”.

“Dừng xe có việc gì?”

Đồ nha đầu ngớ ngẩn này sao lại đòi dừng xe ở thung lũng? Sở Trung Thiên nhìn về phía trước tự hỏi như vậy, trong lòng còn chưa hết bàng hoàng vì sự cố lúc trước, chỉ sợ mất tập trung một chút thì họ sẽ diễn lại bộ phim truyền hình Thung lũng chết mất.

“Kệ tôi! Mau dừng xe!”

Hương Tranh mở to mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt hoàn mỹ của Sở Trung Thiên. Sở Trung Thiên đang bận phán đoán mục đích hành động của cô. “Chắc cô ta muốn tạo dấu ấn cho chuyến đi này”, anh nghĩ đến đáp án thuyết phục nhất.

Sở Trung Thiên vẫn quan sát biểu hiện của Hương Tranh, tranh thủ lúc đường vắng xe, điều khiển chiếc xe màu bạc đỗ lại sát lề đường. Hương Tranh dường như không chờ nổi, xe chưa dừng hẳn đã háp tấp đưa tay ra định mở cửa xe.

Sở Trung Thiên kéo thấp cửa kính xe, nhìn theo Hương Tranh. Anh thấy cô đi về phía vườn hoa bên đường, nhưng sao tay cô lại cầm theo đôi giày, đi chân trần? Lát sau, anh thấy cô khom người làm gì đó mà anh không rõ. Không nên nổi tò mò, Sở Trung Thiên quyết định mở cửa xe, đi đến chỗ cô.

“Cô đang làm gì thế?”

Sở Trung Thiên nhìn Hương Tranh vẻ khó hiểu khi thấy cô cầm đôi giày cao gót, ra sức nện cật lực vào tường rào đá của hoa viên. “Cô ta muốn làm gì đôi giày thế không biết? Không phải cô ta bị ngớ ngẩn đấy chứ?” Anh tự nhủ.

Hương Tranh biết anh ta đến nhưng chẳng buồn ngoái lên nhìn, vẫn chuyên tâm vào công việc. Cô gõ gõ đôi giày vào bức tường đá, cho đến khi đôi giày cao gót trở thành giày bệt, cô mới mỉm cười mãn nguyện, đặt nó xuống đất, tự tin xỏ chân vào, quay người bước về phía xe, hoàn toàn coi như Sở Trung Thiên không có mặt ở đó.

“Này! Này! Đợi tôi với chứ!”

Sở Trung Thiên cũng vội vã bắt kịp cô. Ngồi vào trong xe, nhưng anh chưa vội khởi động xe, lặng nhìn Hương Tranh mà không nói năng gì, có vẻ cũng không muốn tiếp tục lái xe đi.

“Anh ta có phải trẻ con không vậy?”

Hương Tranh quan sát anh ta, từ khi ngồi vào xe. Một lúc lâu mà anh ta cũng chẳng hề nhúc nhích, cô đành miễn cưỡng giải thích: “Tôi dị ứng với giày cao gót cho nên mới bẻ gót đi. Giải thích thế đã đủ chưa hả, anh bạn Sở Trung Thiên?”.

Sở Trung Thiên đang muốn nổi cáu, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, nở nụ cười bí hiểm, khởi động xe.

Hương Tranh cảnh giác nhìn nụ cười bí hiểm trên mặt anh ta, càng nhìn càng đáng nghi. Liệu có phải anh ta đang có mưu đồ gì với cô không? Cô phải phòng thân mới được.

“Này! Này!” Hương Tranh thúc thúc vào khuỷu tay Sở Trung Thiên.

“Gi thế?” Sở Trung Thiên đang tập trung lái xe, khuôn mặt baby khi mỉm cười càng đẹp hơn.

Hương Tranh như bị nụ cười ấy thôi miên nhưng vẫn không quên thúc mạnh hơn. “Anh đang nghĩ gì thế?” Cô phải lấy hết can đảm để hỏi câu này vì càng nhìn càng thấy nụ cười của anh ta có gì đó rất khả nghi, chắc chắn là anh ta đang có âm mưu gì đó.

Sở Trung Thiên lại càng cười lớn, khoe hàm răng trắng bóng.

“Đôi giày vừa bị cô mang đi ghè gót đó là của chị cô phải không? Theo tôi biết thì giày nhãn hiệu LV đó giá không hề rẻ.” Ngữ khí càng nói nghe lại càng rõ sự hả hê. “Woa! Tôi nghĩ... cô nên chuẩn bị tinh thần dần đi là vừa.”

Chiếc xe màu bạc nhanh chóng tăng tốc, nhập vào dòng xe trên đường.

Sở Trung Thiên! Anh đúng là đồ khôn!

Trái tim Hương Tranh ghen lại. Chợt nghĩ ra điều gì đó, cô quay sang Trung Thiên hỏi tiếp: “Sở Trung Thiên, vì sao anh phải thuê bạn gái?”.

“Tôi muốn chia tay cô người yêu cũ nên cần có một người sắm vai bạn gái mới.” Sở Trung Thiên làm bộ thẳng thắn nói với Hương Tranh. Kỳ thực anh đang giấu nhem chuyện anh ký hợp đồng thuê cô là để trả thù cho bộ quần áo bị con chó làm rách. Anh thật sự muốn nói cho cô biết: một khi anh đã tóm được cô, cô đừng hòng chạy thoát.

Hương Tranh nghe anh nói thế, chẳng còn đề phòng gì, càng thêm hiếu kỳ, thậm chí còn tỏ vẻ thương cảm quay sang hỏi Sở Trung Thiên: “Bạn gái trước của anh, cô ấy tên là gì?”.

Thầy Sở Trung Thiên có chút do dự, Hương Tranh tiếp tục “tấn công”: “Anh muốn tôi giả làm bạn gái mới của anh để anh dễ bề chia tay với bạn gái cũ. Vậy anh nghĩ xem, nếu ngay cả tên của cô ấy tôi cũng không biết, thì liệu cô ấy có tin rằng tôi là bạn gái mới của anh không? Giả thì giả chứ, cũng phải làm cho giống thật một chút”.

“Cô ta... tên là Diệp Luyến Hoàn.”

“Anh có yêu cô ấy không?” Hương Tranh lại hỏi tiếp.

Anh có yêu Luyến Hoàn không? Sở Trung Thiên cũng đang tự hỏi lòng mình. Anh hẹn hò với Luyến Hoàn hoàn toàn là do mẹ anh sắp đặt. Hai người qua lại với nhau đã hơn nửa năm nay, nhưng ngoại trừ việc hôn nhau, hai người chưa đi quá giới hạn. Mặc dù Luyến Hoàn không ít lần “khieu khích” anh. Có lần cô ta còn làm như vô tình để anh thấy cô ta đang tắm. Vậy mà ngay cả lần ấy, anh cũng không thấy mình bị quyến rũ chút nào. Chính vì như thế nên anh cũng luôn hoài nghi, liệu anh có thực sự yêu Luyến Hoàn? Tại sao ở bên cô ta, anh không hề có cảm giác say trong vị ngọt ngào của ái tình như người ta thường nói.

Thế nhưng với nha đầu này...

Sở Trung Thiên quay người nhìn Hương Tranh, lòng rối bời...

Anh và Hương Tranh chắc chắn không có điểm nào phù hợp. Từ lúc gặp cô ta, lần nào anh cũng đen đui. Cô ta sinh ra như để làm khắc tinh của anh vậy. Theo lẽ thường, anh phải thù ghét cô ta mới đúng... Nhưng Sở Trung Thiên lại nhớ lại cảnh hai người ngã chổng lên nhau trên sofa nhà Hương Tranh ngày hôm qua. “Ồi! Mình lại đang nghĩ gì thế này”. Sở Trung Thiên cố cưỡng lại ý nghĩ về cảnh ấy.

Hừ, tên tiểu tử chết tiệt. Cô hỏi mà anh ta không thèm trả lời, tự nhiên quay sang nhìn cô chăm chăm làm gì? Chẳng lẽ trên mặt cô có đáp án sao? Hay là...

“Sở Trung Thiên, anh, anh... có thể không nói cũng được. Tôi... tôi không nhiều chuyện nữa.”

Hương Tranh cảnh giác nhìn sang Trung Thiên, đưa hai tay lên ngực, giả bộ sợ hãi.

Sở Trung Thiên cũng ngạc nhiên với hành động của Hương Tranh, khẽ lờm cô rồi quay đi, chuyên tâm lái xe.

Một lúc lâu, hai người không ai nói gì nữa, trong xe yên tĩnh trở lại.

Hương Tranh thấy không khí trong xe yên lặng đã lâu, không chịu nổi, cô phải lên tiếng trước: “Sở Trung Thiên, vì sao hai người lại chia tay?”.

“Hương Tranh, cô có nhiều câu hỏi tại sao nhỉ?” Sở Trung Thiên quay sang lờm Hương Tranh.

Hương Tranh phụng phịu: “Hỏi chút cũng không được hay sao? Có bí mật gì à? Hay là anh ta không thích thân mật với người khác?”.

Hương Tranh càng nghĩ càng nghi, không nén nổi tò mò, học theo điệu bộ của thám tử chuyên nghiệp, dò hỏi: “Sở Trung Thiên, không phải vì anh làm gì có lỗi với người nhà, cho nên...?”.

“Đến nơi rồi!”

“Cái gì?” Hương Tranh nhất thời phản ứng không kịp.

Sở Trung Thiên chỉ vào tòa nhà nguy nga trước mặt, lái xe chậm lại.

“Đến khu Resort Viên ngọc Phương Đông rồi.”

“Ồi. Nhanh như vậy à?” Hương Tranh kêu lên, đoạn nhìn qua cửa kính xem phong cảnh xung quanh, cô nàng lại tròn mắt vì ngạc nhiên.

Thế nào là hùng vĩ? Thế nào là thiên đường? Đến bây giờ Hương Tranh nghĩ cô đã hiểu ý nghĩa của hai từ này.

Nhà hàng nằm ở phía đông nam của khu Resort Viên ngọc Phương Đông. Lối đi chính của khu resort dẫn tới bãi đậu xe. Chiếc BMW màu bạc của Sở Trung Thiên chạy chậm chậm mất chừng năm phút mới hết đoạn đường. Trong lúc đó, Hương Tranh tranh thủ nhìn qua cửa kính xe, quan sát khung cảnh tươi đẹp hai bên. Cô thấy đầu trường đua ngựa, sân golf, công viên nước, khu vui chơi cho trẻ em... phải có tới hàng chục hạng mục công trình như thế. Sở Trung Thiên cũng nói với cô, những gì cô đang nhìn thấy chỉ là một góc của resort này mà thôi.

Resort này rút cuộc rộng đến mức nào nhỉ?

Như đọc thấu tâm can cô, Sở Trung Thiên hào hứng giới thiệu: “Resort này nằm ở phía đông thành phố Thiên Nhan, trông ra biển, được xây dựng trên tổng diện tích gần sáu mươi héc-ta, gồm nhiều khu vui chơi giải trí. Nhà hàng ở đây phục vụ món ăn với hai mươi tám phong cách khác nhau, khách sạn có một ngàn tám trăm sáu mươi chín phòng, phòng đắt nhất có giá ba vạn một đêm”.

Hương Tranh nuốt nước bọt, run run hỏi lại: “Ba vạn Việt nam đồng?”

“Không! Là nhân dân tệ.”

“Trời!”

Thiếu chút nữa Hương Tranh đã bị ngã lăn ra đất.

Thảm trải mềm màu be sang trọng dẫn khách hàng đến thang máy tự động đi vào phía trong nhà hàng. Phía trong đèn nền lung linh, hàng cột trắng điêu khắc công phu, tiếng dương cầm du dương, thật không khác gì chốn thiên đường.

Càng đi sâu vào trong, Hương Tranh càng cảm thấy ngầy ngất. Dường như cô còn quên mất mình đã bước vào đây như thế nào, bị mê đi bởi cảnh trí trước mắt, tự hỏi, có phải cô đang lạc bước vào thế giới cổ tích hay không.

Đang là giờ ăn tối nên nhà hàng rất đông khách. Các vị khách đến đây đều thuộc giới thượng lưu. Họ ăn mặc lịch sự, điệu bộ quý phái. Đội ngũ nhân viên phục vụ phải đi lại như con thoi để chăm sóc chu đáo từng khách hàng.

Đến giờ Hương Tranh mới thấy cô đã không sai lắm khi nhờ chị gái trang điểm. Nhờ tài khéo tay và con mắt thẩm mỹ không tòi của Hương Đình mà bộ dạng của cô mới không quá lạc lõng ở chốn này.

Sở Trung Thiên đưa Hương Tranh đến bàn đặt sẵn. Diệp Luyến Hoàn còn chưa tới, hai người đành gọi đồ uống trong lúc chờ đợi.

“Hương Tranh!” Sở Trung Thiên gọi khẽ khi tiếng dương cầm dịu xuống.

Hương Tranh đang mải suy nghĩ. Sở Trung Thiên đột nhiên nhẹ nhàng với cô như vậy, chắc là có ý đồ xấu gì đây. Nhưng ở nơi sang trọng như thế này, anh ta không thể giờ trò trộm cướp hay hăm hiếp với cô được. Vậy thì, có thể là... Nghĩ vậy, Hương Tranh đưa mắt nhìn Sở Trung Thiên dò hỏi: “Anh gọi tôi, không phải định nói chuyện anh để quên ví ở nhà đấy chứ?”

Nhà hàng này sang trọng như vậy, giá thành chắc chắn không rẻ. Không chừng ngay cả tiền thưởng cho phục vụ cô cũng không lo đủ, nói gì đến thanh toán hóa đơn. Nếu như Sở Trung Thiên cũng không có tiền, bọn họ chỉ có cách rửa bát trừ nợ mà thôi.

“Cô đang nghĩ cái quái gì thế?” Sở Trung Thiên trừng mắt lườm cô cảnh cáo. “Tôi chỉ muốn thực hành trước một chút, để lát nữa chúng ta hoàn thành tốt vai diễn là người yêu của nhau. Luyến Hoàn, cô ta rất đa nghi và tính toán, tôi không muốn cô ta nghi ngờ. Lát nữa cô nhớ gọi tôi là ‘Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên’, hiểu chưa. Cô nhớ cho kỹ, tôi tên là Sở Trung Thiên. Nếu quên, cô sẽ phải bồi thường tiền cho tôi.”

“Tôi biết rồi!” Hương Tranh bực dọc lên tiếng. “Hừ! Đồ đàn ông nhỏ nhen.” Nhiệm vụ lần này cô sẽ hoàn thành tốt. Cô phải cho anh ta thấy cô là người thế nào. Nhất định phải lấy lại sự tôn nghiêm của bản thân.

Sở Trung Thiên nhấp một ngụm cà phê, nhìn Hương Tranh hỏi: “Nhiệm vụ đầu tiên, thương vụ đầu tiên, có áp lực quá không?”.

“Có gì mà áp lực. Như chơi trò chơi thôi.” Hương Tranh thờ ơ nhún vai.

Sở Trung Thiên đưa tách cà phê lên miệng, nhấp thêm ngụm nữa, cười về hài lòng.

“Cô cũng thật kỳ lạ. Nếu là cô gái khác, chắc chắn sẽ họ căng thẳng lắm, cô lại...” Đột nhiên anh dừng lại, không nói tiếp, nụ cười trên môi cũng biến mất. Anh nhìn chăm chăm ra phía lối vào cửa, sắc mặt xấu đi thấy rõ.

“Anh làm sao thế?” Hương Tranh quan sát thấy sự thay đổi trên mặt Sở Trung Thiên, lập tức hỏi.

“Cô ta đến rồi”, Sở Trung Thiên khẽ trả lời.

“Cô ta? Ai?” Hương Tranh nhất thời ngơ ngác, nhưng một cái tên lập tức lướt qua tâm trí cô. Luyến Hoàn, là cô ta. Hương Tranh nhìn theo ánh mắt của Sở Trung Thiên.

Hương Tranh vốn nghĩ Luyến Hoàn là cô gái cá tính mạnh mẽ. Bây giờ nhìn thấy Luyến Hoàn duyên dáng đi vào, Hương Tranh nhận ra cô ấy khác hẳn hình dung của cô. Cô gái này phải nói là vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp đầy nữ tính. Mái tóc búi cao để lộ chiếc cổ trắng ngần mảnh mai. Cô ấy mặc một bộ váy hàng hiệu màu tím bó sát tôn lên một thân hình hoàn mỹ với những đường cong hoàn hảo. Đúng là nói không ngoa, chắc hẳn cô ấy phải đẹp như hoa hậu hay siêu mẫu. Một cô gái đẹp như vậy là niềm mơ ước của biết bao nhiêu người đàn ông. Vậy mà Sở Trung Thiên lại đang cố chia tay cô ấy. Anh ta đúng là đồ không có óc mà.

Hương Tranh còn đang mải suy nghĩ vậy thì Diệp Luyến Hoàn đã bước tới chỗ bàn hai người đang ngồi. Khi nhìn thấy Hương Tranh ngồi bên cạnh Sở Trung Thiên, rõ ràng Luyến Hoàn tỏ vẻ khó chịu. Nhưng rất nhanh, cô ấy lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ghế đối diện với Trung Thiên, ánh mắt dịu dàng hướng về phía anh ta.

“Trung Thiên, em xin lỗi, tại đường tắc quá, làm anh phải đợi lâu”, Diệp Luyến Hoàn nói nhẹ nhàng, còn nhún vai làm bộ đáng tiếc.

Sở Trung Thiên đã quá quen với tính cách của Diệp Luyến Hoàn, thân nhiên đón nhận, còn Hương Tranh ngồi bên cạnh như sắp chảy nước miếng. Chẳng phải vì Hương Tranh cảm thông với câu chuyện của Luyến Hoàn mà là vì cô ấy nhìn thấy cặp nam nữ ở bàn bên cạnh ăn dưa hấu, loại dưa ngon thượng hạng mà cô chưa được nếm qua.

“Không sao.” Sở Trung Thiên nở nụ cười duyên dáng, quay đầu ra hiệu cho người phục vụ đang đứng đợi mang thực đơn đến rồi quay qua Luyến Hoàn

giới thiệu nhân vật ngồi bên anh này giờ: “Bạn gái mới của tôi”.

Hương Tranh lập tức phối hợp. Cô quay sang Luyến Hoàn cười, chào hỏi hết sức tự nhiên: “Chào cô! Tôi là Hương Tranh”.

Diệp Luyến Hoàn làm ngơ trước nụ cười và câu giới thiệu của Hương Tranh. Cô ta không những không đáp lời mà còn cố tình quay sang nói với Sở Trung Thiên: “Trung Thiên, em không ngờ anh lại hẹn em ăn tối ở đây. Em còn nhớ rõ, đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, hôm đó anh đã giúp em dạy cho gã đàn ông thô lỗ định sàm sỡ em một bài học”.

Hừ! Rõ ràng cô ta coi Hương Tranh như cái bóng đèn trên tường kia, cố tình gạt cô ra khỏi câu chuyện. Nhưng cô ta nhầm rồi, Hương Tranh đâu có phải là cái bóng đèn vô tri vô giác, không biết phản ứng ấy. Hương Tranh sẽ không cho cô ta được đắc ý đâu.

“Diệp tiểu thư! Tôi quả thật ghen tị với trí nhớ của cô! Những chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi mà cô còn nhớ chi tiết. Trí nhớ của tôi không được tốt như cô. Chuyện vừa xảy ra tôi đã quên mất, chẳng hạn như cách đây mấy hôm, Trung Thiên vì muốn tôi được vui nên đã cho người mang tới tặng tôi rất nhiều kim cương, còn nói để tôi kết thành bầu trời đêm đầy sao. Tiếc là tôi lại không nhớ được mình cất nó ở đâu, nếu không hôm nay đã có thể mang tặng cho Diệp tiểu thư làm quà gặp mặt rồi.” Hương Tranh làm bộ thờ ơ nói, trong bụng không khỏi hài lòng vì đã trả đũa được Luyến Hoàn.

Sở Trung Thiên ngồi bên cạnh nghe Hương Tranh nói vậy thì cười thầm trong bụng. Hương Tranh, cô ta cũng thật biết đùa, bầu trời đêm bằng kim cương, nếu anh làm thế thật, chắc chắn đã phá sản từ lâu.

Chưa rõ nội tình việc này thế nào nhưng Luyến Hoàn đã bị Hương Tranh chọc giận. Cô và Trung Thiên hẹn hò với nhau cả nửa năm, vậy mà sinh nhật cô, Sở Trung Thiên cũng chỉ tặng cô một bộ nữ trang khảm kim cương, còn cô ta, mới hẹn hò với anh có mấy ngày lại được anh tặng cho cả một bầu trời sao bằng kim cương ư? Diệp Luyến Hoàn cho dù đang ghen tị, nhưng vì Trung Thiên đang nhất định muốn chia tay, nên cô không được bỏ cuộc lúc này. Nén giận, Luyến Hoàn chuyển chủ đề: “À! À... Hương...”

“Diệp tiểu thư! Tôi là Hương Tranh.” Hương Tranh làm bộ độ lượng, nhắc lại tên mình lần nữa.

“Hương tiểu thư! Sao cô biết tên tôi?” Luyến Hoàn nhớ lại, từ đầu đến giờ, cô chưa giới thiệu tên.

“Đương nhiên là do Trung Thiên nói với tôi rồi. Chúng tôi không giấu nhau bất cứ điều gì.” Hương Tranh cười ngọt ngào nói, còn cố ý huyếch huyếch vào khuỷu tay Trung Thiên, ra chiều thân mật.

Sở Trung Thiên bắt được tín hiệu của Hương Tranh, rất tự nhiên vòng tay ôm eo cô. Hương Tranh không mảnh mai như Luyến Hoàn nhưng eo của cô lại khiến Trung Thiên thấy mềm mại. Một luồng khí nóng chạy dọc cơ thể anh. Anh vô thức làm theo ý muốn, sát lại gần thêm nữa.

“Quan hệ giữa hai người... rất thân mật thì phải?” Luyến Hoàn hồ nghi.

“Hương Tranh là cô gái tôi thích nhất trong số phụ nữ tôi đã gặp”, Sở Trung Thiên vừa nói vừa cúi đầu nhìn Hương Tranh tình tứ.

Hương Tranh dường như bị ánh mắt Sở Trung Thiên làm cho cứng người. Mà anh ta vừa nói gì vậy? Lại còn ôm eo cô nữa. Chuyện này không có trong hợp đồng. Sao anh ta phải làm bộ thân thiết đến thế? Khoảng cách giữa hai người quá gần. Khi Hương Tranh quay người, tay cô vô thức chạm vào người Sở Trung Thiên.

Con nóng lại bùng lên trong cơ thể Sở Trung Thiên. Anh đang mất dần sự kiểm soát... Chứa ối! Sao lại có thể... Không phải chứ... Anh đang ở nhà hàng, còn biết bao nhiêu người nữa... Tại sao lại ở đây? Tại sao lại là lúc này? Thật tệ quá! Sở Trung Thiên rủa thầm, anh lại vô thức nhích gần về phía Hương Tranh hơn nữa.

Hương Tranh ngây người mất một lúc, trừng mắt nhìn đôi tay Sở Trung Thiên đang siết chặt eo mình. Tên tiểu tử này, còn dám lợi dụng cô ư? Lẽ nào anh ta cho rằng ở đây đông người, cô không dám làm gì anh ta. Hương Tranh trợn mắt lườm nhanh rồi lại giả bộ quay qua cười cười phối hợp trong khi cô từ từ nhéo vào người anh.

Sở Trung Thiên bị đau, không kịp ý thức, khẽ kêu một tiếng, sắc mặt cũng tái đi.

Hương Tranh ra tay cũng mạnh. Oái. Sao người anh nóng thế này? Anh bị sốt chẳng? Sao anh lại lơ mơ như thế, có phải cô ấy đang cấu cho anh tỉnh lại?

Sở Trung Thiên sắp không chịu nổi nữa rồi. Ngọn lửa dục vọng trong anh ngày càng bùng lên dữ dội. Anh như đang bị tra tấn. Lại còn nha đầu này nữa, cô ta định cấu anh đến bao giờ đây? Sở Trung Thiên nhăn mặt, mồ hôi toát ra, anh khế khằng gờ bàn tay cô ta ra khỏi người mình.

Hương Tranh cũng thấy mình đã sai, vội vàng bỏ tay khỏi người Sở Trung Thiên, ngồi ngay ngắn lại, bắt giác mặt cô đỏ bừng lên.

Diệp Luyến Hoàn này giờ chăm chú quan sát hai người, không bỏ sót một biểu hiện nào. Trước những hành động kỳ quặc này, cô ta cũng còn không hiểu, phải hỏi lại: “Hai người bị làm sao vậy?”.

“Không sao!” Họ đồng thanh trả lời.

Diệp Luyến Hoàn càng thêm nghi ngờ. Rốt cuộc là họ giấu giếm chuyện gì. Nhưng cô ta thấy lúc này chưa thích hợp để hỏi nên đành nén tò mò, tập trung vào việc chính đã.

“Trung Thiên!” Luyến Hoàn gọi khẽ, không quên liếc nhanh sang Hương Tranh đang ngồi bên cạnh. “Chuyện của chúng ta...”

“Anh hiểu em muốn nói gì.” Sở Trung Thiên gật đầu. “Nhưng anh yêu Hương Tranh. Em biết đấy, tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Lẽ nào anh và em, chúng ta không còn cơ hội sao?” Luyến Hoàn nhìn Sở Trung Thiên, cổ làm ra vẻ đáng thương.

“Xin lỗi.” Sở Trung Thiên vẫn lạnh lùng.

Cho dù trong chuyện này, người có lỗi là cô, anh có quyền chia tay cô. Nhưng cô vẫn nghĩ sáu tháng yêu nhau, chính thái độ không mặn mà của anh là nguyên nhân đẩy cô vào vòng tay người khác.

Diệp Luyến Hoàn cúi đầu im lặng một lúc lâu.

Ba người ngồi trong im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Thời gian trôi qua lâu tới mức Hương Tranh cảm thấy buồn ngủ. Đột nhiên Luyến Hoàn cất tiếng hỏi: “Hương tiểu thư! Cô có thể đưa tôi vào nhà vệ sinh một lát không?”.

Bị bắt ngờ, Hương Tranh ngớ ngẩn chỉ vào mặt mình hỏi lại: “Tôi ư?”.

Diệp Luyến Hoàn gật đầu. Hương Tranh đứng dậy nói: “Được”.

Tuy nhiên khi hai người vào đến nơi, Luyến Hoàn không rửa tay cũng chẳng đi vệ sinh. Cô ta cứ trừng mắt nhìn Hương Tranh như muốn nhìn thấu tâm can cô.

“Diệp tiểu thư! Có chuyện gì, cô cứ nói thẳng.” Cuối cùng Hương Tranh không chịu nổi sự im lặng, phải lên tiếng trước.

“Hương tiểu thư, tôi không biết cô và Sở Trung Thiên quen nhau ra sao, cũng không biết hai người bắt đầu hẹn hò từ bao giờ. Bất kể là thế nào nhưng Sở Trung Thiên đã tìm được người con gái anh ấy yêu và cô cũng yêu anh ấy, tôi mừng cho hai người. Chỉ có điều...” Nói đến đây Luyến Hoàn đột ngột dừng lại, do dự.

Cô ta đã thành công khi cố gắng làm Hương Tranh tò mò. “Chỉ có điều sao?” Hương Tranh giục Luyến Hoàn nói tiếp.

“Chỉ có điều... Thật đáng thương cho đứa trẻ trong bụng tôi.” Luyến Hoàn đưa tay xoa xoa cái bụng còn phẳng lì, khuôn mặt vô cùng đau khổ, từ đôi mắt đẹp, những giọt nước mắt thi nhau tuôn xuống.

Hương Tranh nhìn không chớp mắt vào bụng Luyến Hoàn. Cô ta có mang thật không? Đứa con trong bụng cô ta... là con của Sở Trung Thiên? Không hiểu sao ý nghĩ này lại khiến Hương Tranh thấy khó chịu, giống như cô buộc phải ăn món tòi mà cô ghét nhất.

“Hương tiểu thư! Trung Thiên từ nay nhờ vào cô chăm sóc. Tôi đi trước đây.” Luyến Hoàn xoa bụng, gục ngã nói rồi bước đi, chắc hẳn Hương Tranh sẽ gọi cô lại. Quả nhiên, chưa đầy hai giây sau, Hương Tranh đuổi theo cô.

“Đợi đã.” Hương Tranh chạy lên phía trước Luyến Hoàn, vội vàng hỏi: “Chuyện cô mang thai, Trung Thiên đã biết chưa?”.

Luyến Hoàn im lặng gật đầu.

“Đó là lý do anh ta chia tay cô?” Hương Tranh nghi hoặc hỏi, bối rối không biết có nên tin Luyến Hoàn hay không. Đây là lần đầu hai người gặp nhau, cô chưa biết gì về Luyến Hoàn ngoài cái tên do Sở Trung Thiên nói.

“Anh... anh ấy nói chưa muốn làm cha, anh ấy còn muốn chơi mấy năm nữa. Anh ấy bảo tôi bỏ đứa trẻ đi, tôi không nghe nên anh ấy mới đòi chia tay...”

“Cái gì? Sở Trung Thiên, anh ta thật quá đáng.”

Thái độ bán tín bán nghi của Hương Tranh ngay lập tức bị câu nói của Luyến Hoàn làm cho tiêu tan. Cô không thể tin nổi Sở Trung Thiên lại là kẻ vô tình đến vậy. Tại sao anh ta có thể vô trách nhiệm với bạn gái mình như thế? Hương Tranh lại cảm thấy nôn nao, bụng ầm ạch khó chịu, chỉ muốn được nôn ra.

“Hương tiểu thư, đó không phải là lỗi của Sở Trung Thiên. Là tôi, tôi đã không chịu phá thai nên anh ấy không vui.” Luyến Hoàn lại quay mặt đi lau nước mắt.

“Này, cô gái ngốc nghếch! Cô phải tìm Sở Trung Thiên đòi lại công bằng còn hơn là ở đây mà tự dẫn vật mình. Thế kỷ XXI rồi, phụ nữ chúng ta phải tự chủ, mạnh mẽ. Hiểu chứ?”

Hương Tranh nghĩ đến chuyện đứa trẻ trong bụng Luyến Hoàn là con của Sở Trung Thiên, cô vừa thấy giận dữ vừa khó chịu. Chính cô cũng không hiểu vì đâu mà cô lại có những cảm giác ấy.

“Nhưng còn...”

Hương Tranh cắt ngang lời Luyến Hoàn. “Còn gì nữa. Cô hãy nghe tôi. Diệp tiểu thư, cô đừng đau lòng nữa. Mọi chuyện không như cô nghĩ đâu.”

Hương Tranh quyết định nói rõ mọi chuyện với Luyến Hoàn để cô ấy yên tâm, kéo cô ấy suy nghĩ tiêu cực sẽ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, như thế thì thật không ổn.

Lúc đầu, Diệp Luyến Hoàn giả vờ mang thai là vì ghen, muốn làm cho Hương Tranh hiểu lầm Sở Trung Thiên mà thôi. Bây giờ trực giác mách bảo cô rằng cô sẽ tìm ra manh mối về mối quan hệ của bọn họ. Không thể bỏ qua cơ hội này. Luyến Hoàn vội vã hỏi lại: “Hương tiểu thư, cô nói thế là có ý gì?”.

.....
bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....
Hương Tranh, sắc mặt khó coi, khó nhọc nói: “Thật ra tôi và Sở Trung Thiên không có quan hệ tình cảm gì”.

Luyến Hoàn bị sốc trước tin này, tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hương Tranh.

“Tôi... Sự thật là anh ta thuê tôi giả làm bạn gái để đối phó với cô. Tôi không phải người yêu của anh ta.”

Do cảm thấy đôi chút mất mát nên giọng nói của Hương Tranh nghe có vẻ bức bối. Diệp Luyến Hoàn càng nghe càng kinh ngạc. Dù sắc sảo nhưng cô cũng không ngờ câu chuyện lại là như vậy. Cô thấy vui vì nếu Hương Tranh không phải bạn gái mới của Sở Trung Thiên thì hẳn nhiên cô vẫn còn cơ hội. Lần này nhất định cô không dễ dàng bỏ cuộc.

Diệp Luyến Hoàn quay lại nắm lấy bàn tay Hương Tranh, đôi mắt đầy vẻ hàm ơn. “Cảm ơn cô!”

Đến lượt Hương Tranh bị Luyến Hoàn làm cho ngạc nhiên. Rõ ràng vừa rồi cô ta còn khóe lóe vì bị bỏ rơi, vậy mà bây giờ cô ta lại bình thường như không. Hương Tranh đang nghi ngờ liệu cô ta có lừa cô không, trông bộ dạng cô ta lúc này sao không có vẻ gì là đang mang thai hay bị bỏ rơi cả.

Diệp Luyến Hoàn cũng thấy hành động bắt tay Hương Tranh của mình dường như không thích hợp trong hoàn cảnh này nên vội vàng thu tay lại, làm bộ lau nước mắt. “Hương tiểu thư, tôi xin lỗi! Thật là mất mặt. Chỉ là vì tôi quá xúc động...” Diệp Luyến Hoàn thêm một lần rơi lệ nhưng lần này là những giọt nước mắt mừng vui. “Tôi thật là có phúc mới gặp được cô. Hôm nay nếu là người khác, chắc chắn tôi đã không may mắn như này. Tôi cảm ơn cô, mẹ con tôi biết ơn cô.”

“Không có gì đâu. Sở Trung Thiên bất lương như vậy, thiếu chút nữa thì tôi bị anh ta lợi dụng để làm chuyện xấu. Anh ta không đáng được tha thứ.”

“Hương tiểu thư, cô thật tốt!”

“Luyến Hoàn, cô đừng sợ. Tôi sẽ giúp cô dạy cho Sở Trung Thiên biết cách cư xử.”

Hương Tranh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Diệp Luyến Hoàn trước khi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Trong nhà hàng, Sở Trung Thiên lơ đãng khuấy tách cà phê trước mặt, ánh mắt không rời khỏi hướng nhà vệ sinh. Tại sao lâu như vậy mà hai người bọn họ vẫn chưa thấy ra? Hẹn hò với Diệp Luyến Hoàn trong sáu tháng, Sở Trung Thiên ít nhiều biết được Luyến Hoàn là cô gái lắm chiêu. Cô ta đột nhiên kéo Hương Tranh đi theo như vậy, chắc chắn không đơn giản là chuyện đi vệ sinh.

Anh đang do dự không biết có nên nhờ cô phục vụ bàn vào đó xem giúp hay không thì đã thấy Hương Tranh đi ra, theo sau cô là Diệp Luyến Hoàn.

Sở Trung Thiên vui mừng đứng dậy, định đi đến hỏi xem cô ấy và Diệp Luyến Hoàn đã xảy ra chuyện gì, thì anh vội dừng lại. Sao mặt Hương Tranh lúc này trông thật khó coi, đáng đi cũng thật lạ, cứ như cô ta đang gấp rút tiến đến để lấy mạng anh vậy.

Anh còn đang nghi hoặc tự hỏi thì Hương Tranh đã đến đứng trước mặt anh.

“Sở Trung Thiên!” Cô ta trợn mắt, nhíu mày nhìn anh, lớn giọng như quát làm tất cả khách hàng và nhân viên phục vụ đều phải quay sang nhìn hai người.

“Hương Tranh! Em làm sao thế?”

Sở Trung Thiên bối rối nhìn cô. Lúc trước cô ta còn bình thường, sao bây giờ lại thành ra thế này? Lẽ nào Diệp Luyến Hoàn đã giờ trò gì? Sở Trung Thiên đưa ánh mắt dò xét về phía Diệp Luyến Hoàn. Nhưng anh còn chưa kịp nói gì, Hương Tranh đã tiếp tục.

“Sở Trung Thiên! Anh đúng là đồ xấu xa. Anh làm cho cô ấy có bầu rồi lại bỏ rơi cô ấy. Nói cho anh rõ, tôi không thèm làm ăn với một kẻ xấu xa như anh. Tôi sẽ mượn tiền chị Hương Đình trả đủ cho anh!”

Hương Tranh tức giận tuôn ra một tràng. Nói xong, dường như còn chưa thỏa, tiện tay cô cầm luôn ly cà phê Sở Trung Thiên đang uống dở, hất thẳng vào mặt anh một cách không thương tiếc.

“Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa, hy vọng sau này chúng ta sẽ không phải gặp lại nhau.”

Đám đông xì xào, Hương Tranh đặt cái ly xuống bàn, quay lại nhìn khuôn mặt dính đầy cà phê của Trung Thiên một lần nữa, rồi tự hào đi ra giữa ánh

mắt thần phục của đám người trong nhà hàng đang theo dõi câu chuyện của bọn họ.

Sở Trung Thiên đưa khăn lau cả phê trên mặt, nhìn lại đám đông đang tò mò xung quanh tò về khó chịu. Đám nhân viên phục vụ nhanh chóng hiểu ý, giả bộ chạy đi chỗ khác làm việc, những vị khách thấy vậy cũng quay đi. Tất cả đều ra về bộ bận rộn, không quan tâm nhưng anh biết tất cả bọn họ đều đang đồng tai nghe ngóng động tĩnh bên bàn của anh.

“Vì sao phải nói dối? Vì sao lừa Hương Tranh là cô có thai?” Sở Trung Thiên nhìn chăm chăm vào Diệp Luyến Hoàn, khuôn mặt đẹp trai cau lại, giọng nói hết sức gay gắt.

“Là anh lừa em trước. Hương Tranh cũng đâu phải bạn gái anh.” Diệp Luyến Hoàn nhẹ nhàng nói, đôi mắt đẹp nhìn như xoáy vào Sở Trung Thiên.
“Trung Thiên. Em nhất định không rời xa anh.”

“Cô thật đáng sợ.” Sở Trung Thiên giận tím mặt.

“Bất luận anh định nói gì, em chỉ có thể trả lời, tuyệt đối em sẽ không chia tay anh.” Nói xong, Diệp Luyến Hoàn cúi người cầm chiếc túi xách hàng hiệu lên, chậm chậm quay bước.

Sở Trung Thiên vẫn đứng như trời trồng. Anh dường như quên mất Diệp Luyến Hoàn, chỉ rửa thầm Hương Tranh: “Nha đầu! Dám phản bội tôi à? Rồi cô sẽ biết tay tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hợp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thời kỳ hợp đồng đen đủi

Vừa ra khỏi nhà hàng, Hương Tranh liền thấy hối hận. Tại sao cô phải bỏ đi như vậy? Cho dù là dạy cho tên xấu xa Sở Trung Thiên ấy một bài học thì cũng nên đợi đến lúc anh ta đưa cô về đến nhà chứ, như vậy cô sẽ không phải trả tiền xe. Một khoản tiền không nhỏ chút nào, nó sẽ làm cho ví tiền của cô mỏng đi trông thấy. Tiếc đứt ruột... Đó thực sự là ba từ thích hợp cho tình cảnh này của cô. Vừa mất một vụ làm ăn, lại phải trả tiền taxi, thật là tiền mất tật mang. Với bộ mặt thiếu não như vậy, Hương Tranh mở cửa, bước ra nhà.

“Hương Tranh! Về rồi à?” Hương Đình đang ngồi trong phòng khách đan khăn choàng, nghe tiếng mở cửa, cô dừng tay quay ra hỏi: “Thương vụ đầu tiên của em thế nào rồi? Sở Trung Thiên đã chia tay bạn gái chưa?”

Hương Tranh buồn bã ngồi xuống sofa.

“Chị, chị và anh ta quen nhau à?” Nói đến đây, Hương Tranh bỗng giật mình, dường như cô vừa phát hiện ra điều gì, hoảng hốt hỏi tiếp: “Hương Đình, không phải là chị thích tên xấu xa đó đấy chứ?”

“Ăn nói hồ đồ. Chị làm sao lại thích Sở Trung Thiên được. Em thừa biết chị có người yêu rồi. Nhưng Sở Trung Thiên không phải người xấu, anh ta là một kẻ bị cấm sừng đáng thương.” Hương Đình miệng nói, tay vẫn thoăn thoắt đưa những mũi đan.

Hương Tranh mắt mở to đầy kinh ngạc. “Chị... chị nói anh ta là kẻ bị cấm sừng đáng thương, nghĩa là sao?”

Sở Trung Thiên rõ ràng là kẻ xấu. Sao chị ấy lại nói anh ta đáng thương. Hương Tranh lơ mơ nhận ra, trong chuyện này nhất định còn có uẩn khúc.

Hương Đình dừng tay, đem câu chuyện chia tay giữa Luyến Hoàn và Trung Thiên ở quán cà phê Dạ Lan mà cô được chứng kiến kể hết cho Hương Tranh nghe.

Nghe xong câu chuyện chị gái kể, Hương Tranh thất kinh. Sở Trung Thiên và Diệp Luyến Hoàn chia tay vì Luyến Hoàn bắt cả hai tay, chứ không phải vì chuyện cô ta có mang. Luyến Hoàn, cô ta là kẻ lừa đảo. Trời ơi! Như vậy lần này đâu chỉ là làm ăn thất bại, là đại họa rồi! Cô đã hất cả phê vào mặt Sở Trung Thiên trước sự chứng kiến của bao nhiêu người như thế. Một kẻ thù dai như Sở Trung Thiên liệu có tha cho cô không? Không cần hỏi ai, cô cũng biết câu trả lời là “KHÔNG”.

Không được, cô không thể nào ngồi yên ở đây đợi Sở Trung Thiên tìm đến báo thù được. Hương Tranh lập tức đứng lên, chạy vào phòng. Sau khi thay cái váy đang mặc, cô vội vã mở tủ nhét mấy bộ quần áo, đồ dùng cá nhân vào túi xách, lấy thêm ít tiền rồi vội vàng xách túi, bước ra khỏi phòng.

“Chị! Em phải đi xa mấy ngày.” Đi qua phòng khách, Hương Tranh cũng không dừng lại, chỉ nói với Hương Đình một câu như vậy rồi đi. Nhưng chưa đầy hai giây sau, cô quay trở lại, lấy từ túi xách ra cái gì đó, đặt vào tay Hương Đình nói: “Chị! Đây là gia hạn hợp đồng, thời hạn một năm, tiền bồi thường hợp đồng em đã chuẩn bị rồi, em cũng ký tên rồi, nếu người khách đó đến hỏi, chị đưa ra cho anh ta ký là xong. Vậy nhé, em đi đây!”

Sau khi nói mấy câu lộn xộn, Hương Tranh vội vã bỏ đi, để mặc Hương Đình đứng ở phòng khách, tay cầm đồng giấy tờ mà vẫn ngơ ngác tự hỏi không

biết chuyện này là thế nào.

Hương Tranh vừa đi khỏi đã thấy Sở Trung Thiên tìm tới trước cổng.

“Hương tiểu thư! Xin hỏi Hương Tranh về chưa?”

“Nó vừa đi khỏi, mang theo cả đồ đạc, chắc mấy ngày nữa mới về.”

“Có vẻ như cô ta đã biết sự thật”, Sở Trung Thiên suy đoán trong đầu, “nếu không đã không bỏ trốn như thế”. Sở Trung Thiên liếc nhanh tờ giấy Hương Đình mới đưa hỏi: “Cái gì vậy?”.

“Đây là Hương Tranh gửi lại. Cậu xem đi.” Hương Đình không biết em gái và Sở Trung Thiên thỏa thuận với nhau những gì, nhưng cô nghĩ, đây là thương vụ đầu tiên của Hương Tranh, mà Sở Trung Thiên xem chừng cũng không phải người xấu, để Hương Tranh làm bạn gái thuê của anh ta cũng yên tâm hơn người khác.

Sau khi cẩn thận xem xét hợp đồng Hương Tranh để lại, Sở Trung Thiên đặc biệt chú ý tới điều khoản: “Bên nào vi phạm hợp đồng phải chịu bồi thường ba triệu”, nhìn quanh nhà một lượt nữa, nhẩm tính trong đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Được! Tôi ký!”.

“Như thế này thì cô ta không thể thoát khỏi tay mình.” Nụ cười đắc thắng hiện lên trên khuôn mặt baby của Sở Trung Thiên.

Hương Tranh xách túi đồ, đảo mắt nhìn quanh sân bay. Người xếp hàng sao mà đông thế, phải đợi đến bao giờ đây? Hương Tranh căng thẳng nghĩ sao vận xau cứ đeo bám cô mãi không chịu buông tha thế không biết. Lúc này cô chỉ muốn mình hóa thành gấu trúc, lúc đó cô thật sự có thể hét to: “Quốc bảo đây! Phiên mọi người tránh đường!” rồi nhanh chóng vào mua vé. Nhưng cô lại không phải là báu vật quốc gia, nếu cô muốn bay như gấu trúc Panda thì chẳng có cách nào khác là ngoan ngoãn xếp hàng mua vé.

Đột nhiên chuông điện thoại reo vang từ trong túi xách, Hương Tranh đưa mắt nhìn chiếc túi, do dự giây lát rồi quyết định không bắt máy. Bất kể là ai gọi, lúc này bản cô nương ta tâm trạng không vui, có là điện thoại của hoàng tử gọi đến, bản cô nương đây cũng không thèm nghe.

Một phút sau, điện thoại của cô lại đổ chuông, tiếng chuông làm nhiều người nhủm mày vẻ khó chịu, thậm chí vài người còn quay về phía cô chỉ trỏ, bàn tán.

“Cô gái này xinh đẹp như thế, chắc chắn là đã cướp bạn trai của người khác cho nên mới không dám nghe điện thoại. Loại người như cô ta thật sự không nên tồn tại trên thế giới này!” Đó chắc hẳn là lời của một bà cô già mới bị bạn trai bỏ rơi.

“Cũng có khi là bồ nhí, bị vợ cả đánh ghen.” Đó có vẻ là những lời cay độc của một cô vợ mới ly dị chồng.

“Tôi thấy cô ta giống kẻ lừa đảo đang ôm tiền chạy trốn. Chắc người ta gọi điện đòi tiền đấy mà.” Câu này nghe hả hê như câu của người có bạn bị lừa tiền.

Điện thoại vẫn đổ chuông, tiếng bàn luận càng to hơn, cuối cùng Hương Tranh không thể đứng yên làm “tâm điểm chú ý” được nữa, cô tức giận kéo dây khóa túi xách, lấy điện thoại ra, thẳng tay nhấn vào nút nhận cuộc gọi, tức giận mắng ngay: “Lộn số à? Mà cho dù là không lộn số, cũng đập máy cho tôi, bản cô nương đang khó chịu, không hỏi đầu mà lái nhai cùng nhà người”.

Người ở đầu dây bên kia im lặng một chút rồi nói mát: “Xin lỗi vì đã làm phiền cô! Tôi không lộn số mà chỉ muốn đòi tiền thôi”.

“Hả!” Hương Tranh tròn mắt, tiếng ai mà nghe quen quá. Nỗi lo sợ mơ hồ nhen lên trong tim cô.

“Hương Tranh, người bảo vệ công lý. Hôm qua cô còn thẳng tay tặng tôi cả tách cà phê vào người, bây giờ cô đang ở đâu thế? Không phải là cô sợ không có tiền bồi thường cho nên bỏ trốn đây chứ?”

Nghe xong, Hương Tranh la to: “Sở Trung Thiên!!!”. Chết tiệt! Những lời bàn tán đã ứng nghiệm.

Ở đầu dây kia, Sở Trung Thiên cười lớn. “Tôi không điếc! Cô không cần hét to như vậy.”

“Sở Trung Thiên, anh tìm tôi có việc gì?” Hương Tranh vô tình cao giọng. Khi thấy đám người xung quanh lại tập trung chú ý vào mình, cô mới hạ giọng: “Tiền thì tôi đã bảo chị gái tôi gửi trả anh. Anh không cần mất công gọi cho tôi”. Cô hít thở thật sâu, định đưa tay tắt máy, thì dường như Sở Trung Thiên biết trước được ý định của cô, thông thả buông một câu, giọng điệu rất ôn hòa khiến Hương Tranh phải từ bỏ ý định cúp máy. “Nếu cô tắt máy, cô sẽ phải hối hận!”

Sở Trung Thiên tựa người, nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, đôi mắt ánh lên vẻ đắc thắng.

“Anh nói thế là có ý gì?” Hương Tranh mở to mắt, tìm lại nhối lên.

“Còn nhớ, tối qua, trước khi cô chạy trốn...”

Hương Tranh vội vàng cắt ngang: “Tôi không chạy trốn! Tôi đi nghỉ. Thư giãn. Tĩnh tâm. Đã hiểu chưa?”.

“... Đồng chí Hương Tranh, cô đi làm gì cũng được, chỉ cần cô nhớ cho tôi một chuyện...”

Lần này, Sở Trung Thiên thực sự biểu hiện rất tốt. Không những anh ta không mắng cô là “đồ con heo” mà ngay cả ngữ khí cũng rất nhẹ nhàng. “Được rồi. Hương tiểu thư, cô có nhớ, tối qua, trước khi cô rời nhà để đi nghỉ, cô có gửi lại chị gái một bản hợp đồng?”

Hợp đồng? Mặt Hương Tranh tái đi.

“Trời ơi! Không phải lại xảy ra chuyện gì đấy chứ? Cầu Trời khấn Phật cho con tai qua nạn khỏi. Sau này nhất định con sẽ ăn chay niệm Phật một năm, à không mười năm.”

Thật không may, đệ tử thành tâm trên đời này quá nhiều, những người cần cứu sự giúp đỡ như Hương Tranh không ít, Đức Phật làm sao kiểm soát được hết, cho nên...

“Hợp đồng trong tay tôi, cô đã ký, cột dành cho bên thuê tôi cũng ký rồi...”

... Đoán đúng đó!

Hương Tranh, mặt như sắp khóc, cố gắng kết thúc cuộc tranh luận một cách hòa hảo nhất.

“Sở Trung Thiên, anh thuê tôi giả làm bạn gái, mục đích là để cho Diệp Luyến Hoàn thấy khó mà lui. Tôi nghĩ chuyện này mất một đến hai tháng là giải quyết xong. Anh hà tất phải làm hợp đồng một năm. Chúng ta thanh lý hợp đồng, chuyện Diệp Luyến Hoàn anh tự lo, anh nghĩ sao?” Nói đến đây Hương Tranh cảm thấy hơi tiếc vô cùng. Giả như cô đừng ngốc nghếch tin lời Diệp Luyến Hoàn, cũng đừng có hồ đồ mắng Sở Trung Thiên, thì giờ cô đã không phải khổ sở như thế này rồi.

“Không cần! Tôi không thiếu tiền.” Sở Trung Thiên phủ phàng dập tắt luôn hy vọng của cô.

“Sở Trung Thiên. Tôi muốn... muốn...”

“Chuyện này, tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Sở Trung Thiên thô bạo cắt ngang lời cô. “Bây giờ tôi cần cô chuẩn bị một số thứ và mang tới đây.”

“Cái gì?” Hương Tranh hét lên. “Hợp đồng không quy định chúng ta phải ở với nhau. Bố mẹ, chị gái tôi sẽ không bao giờ cho phép.”

“Tôi không cần biết. Hoặc là cô tới đây hoặc là cô trả tiền bồi thường. Tôi nhớ trong hợp đồng có ghi rõ, bên nào vi phạm hợp đồng sẽ bị phạt ba triệu nhân dân tệ.”

Miệng Hương Tranh mấp máy, lắc lắc điện thoại, dường như không tin vào tai mình...

Đầu dây bên kia lại vang lên tiếng Sở Trung Thiên. “Nếu là chuyện nhỏ, tôi cũng sẽ bỏ qua. Nhưng là ba triệu nhân dân tệ, ba triệu tệ đấy, và tôi đang nghĩ cô có bán cả căn nhà cô đang ở cũng chưa đủ số đó.”

Cô phải làm sao đây? Lẽ nào cô phải nghe lời anh ta, lập tức quay lại? Hương Tranh nghe mà muốn khóc, thần thờ buông điện thoại.

“Tôi đã nói cô ta không phải là người tốt mà.” Đám đông xung quanh lại xì xào.

“Hừ. Bây giờ xem còn chạy đi đâu được.” Thiếu phụ mặt vàng cạy độc chế nhạo.

“Thanh niên ngày nay, thật chẳng biết tự trọng gì nữa.” Cô giúp việc nói giọng khinh bỉ.

Tâm trạng Hương Tranh vốn không tốt, lại phải nghe đám đông chỉ trích đủ những lời tệ hại, mặt cô mỗi lúc một xám lại như trời lúc chuyển cơn dông. Cuối cùng, không chịu nổi mũi dùi dư luận đang chĩa vào mình, Hương Tranh buột miệng: “Mẹ kiếp! Bọn các người thì biết gì mà nói! Còn nói bậy nữa tôi bắt các người bỏ tù bây giờ”.

Thấy cô gái có vẻ tức giận, đám đông cũng ngừng bàn tán.

“Hừm! Không được tức giận. Minh chẳng phải là Hello Kitty hay sao?”

Hương Tranh chen chúc giữa hàng người để quay trở ra, dù vô cùng bức tức nhưng lúc này cô cũng chỉ dám trừng mắt nhìn qua đám người kia rồi vội vã xách túi đi ra phía cửa vào.

Sở Trung Thiên thì vẫn đứng dựa vào cửa sổ, một tay đút túi quần, một tay cầm điện thoại, nhìn dòng người qua lại trên đường. Con gió khẽ thổi từ ngoài vào làm tóc anh bay bay, để lộ khuôn mặt baby với những đường nét hoàn hảo. Trên khuôn mặt đẹp ấy thoáng hiện nụ cười đắc thắng.

“Tiểu nha đầu! Định chống lại tôi à? Đã biết sợ chưa?” Nghe tiếng “tút...tút” ở đầu dây bên kia, Sở Trung Thiên càng đắc ý hơn. Anh dám chắc cô ta đang trên đường quay về. Và anh sẽ gọi lại cho cô ta sớm, nhìn điện thoại lần nữa rồi anh tắt máy.

Đúng lúc ấy, chuông cửa đột ngột kêu vang.

Không lẽ nha đầu đó đã tới rồi? Sở Trung Thiên nghi ngờ, vội vàng chạy ra cửa.

“Kẹt!” Cánh cửa mở ra. Nhưng người đứng ngoài cửa không phải là Hương Tranh mà là một phụ nữ xinh đẹp, quý phái trong bộ váy áo trắng sang trọng.

“Mẹ. Sao mẹ lại đến đây?” Sở Trung Thiên nhìn mẹ đứng ngoài cửa, hỏi một câu về không thoải mái.

Chẳng phải mẹ anh đã quay về Thiên Nhan rồi sao? Sao tự nhiên bà lại xuất hiện ở đây? Bà đến vào lúc này thật khiến anh thấy không thoải mái.

“Sao? Không chào đón mẹ hả?” Sở phu nhân lườm yêu con trai.

Sở Trung Thiên chạy lại ôm lấy mẹ, làm bộ con nít nịnh nọt: “Thế sao? Mẹ yêu quý của con”.

Sở phu nhân vỗ nhẹ bờ vai con trai, cười rạng rỡ. “Xem con này. Càng lớn càng dẻo miệng.”

“Mẹ! Chúng ta đừng đứng ngoài này nữa. Mẹ đi quãng đường xa như vậy, chắc chắn là mệt rồi, mau vào nhà nghỉ đi ạ.” Sở Trung Thiên ôm eo mẹ, đẩy cửa, kéo mẹ vào nhà.

“Thiên à! Con ở một mình như thế này, có ăn uống điều độ, chăm sóc tốt cho bản thân không đấy?” Các bà mẹ trên đời này đều như vậy, lúc nào cũng lo lắng cho sức khỏe của con.

“Được mà mẹ. Con có một người giúp việc bán thời gian. Mẹ không cần lo lắng đâu.”

Hai mẹ con bước vào phòng khách. Để mẹ ngồi đợi ở sofa, Sở Trung Thiên đi pha trà rồi mang tách trà đến, vui vẻ ngồi xuống cạnh mẹ.

“Mẹ. Mẹ ở đây bao lâu? Con sẽ lập tức cho người chuẩn bị phòng cho mẹ.” Sở Trung Thiên nhiệt tình nói, tay bấm điện thoại.

Sở phu nhân nhanh chóng giữ bàn tay đang bấm điện thoại của Trung Thiên lại. “Thiên à. Không cần đâu. Lần này mẹ đến gặp bác gái Tiêu, mẹ sẽ ở chỗ bác ấy.” Tiêu bá mẫu là mẹ của Tiêu Nhiễm Ninh, người bạn tốt của anh. Bác ấy là bạn thân của Sở phu nhân. Thời còn đi học, hai người là những mỹ nhân được các chàng trai theo đuổi nhiều nhất.

“Mẹ. Vậy là mẹ chỉ “nhân tiện” ghé qua chỗ con?” Sở Trung Thiên nhấn mạnh cụm từ “nhân tiện”, làm bộ mặt của đứa trẻ bị bỏ rơi, nhìn Sở phu nhân về tội nghiệp.

“Con đang đùa hả?” Sở phu nhân nhìn Sở Trung Thiên đang cố tỏ ra tội nghiệp, không khỏi bật cười. “Hôm nay mẹ đến xem con sống một mình có tốt không. Nhân tiện hỏi chuyện của con và Luyến Hoàn.”

Luyến Hoàn. Nghe đến mấy từ này, Sở Trung Thiên lập tức bị kích động. “Mẹ! Có phải Luyến Hoàn nói mẹ đến tìm con?”

Đúng lúc đó, bên ngoài tòa nhà chọc trời Sở Trung Thiên đang ở, một cô gái quý phái trong bộ váy đỏ vừa xuống xe, đang hối hả bước nhanh về phía thang máy. Đường như đôi gầy cao gót không làm cô khó sải những bước dài trên nền đá cẩm thạch dẫn lối vào tòa nhà. Khi cô chuẩn bị tiến vào thang máy thì một nhân viên bảo vệ mặc thường phục chặn cô lại.

“Cô gái, xin hỏi cô tìm ai?”

Diệp Luyến Hoàn ngẩng đầu nhìn nhân viên bảo vệ, đôi mày hơi nhíu lại. “Tôi tìm Sở Trung Thiên ở phòng 902.”

“Vâng. Mời cô lại phòng quản lý ghi tên vào sổ khách đến thăm.”

Diệp Luyến Hoàn tỏ vẻ không hài lòng, nhưng vì đây không phải khu vực cô quen nên cũng đành miễn cưỡng gật đầu.

Luyến Hoàn điền đầy đủ thông tin và bước vào thang máy năm phút sau đó.

Diệp Luyến Hoàn nhanh chóng tìm được phòng 902 mà Sở Trung Thiên đang ở. Định gõ tay nhấn chuông nhưng cô đã kịp dừng lại khi nghe tiếng nói từ trong nhà vọng ra.

“Mẹ! Có phải Luyến Hoàn nói mẹ đến tìm con?”

Hừ! Đây chẳng phải là giọng Sở Trung Thiên hay sao? Anh ta gọi “mẹ”, lẽ nào là Sở bá mẫu đang ở đây?

Luyến Hoàn cẩn thận nhích sát lại, áp tai lên cánh cửa nghe ngóng tình hình trong nhà.

“Thiên à! Luyến Hoàn nói với mẹ, hai đứa đã chia tay.”

Sở Trung Thiên, mặt biến sắc, không nói gì, lặng lẽ cầm ly trà ở bàn lên nhấp một ngụm.

Sở phu nhân tiếp tục: “Thiên à! Con biết rõ, mẹ rất ủng hộ Diệp Luyến Hoàn. Cô ấy vừa xinh đẹp vừa thông minh, hiểu thảo, quan trọng nhất là công ty của cha cô ấy thuộc top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới. Sở gia chúng ta phải có một cô dâu danh giá như thế. Con có hiểu không?”

Sở Trung Thiên im lặng vài giây, rồi như không chịu được nữa, đành lên tiếng: “Nhưng mẹ à, con không thể chấp nhận một cô bạn gái không chung

thủy”.

“Mẹ hiểu cảm giác của con. Đây là chuyện không dễ chấp nhận với tất cả mọi người. Nhưng Diệp Luyến Hoàn nói con bé không cố ý, là anh ta dụ dỗ nó. Nó rất yêu con. Nó đã hứa với mẹ sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Thiên à, con nể mặt mẹ, cho con bé một cơ hội nữa nhé.”

Sở phu nhân nói, giọng như sắp khóc, Sở Trung Thiên thấy vậy cũng chùng lại. Anh thật sự không muốn tranh cãi khiến mẹ phải buồn nhưng thật sự anh không có cách nào tha thứ cho sự phản bội. Huống hồ ngay từ đầu anh đã không thích Luyến Hoàn. Ngừng một lúc, anh mới nhẹ nhàng thuyết phục mẹ: “Mẹ, còn bao nhiêu cô gái khác. Chúng ta đâu cần bám vào Luyến Hoàn. Hôn nữa...”.

Sở Trung Thiên đang định nói tiếp, thì chợt nhìn thấy trán của mẹ nhăn lại. Anh thoáng bối rối rồi dừng lại, có vẻ mẹ anh chưa sẵn sàng nghe anh nói.

“Mẹ biết trên đời còn có vô khối các cô gái. Nhưng tìm đâu ra một cô gái như Diệp Luyến Hoàn? Xuất thân cao quý, xinh đẹp, tài trí vẹn toàn. Nếu con và con bé chia tay, sau này nếu không tìm được một người hoàn hảo như nó, chúng ta phải làm sao?”

Chúng ta? Chẳng phải người hẹn hò với Luyến Hoàn là anh hay sao? Vậy sao mẹ lại dùng hai từ “chúng ta”. Nhìn vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, giọng nói của mẹ, Sở Trung Thiên thấy rất khó hiểu.

Bây giờ nhớ lại, từ khi mẹ giới thiệu Luyến Hoàn cho anh, có vẻ như mẹ đã chọn Diệp Luyến Hoàn là con dâu. Anh biết Luyến Hoàn thực sự có nhiều ưu điểm nhưng với điều kiện hiện tại của anh, việc tìm một cô gái ưu tú như Luyến Hoàn cũng không khó gì. Anh nghĩ mẹ anh hoàn toàn hiểu điều này, vậy thì vì sao bà vẫn khăng khăng bắt anh quay lại với Diệp Luyến Hoàn? Lẽ nào là vì tài sản của cô ta? Nhưng chẳng phải Sở gia nhà anh cũng không thiếu tiền hay sao? Vì sao mẹ cứ muốn anh kiếm một cô dâu có thể lực? Lẽ nào đằng sau chuyện này còn có uẩn khúc mà anh chưa biết?

“Con...” Sở phu nhân dường như đoán trước được con trai định nói gì. Bà quay qua nhìn con triu mến. “Thiên à. Con có tin mẹ không?”

Sở Trung Thiên không do dự gật đầu. Trên thế giới này, người anh tin tưởng nhất là mẹ.

“Được rồi. Con chỉ cần tin rằng mẹ luôn làm những điều tốt cho con là đủ.” Sở phu nhân đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt baby của con trai, nói.

Cứ chỉ quen thuộc này làm Sở Trung Thiên bồi hồi nhớ lại. Lúc còn quá nhỏ thì anh không còn nhớ, nhưng kể từ khi anh hiểu chuyện đến nay, anh thấy cứ mỗi lần mẹ đưa tay vuốt khuôn mặt anh, mẹ đều khóc, mọi khổ đau mẹ chôn chặt trong lòng đến lúc này như cũng theo dòng nước mắt ấy mà tuôn ra hết. Anh đã nhiều lần hỏi mẹ tại sao như vậy nhưng lần nào bà cũng chỉ thờ dài mà không nói, dần dần anh thôi không hỏi nữa, nhưng những giọt nước mắt của bà mãi mãi in sâu trong tâm trí anh.

Tìm Sở Trung Thiên nhói đau. Anh từ từ nắm chặt bàn tay mẹ, hứa để mẹ an lòng. “Mẹ à. Mẹ hãy tin con. Con sẽ sớm tìm cho mẹ một người con dâu tốt. Mẹ đừng lo lắng nữa.”

Nhìn điệu bộ suy tư của con trai, Sở phu nhân cũng thấy được an ủi nhiều. Đột nhiên bà nghĩ sẽ không ép Sở Trung Thiên quay lại với Diệp Luyến Hoàn nữa, để Trung Thiên được tự do yêu đương, lựa chọn, không để một số chuyện, một số người làm ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của con. Lúc này bà chỉ muốn nắm tay con trai mình mà nói: “Mẹ không phân biệt giàu nghèo, không quan tâm xấu đẹp, miễn là do con lựa chọn, miễn là cô gái đó khiến con hạnh phúc là được”. Nhưng bà biết, bà không thể làm như vậy, đúng hơn là bà không được phép làm như vậy. Quá khứ kinh hoàng như đang hiển hiện trước mắt bà. Bà biết rõ rằng chỉ cần một phút yếu lòng của bà thôi cũng có thể gây hại cho hai mẹ con. Là một người mẹ, bà nhất định phải bảo vệ con mình.

Mặt khác, Sở phu nhân cũng biết với Trung Thiên, ép quá có khi lại phản tác dụng. Vì thế bà dịu dàng nói: “Được. Mẹ không ép con quay lại với Diệp Luyến Hoàn. Nhưng con phải hứa với mẹ, con sẽ tìm một cô gái toàn diện như Diệp Luyến Hoàn. Nếu sau một năm, con không tìm được ai như vậy thì con phải quay lại với Luyến Hoàn. Con nhớ chưa?”.

“Vâng.” Sở Trung Thiên khẽ gật đầu.

Nhận thấy con trai đã hiểu suy nghĩ của mình, Sở phu nhân cũng bớt lo buồn, khuôn mặt bà dần giãn ra, bà mỉm cười vẻ hài lòng. “Được. Mẹ tin con. Con không được làm cho mẹ thất vọng, biết chưa?”

“Vâng.” Sở Trung Thiên lại gật đầu, sau đó nắm tay mẹ quan tâm nói: “Mẹ à. Không mấy khi mẹ đến thành phố Thiên Nhan này. Vậy để con trai đưa mẹ đi thăm thú phong cảnh ở đây nhé!”.

“Không cần đâu. Mẹ đi cùng bác Tiêu là được rồi. Con cứ chuyên tâm lo việc của con đi. Mau tìm cho mẹ một cô con dâu tốt để mẹ yên lòng.” Vừa nói bà vừa nhìn quanh căn phòng, chống tay vào sofa từ từ đứng lên. “Thiên à. Mẹ phải đi đây. Đến giờ hẹn đi mua sắm với bác Tiêu rồi.”

“Vậy con đưa mẹ đi!” Sở Trung Thiên cũng đứng dậy.

Sở phu nhân vỗ vai con trai cười nói: “Không cần đâu. Đã có anh bạn Nhiễm Ninh của con đến đón mẹ, chắc cậu ấy đang đợi ở dưới rồi”.

Nghe đến Tiêu Nhiễm Ninh, Sở Trung Thiên hoàn toàn yên tâm.

“Vâng. Vậy để con tiễn mẹ ra cửa.”

“Ừ.” Sở phu nhân khẽ gật đầu đồng ý.

Sở Trung Thiên mở cửa, đợi mẹ bước ra rồi mới đóng cửa lại. Anh phải đích thân tiễn mẹ xuống dưới, đợi mẹ lên xe an toàn mới yên tâm. Hai mẹ con vui vẻ đi xuống, vừa đi vừa cười nói nên không để ý thấy cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ đang đứng nép ở góc cầu thang bộ.

Cô ta tới đây để tìm Trung Thiên nói chuyện nhưng không ngờ Sở phu nhân lại tới thành phố Thiên Nhan nhanh như thế, càng không ngờ bà lại bị Sở Trung Thiên thuyết phục. Từ đầu cô đã biết bà ghét bị quấy rầy. Bất chấp điều ấy, cô vẫn đem chuyện hai người nói với bà, hy vọng bà sẽ gây sức ép tới Trung Thiên. Nhưng đến lúc này cô đã biết, đến cả Sở phu nhân cũng chẳng giúp được gì cho cô nữa. Cô phải làm sao đây? Không. Nhất định không được. Cô không thể ngồi yên chờ chết. Cô phải nhanh chóng nghĩ cách. Cô thật sự thích Sở Trung Thiên. Cô không thể để mất anh được.

Trong khi Diệp Luyến Hoàn đang khổ sở nghĩ cách thì tình cảnh của Hương Tranh cũng chẳng khá hơn.

Haizzz! Nếu phải tìm từ diễn tả tình cảnh của Hương Tranh lúc này, thật tiếc là thích hợp nhất chỉ có câu thành ngữ: “Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai” mà thôi.

Lúc này cô đang giận dữ rời sân bay, định gọi taxi về nhà thì phát hiện ra ví tiền đã bị mất từ lúc nào rồi. Cũng đành. Mất rồi thì thôi. Cô có thể gọi điện thoại nhờ giúp đỡ. Nhưng lúc cô

rút điện thoại ra, bấm mãi mà màn hình vẫn tối đen. Điện thoại hết pin.

Được! Coi như hôm nay bản cô nương đây bị sao xấu chiều mạng, đành cắn răng chấp nhận, không ca thán gì. Ta sẽ gọi taxi về nhà rồi trả tiền sau. Chuyện nhỏ này chắc ông trời cũng không nhớ từ chối ta.

Lạ thật!

Hương Tranh đứng bên đường vẫy xe, tay cô vẫy vẫy, chân cũng nhảy cá lên, trông điệu bộ có vẻ buồn cười nhưng lúc này cô chẳng bận tâm. Mặc kệ người ta có cho cô là không bình thường, cô cần vẫy xe. Nhưng sao không có chiếc xe nào dừng lại cả thế?... Lẽ nào bộ dạng của cô lúc này có vấn đề? Hừ! Không thể nào! Rõ ràng cô là một thiếu nữ xinh đẹp cơ mà.

Vạn sự khởi đầu nan, cuộc cách mạng quốc gia còn không thành công ngay được, cô nên học theo tiền bối Tôn Trung Sơn, kiên cường, bất khuất, không ngừng nỗ lực. Hương Tranh nghiêng rằng, xóc lại chiếc túi du lịch nhàu nát, quyết định kiên trì chờ đợi. Rất lâu sau, tình hình cũng không có biến chuyển gì. Hương Tranh thấy mất hết kiên nhẫn, không ngừng nỗ lực cái gì chứ, đều là lừa người hết. Phải sửa đổi, cứ đứng đây đợi như một con ốc sên thì cô chỉ có nước chết đói thôi.

Cho nên...

Khi vừa nhìn thấy chiếc Rolls-Royce sang trọng màu bạc từ phía quảng trường sân bay chậm chậm tiến lại dưới ánh chiều tà, cô đã không ngần ngại xông ra, vừa vẫy tay vừa hét to: “Dừng lại”.

Không ngờ chiếc Rolls-Royce màu bạc dừng lại thật. Người tài xế vẫn chưa hết bàng hoàng. Nếu không vì hệ thống phanh của chiếc xe an toàn và bác tài đã cẩn thận thắt dây an toàn thì chắc chắn bác đã bị ném bay ra khỏi xe sau cú dừng xe đột ngột vừa rồi. Người thanh niên đang nằm nghỉ ở ghế sau cũng bừng tỉnh vì cú dừng xe đột ngột. Đôi lông mày rậm nhíu lại, hàng mi thanh tú chớp chớp, đôi mắt đen như bóng đêm huyền bí mở to, nhìn qua kính chắn gió phía đầu xe. Không khó khăn gì để anh tìm ngay thấy thủ phạm gây ra cú phanh xe đột ngột vừa rồi. Cô ta vẫn đứng trên đường, không ngừng khoa chân múa tay, miệng còn la hét sau khi đột ngột lao ra chặn xe như một kẻ mất trí.

Cô ta trông cũng bình thường, chỉ có điều da mặt rất dày, mặc cho tài xế bấm còi đến mấy lần, cô ta vẫn đứng đó, không chịu tránh đi.

“Thật là...! Thiếu gia, xin đợi cho một chút.” Bác tài tên Đức chán nản lắc đầu, sau đó mở cửa xe, đi về phía cô gái không biết xấu hổ ấy.

Lúc đó Hương Tranh vẫn đang kêu gào dừng xe, thấy có người từ xe bước xuống liền mỉm cười. Cô thật khôn ngoan, đã biết tự cứu mình. Ha, xem này, chẳng phải cô đã thành công một nửa rồi hay sao?

“Tiểu thư! Xin hỏi cô có chuyện gì?” Bác Đức bước đến trước mặt Hương Tranh lịch sự hỏi.

Hương Tranh lập tức vào vai một cô gái đáng thương nhằm lay động bác tài. “Bác à! Bác có thể cho cháu đi nhờ một đoạn đường được không ạ? Ví của cháu bị kẻ gian lấy trộm mất, điện thoại thì hết pin.” Giọng nói thiếu nữ như thể vừa bị người ta dùng roi da mà đánh.

Bác Đức nghe thấy vậy, nhìn cô với ánh mắt đầy cảm thông, nét mặt dịu hẳn lại. Nhưng đột nhiên bác quay đầu nhìn về phía chiếc Rolls-Royce, thoáng băn khoăn, rồi quay lại nhìn cô buồn buồn nói: “Rất xin lỗi, bác không thể cho cháu đi nhờ xe được. Thiếu gia rất khó tính, cậu ấy không thích người lạ ngồi trong xe. Nhưng bác có thể cho cháu mượn điện thoại, cháu có thể gọi bạn bè hoặc người nhà đến giúp”.

Hương Tranh vui mừng, định gật đầu đồng ý thì bỗng nhiên mắt cô mở to, miệng há hốc, đứng im bất động.

Dưới ánh sáng thanh khiết như nước mùa xuân, cửa sau bên trái của chiếc Rolls-Royce đắt tiền màu bạc từ từ mở ra, một đôi giày đen bóng xuất hiện, sau đó là đôi chân dài trong chiếc quần âu màu xám. Một chàng trai cao ráo, thanh lịch trong bộ com lê màu xám bước ra khỏi xe.

Đến rồi! Đến rồi! Người có quyền quyết định sắp tới nơi. Trên đời có rất nhiều đàn ông cao gầy nhưng người có khuôn mặt dài giống mặt ếch như anh ta chẳng phải là vô cùng đặc biệt hay sao? Trống ngực Hương Tranh đập thình thịch, cho dù cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng sự hồi hộp vẫn hiện rõ trên nét mặt.

Người đàn ông quan trọng ấy từ từ tiến lại gần. Khi anh ta tới nơi, cô mới nhận ra khuôn mặt anh ta rất đẹp, góc cạnh và nam tính, không hề giống mặt ếch như cô nghĩ lúc đầu.

Mái tóc dài hơi xoắn của anh ta bị gió thổi tung, khuôn mặt lạnh như tiền, lông mày đen rậm, đôi mắt đen ném cái nhìn về phía cô. Người thanh niên không còn đủ kiên nhẫn ngồi đợi trong xe ấy chính là Sở Tu Phàm.

Trời ạ! Người con trai này như thể vừa bước ra từ thần thoại Hy Lạp vậy.

“Oái!” Hương Tranh thờ sâu, cố gắng để mình không chảy nước miếng.

Bác Đức chờ mãi không thấy cô gái ấy trả lời, ngẩng lên nhìn cô, lập tức bác nhớ lại những lần khác. Không lẽ cậu ta thật sự không có trái tim? Bác Đức chán nản lắc đầu nhìn về thất thần của cô gái trước mặt. Bác muốn xem thử sao cậu ta hút hồn đám phụ nữ trẻ dễ đến thế.

Phải một lúc sau, bác Đức mới thoát khỏi những câu hỏi ấy, nét mặt trở lại bình thường, thoáng nhìn cô gái, sau đó bác lấy ra chiếc khăn tay trong túi quần được chuẩn bị sẵn cho mấy cô bạn gái của thiếu gia, đưa cho cô gái, cổ giả giọng vui vẻ nói đùa: “Lau sạch nước miếng đi cháu, gần đây thành phố Thiên Nhan mưa rất nhiều, cháu đừng góp thêm nước nữa kẻo hệ thống cống thoát nước của thành phố sẽ quá tải mất”.

“Cảm ơn!” Hương Tranh nhận lấy chiếc khăn, lau vòng quanh miệng, theo thói quen cô định nói “tốt” nhưng may là cô đã kịp nhớ ra và chữa thành: “Bác, cháu xin lỗi, trí nhớ của cháu không được tốt, số điện thoại của người nhà và bạn bè đều lưu trong điện thoại”. Cô vừa nói, vừa từ từ lại gần con người lạnh lùng kia, tìm đập thỉnh thoảng, nước miếng thì cứ trào ra. Bác Đức lần đầu tiên gặp phải một cô gái trí nhớ kém đến thế chỉ còn biết cười. “... Hay là bác giúp cháu gọi một chiếc taxi”.

Hương Tranh chớp chớp mắt, làm bộ ngây thơ nói: “Bác à! Mẹ cháu dặn không được lên xe của người lạ”. Để giành lấy cơ hội ngồi xe cùng anh chàng lạnh lùng kia, có chết cô cũng không từ bỏ.

Bác Đức giật mình nghĩ, chẳng phải bác cũng là người lạ với cô ta hay sao?

Sở Tu Phàm đã đi đến trước mặt hai người. Anh chỉ liếc qua cô gái về xem thường rồi quay qua bác Đức hỏi lạnh lùng: “Cô ta bị làm sao?”.

Dĩ nhiên là Hương Tranh không chịu bỏ qua cơ hội được nói chuyện với anh chàng nam tính này rồi. Cô lên tiếng trước khi bác Đức kịp trả lời: “Tôi bị kẻ xấu lấy mất ví, điện thoại lại hết pin, anh có thể cho tôi đi nhờ xe một đoạn được không?”. Nói xong, cô mới chợt nghĩ mình đã quá vội vàng, sợ làm anh ta có ấn tượng không tốt, cô nói thêm: “Tôi là mẫu phụ nữ truyền thống, nếu không phải là chuyện vạn bất đắc dĩ, nhất định sẽ không làm phiền anh”.

Sở Tu Phàm nhìn cô gái nhể nhại mở hời xách theo cái túi du lịch nhàu nát, bất giác cho những ngón tay thanh tú được chăm sóc cẩn thận vào túi quần.

Nhìn hành động ấy của anh ta, Hương Tranh cảm thấy bối rối, mở to mắt chờ đợi. Không lẽ ngay lần đầu gặp cô, anh ta đã bị cô làm cho hấp dẫn đến độ muốn trao cho cô tín vật tình yêu? Hương Tranh chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy vật ấy.

Hả? Sao lại là tiền chứ?

“Chùng này đủ chưa?” Sở Tu Phàm lấy từ ví ra hai tờ một trăm tệ đưa cho cô, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không hề có chút cảm xúc nào.

À! Tiền cũng có thể làm tín vật được mà. Hương Tranh ngây thơ nghĩ vậy và đưa tay nhận lấy.

“Xe tôi không chờ người lạ. Cô tự về vậy.”

Sau khi lạnh lùng cự tuyệt Hương Tranh, anh ta quay sang nói với bác Đức: “Chú Đức! Chúng ta mau đi thôi”, rồi quay người đi thẳng về phía chiếc xe.

“Vâng, thưa thiếu gia.” Bác Đức cũng vội vàng bước theo anh ta.

Hương Tranh không kịp suy nghĩ, cuống cuồng chạy theo anh chàng đẹp trai ấy, vượt lên phía trước anh ta, quay người lại, vẫy vẫy hai tờ tiền trong tay, ngớ ngẩn hỏi: “Xin hỏi, đây có được coi là tín vật tình yêu không?”.

Sở Tu Phàm nhìn hai tờ tiền trong tay cô gái, nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu cô nghĩ thế thì hãy vứt nó đi”. Anh ta đẩy cô ra, mở cửa xe và ngồi vào trong.

Bác Đức ở bên cạnh cũng quay qua nhìn cô gái đáng thương, lộ vẻ đồng tình với cậu chủ rồi cũng vào trong xe.

Hương Tranh đứng im, mở to mắt nhìn chiếc xe Rolls-Royce màu bạc lao đi trên đường, rồi khuất dần khỏi tầm mắt. Tiếng gió thổi hai tờ tiền trong tay nghe như muốn chế nhạo sự ngu ngốc của cô.

“Cái gì? Thật đáng ghét. Tôi thêm vào tiền của anh!” Hương Tranh nhìn theo chiếc xe giờ chỉ còn là một chấm nhỏ trên đường, lớn tiếng mắng. Dường như còn chưa hả, cô tức giận ném hai tờ tiền đang cầm trong tay xuống đất, quay đầu giận dữ bỏ đi.

Không xa đó, một người ăn mày nhìn thấy Hương Tranh vứt tiền đi, hớn hờ chạy ngay đến nhặt. Không ngờ những con gió đã nhanh hơn, cuốn nó bay đi mất. Người ăn mày bức tức đứng lên, lườm Hương Tranh một cái rồi mới chịu quay lưng bước đi.

“Lườm gì mà lườm. Bản cô nương vừa bị từ chối. Đó là tiền bồi thường tổn thất tinh thần của tôi. Muốn lấy hả? Chạy theo mà nhặt. Hừm!” Hương Tranh tức khí tuôn luôn một tràng, hất mặt quay đi.

Về đến nhà, Hương Tranh chẳng còn bụng dạ thu xếp hành lý. Cô vội vàng tắm rửa, thay quần áo, rồi lấy hộp đồng cho vào túi xách, đi ngay đến địa chỉ có ghi trên hộp đồng.

“Tiểu thư! Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

Hương Tranh nhìn chú bảo vệ một lượt, trả lời: “Cháu là Hương Tranh, cháu đến tìm Sở Trung Thiên, phòng 902”.

“Xin cô chờ cho một chút!” Chú bảo vệ lịch sự nói với Hương Tranh trước khi quay số gọi cho Sở Trung Thiên để xác nhận lại danh tính của cô.

Hương Tranh đánh giá cao phong cách lịch sự và tinh thần trách nhiệm của chú bảo vệ. Cô thầm ghen tị, đúng là căn hộ cao cấp có khác, đến cả nhân viên bảo vệ cũng “cao cấp”.

Chú bảo vệ bên cạnh đã hoàn thành nhiệm vụ xác nhận thông tin khách đến, vui vẻ nói: “Hương tiểu thư! Sở tiên sinh đang đợi cô!”.

Hương Tranh đã mở cửa kính bước vào phía trong tòa nhà mà vẫn thấy chú ta gật đầu chào.

Chú bảo vệ đó nói năng thật lịch sự, cứ như thể đứng trước mặt chú là một thiên kim tiểu thư nhà phú hộ vậy. Hương Tranh cảm thấy hơi xấu hổ, giả bộ thực nữ, nhỏ nhẹ nói lời cảm ơn rồi học theo mấy đại tiểu thư trên truyền hình, thông thả bước về phía thang máy.

Chú bảo vệ ở phía sau, nhìn thấy Hương Tranh vận vẹo người, vất chân bước đi như mấy cô người mẫu, trông thật khổ sở. Cuối cùng, không đành lòng, chú vội gọi: “Hương tiểu thư”.

“À...” Hương Tranh đang cố gắng vất chân bước chéo nhẹ nhàng như các cô người mẫu đi trên sàn diễn thì bỗng nghe thấy tiếng gọi, cô quay đầu lại cười thật tươi.

Chú bảo vệ đang lo kiểu đi đứng kia của Hương Tranh sẽ làm cô bị chuột rút, nhìn chăm chăm xuống chân cô.

“Hương tiểu thư! Chân cô ngắn quá, đi kiểu ấy sẽ bị chuột rút đấy.”

“... Cảm... ơn.” Hương Tranh lắp bắp, sau đó quay người giật dừ bước đi.

Cái gì mà lịch sự, cái gì mà lễ phép! Toàn là giả tạo hết. Lão già chết tiệt sao mà giống tên tiểu tử thói Sở Trung Thiên thế đúng là một cặp trời sinh.

Đang trong cơn giận bưng bưng, Hương Tranh bực bội tìm căn hộ 902, chẳng thềm bấm chuông cửa mà cất tiếng gọi to: “Sở Trung Thiên. Tôi đến rồi!”.

Cửa mở, sau cánh cửa lại là một người phụ nữ, à không, một cô gái. Hương Tranh sao có thể quên cô ta. Nếu không bị cô ta lừa thì chẳng phải bây giờ cô đang được vui vẻ ở nhà mình, thoải mái tận hưởng một ngày hạnh phúc hay sao?

“Diệp Luyến Hoàn, sao cô lại ở đây?”

Không phải là cô ta lại đến đây để hãm hại cô lần nữa đây chứ? Hương Tranh cảnh giác nhìn cô ta. Người xưa có câu: “Chim sợ cành cong”. Diệp Luyến Hoàn như bông hồng có gai, không thể không đề phòng cô ta.

Diệp Luyến Hoàn không trả lời câu hỏi của Hương Tranh, lạnh lùng nhìn cô hồi lâu, mỉm cười vẻ khó hiểu rồi điệu dàng bước đi.

Hương Tranh nhìn theo Diệp Luyến Hoàn, bất giác thấy ớn lạnh. Nụ cười quỷ quái mà cô ta ném lại trước khi đi là có ý gì? Không phải cô ta lại đang âm mưu chuyện gì nữa chứ?

“Nha đầu thói! Định đứng thẩn thờ ngoài cửa đến bao giờ nữa? Còn không mau vào nhà đi.” Tiếng Sở Trung Thiên vọng ra từ phòng khách như muốn nhắc Hương Tranh đừng quên đang có người đợi cô.

“Nhắc gì mà nhắc. Trong hộp đồng đâu có quy định cấm tôi đứng thẩn thờ ngoài cửa.” Hương Tranh không vui cãi lại, miễn cưỡng xách túi đi vào trong, hỏi dồn dập: “Phải rồi. Sao Luyến Hoàn lại tới đây? Chẳng phải là hai người đã chia tay rồi sao? Cô ta lại bám theo anh à?”.

“Cô ta đến tìm tôi để nói lại. Tôi từ chối rồi.” Sở Trung Thiên lên tiếng.

Khi Hương Tranh xách hàng lý đi vào, Sở Trung Thiên vẫn ngồi trên sofa trong phòng khách trở tài biểu diễn cùng cái bật lửa. Thấy Hương Tranh đi vào, anh dừng tay chỉ vào căn phòng phía trước, bên trái kệ ti vi, vui vẻ nói: “Phòng của cô.”

Hương Tranh bước vào phòng, đi một vòng xem xét, miệng không ngừng “ồ, à”. “Thật không ngờ, như không phải là anh vậy, không tồi chút nào”.

Sở Trung Thiên bĩu môi, cô ta đang khen hay đang chửi xéo anh vậy?

Hương Tranh cũng chẳng quan tâm tới anh ta nữa, không gian mới khiến tâm trạng cô khá hẳn lên. Cô thật không dám mơ Sở Trung Thiên dành một phòng cho cô. Cô cứ nghĩ con người keo kiệt và khó chịu như anh ta hẳn phải để cô ngủ trong bếp. Không ngờ anh ta lại hào phóng chuẩn bị cho cô căn phòng xinh đẹp này. Nhìn xem, căn phòng đầy đủ tiện nghi, sang trọng, toàn là những thương hiệu nổi tiếng, lại chan hòa ánh sáng, so với phòng của cô, đúng là đẹp hơn nhiều. Sống ở đây ít lâu cũng không tệ lắm. Biết đâu vận may cho cô một kỳ nghỉ dưỡng không mất tiền.

Hương Tranh đặt cái túi xách lên giá rồi vội vàng đến bên cửa sổ. Căn phòng này có vị trí rất đẹp, có thể nhìn thẳng ra bờ biển và ngắm cảnh rừng núi phía xa. Hương Tranh mở cửa sổ, hít một hơi thật sâu, tận hưởng luồng không khí trong lành, cảm giác thật thư thái.

“Này, nha đầu, tôi không mời cô đến đây ngắm cảnh.”

Hương Tranh đang tận hưởng cảm giác thư giãn thì Sở Trung Thiên đã ở phía sau, lên tiếng phá vỡ những phút giây sáng khoái của cô.

Tiểu tử chết tiệt. Một ngày anh ta không gây sự với cô là ngứa ngáy không yên sao? Vậy mà cô lại vừa khen anh ta, xem chừng là khen nhầm rồi. Hương Tranh lăm bắm một mình rồi quay lại, dựa lưng vào tường nhìn Sở Trung Thiên, hỏi cộc lốc: “Chuyện gì?”

“Mau thay quần áo, lát nữa sẽ đi ăn.”

“Biết rồi.” Hương Tranh khề đáp nhưng vẫn đứng yên đó nhìn Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên bị chiếu tướng một lúc, hoài nghi hỏi: “Này, nhìn tôi làm gì, mau thay quần áo đi”.

“Anh đứng lù lù trong phòng thế tôi thay quần áo được à?” Hương Tranh trợn mắt lườm Trung Thiên, không khách khí nói.

“Tôi lại cứ tưởng cô muốn nhờ tôi giúp.” Sở Trung Thiên làm bộ cố ý ngó nghiêng ngực cô, trà đùa lại.

Hương Tranh đỏ mặt, lập tức đẩy Sở Trung Thiên ra khỏi phòng, tức giận hét lên: “Tay tôi không bị tật, cần gì anh giúp. Anh mau ra khỏi đây cho tôi nhờ”.

Sở Trung Thiên bị Hương Tranh đẩy ra khỏi phòng, chỉ kịp nghe “rầm” một tiếng đã thấy cửa phòng khép lại trước mặt. Cô cố ý tra chìa khóa vào ổ thật mạnh. “Tạch, tạch”, tiếng chìa khóa quay trong ổ như thầm chế giễu anh là kẻ háo sắc bị đề phòng.

Sở Trung Thiên nhăn mặt, khó chịu vì chiếc áo phông trắng của anh vừa bị tay cô ta tì vào làm cho nhăn nhúm, anh quay ra phòng khách, tiếp tục trò chơi với cái bật lửa, thầm đoán chắc còn lâu cô ta mới thay xong quần áo.

Nhưng Sở Trung Thiên đã nhầm. Chẳng bao lâu sau, cánh cửa phòng cô mở ra, nhanh hơn anh nghĩ rất nhiều.

Hương Tranh từ trong phòng bước ra. Cô mặc cái váy bò đã bạc phéch vì giặt nhiều, sơ mi màu xanh đơn giản, trên ngực áo có in hình mặt cười lớn màu vàng. Cô ngậm sợi dây chun trong miệng, hai tay túm lấy mớ tóc đen đang rủ xuống trước ngực, cho ra sau gáy, vuốt hai, ba cái lấy lệ rồi buộc túm thành kiểu tóc đuôi ngựa thả ra sau lưng.

“Xong rồi. Có thể đi được rồi.” Cô hớn hờ thông báo với anh.

Sở Trung Thiên từ từ quét mắt nhìn Hương Tranh một lượt từ đầu đến chân.

“Cô định cứ thế này mà đi à?”

Hương Tranh cúi đầu liếc nhìn lại trang phục, bối rối hỏi lại: “Có chỗ nào không được à?”

“Cô mặc sơ mi vào nhà hàng Tây à? Mau đi thay bộ khác.”

Hương Tranh chu miệng định cãi nhưng rồi cũng đành phải quay vào phòng thay bộ khác. Chưa đầy năm phút sau, cửa phòng xích mở, Hương Tranh bước ra, cái váy bò thay bằng quần soóc nâu, áo sơ mi mặt cười thay bằng áo phông màu hồng phấn.

“Như thế này đã được chưa?” Cô lí nhí hỏi lại anh.

Sở Trung Thiên lại nhìn cô khắp lượt. Cái đồ ngu ngốc này, cô ta ăn mặc thế còn chưa bằng nhân viên phục vụ bàn. Anh đang nghi ngờ không biết có phải cô ta cố ý chọc giận anh không. Anh không buồn giải thích dài dòng, chỉ tay vào phòng cô ta nói: “Thay bộ khác!”

“Hết rồi. Tôi chỉ mang có hai bộ này thôi.” Hương Tranh đáp lại với vẻ vô tội.

“Không phải là cô cố ý đấy chứ?... Bộ váy cô mặc lần trước đâu?”

“Trả lại chị tôi rồi.” Cô cố ý đẩy, thì sao nào? Cô không ăn mặc tồi tàn, làm sao làm anh ta bẽ mặt được? Anh ta hãy tự trách mình đi, ai bảo anh ta đại độ mà trêu cô. Nghĩ thế nhưng cô không dám gây hấn với anh, nên không, chắc chắn cô khó mà yên thân được.

Sở Trung Thiên nhú mày, im lặng một lúc lâu.

“Này, hay chúng ta không ăn ở nhà hàng nữa mà ăn ở quán bình dân thôi, quán vỉa hè cũng được. Trên phố Lạc Hòa cũng có rất nhiều món ngon mà.” Hương Tranh hào hứng góp ý.

“Còn nơi nào nữa không?” Sở Trung Thiên chán nản hỏi lại. Đường đường là giám đốc một công ty tầm cỡ quốc tế lại đưa bạn gái đi ăn ở quán vỉa hè, mới nghĩ đến thôi anh đã toát mồ hôi lạnh rồi.

“Không!” Hương Tranh làm bộ đáng tiếc, dập tắt hy vọng mong manh của Trung Thiên.

“... Vậy thì đi. Nhân tiện đưa cô đi mua quần áo luôn.”

Oa! Cô chỉ đợi mỗi câu này thôi.

Trời đã tối nhưng phố Lạc Hòa náo nhiệt như ban ngày, người trên phố đi lại đông vui, nhộn nhịp.

Hương Tranh và Sở Trung Thiên bước vào một quán ăn nhỏ bên đường, chọn bàn cạnh cửa sổ, gọi toàn đồ ăn nhẹ. Hai người ăn uống rất thoải mái.

Hương Tranh, một tay cầm xúc xích nướng, một tay cầm ly trà sữa trân châu, quay qua phía Sở Trung Thiên ngồi đối diện đang ăn gà nướng, nháy mắt vui vẻ hỏi: “Thế nào? Ngon chứ?”.

“Không bằng gà nướng ở khách sạn năm sao.” Sở Trung Thiên vừa nhai gà nướng vừa lúng búng trả lời.

“Vậy thì anh đừng ăn nữa, đến khách sạn năm sao của anh mà ăn.” Hương Tranh nhanh như chớp bỏ ly trà sữa trân châu xuống bàn, giật lấy miếng gà nướng trong tay Sở Trung Thiên bỏ vào miệng.

“Này! Cô làm cái gì thế? Tôi còn chưa nói xong.” Sở Trung Thiên vừa nói vừa nhìn theo miếng gà nướng đã biến mất trong miệng Hương Tranh. “Tôi muốn nói, cho dù không ngon như đầu bếp khách sạn năm sao làm nhưng cũng rất ngon.”

“Ai bảo anh nói chậm như thế mất miếng ăn là phải.”

Cô gái này quả nhiên là không bình thường.

“Sở Trung Thiên!” Hương Tranh đột nhiên sát lại gần, giọng nói có vẻ thần bí khác thường.

Sở Trung Thiên nheo mắt nghi ngờ, cũng học theo điệu bộ của cô, nghiêng đầu sát lại phía cô hỏi: “Chuyện gì?”.

Hương Tranh quay người, đỏ mặt, vừa phản kích lại vừa ngại ngần hỏi: “Anh có thấy xung quanh nhiều người đang nhìn trộm tôi không?”.

Sở Trung Thiên kín đáo nhìn quanh một lượt. Ánh mắt của anh làm mấy cô bé bàn bên cạnh e thẹn cúi đầu. Hương Tranh không chú ý đến hành động này của anh. Cô vẫn tỏ ra bối rối, khẽ hỏi tiếp: “Sở Trung Thiên! Anh nói xem, có phải vì tôi đã trở nên xinh đẹp không?”.

Một ý tưởng lóe lên trong đầu Sở Trung Thiên. Anh đề xuất: “Cô có trở nên xinh đẹp hay không, tôi không biết, nhưng chúng ta có thể thử phản ứng của những người quanh đây để kiểm tra”.

Không nhận ra trò đùa ác ý của Sở Trung Thiên, Hương Tranh hào hứng hỏi: “Thử như thế nào?”.

“À...” Sở Trung Thiên đảo mắt liên tục, chăm chú nhìn nhân viên thu ngân là một cô bé học sinh đi làm thêm. “Có nhìn thấy cô bé đang cộng sổ sách ở quầy thu ngân kia không?”

Hương Tranh hướng theo ánh mắt của Sở Trung Thiên, nhanh chóng nhìn thấy cô nhân viên thu ngân, căng thẳng gật đầu.

“Cô thấy cô bé đang nhìn ai?”

Hương Tranh nhìn trước nhìn sau, khẳng định vị trí này chỉ có cô và Sở Trung Thiên ngồi, không do dự trả lời: “Đương nhiên nhìn tôi rồi”.

“Vậy thì cô vẫy tay với cô ấy đi.”

Hương Tranh đặt đồ ăn xuống bàn, giơ tay vẫy, nhưng cô vẫy một lúc lâu mà gương mặt cô bé thu ngân vẫn không hề có chút phản ứng nào.

“Thế nào? Có nhận được đáp án mong muốn không?” Sở Trung Thiên lấy giấy ăn lau sạch dầu rán dính ở ngón tay, hất hàm hỏi cô.

Hương Tranh không chịu bỏ cuộc,, vẫy tay mạnh hơn nữa, nhưng kết quả vẫn vậy, cô bé không hề phản ứng lại.

“Sao vậy? Cô bé nhìn ai khác ư?” Hương Tranh thất vọng rũ vai.

“Cô tin chắc là cô ấy nhìn cô?” Sở Trung Thiên bỏ tờ giấy ăn xuống, mĩa mai hỏi.

“Nếu không phải tôi, chẳng lẽ là anh?” Hương Tranh tức giận bác bỏ.

Sở Trung Thiên thở dài, giơ bàn tay vẫy nhẹ, lập tức má cô bé đỏ lên. Hương Tranh sửng sốt, ngạc nhiên nhìn cô bé đang đỏ mặt nhìn về phía họ. Hết nhìn cô gái, Hương Tranh lại quay sang nhìn Sở Trung Thiên chằm chằm.

“Sao nào? Không phải lại đột nhiên thấy tôi đẹp trai đấy chứ?” Sở Trung Thiên vừa cười vừa nói.

Hương Tranh thực sự muốn bác bỏ nhưng khi nhìn thấy đường nét thanh tú trên khuôn mặt Sở Trung Thiên, cô không thể không thừa nhận.

Lần đầu tiên gặp Sở Trung Thiên, Hương Tranh đang bị con chó vàng đuổi theo, tình huống nguy cấp khiến cô không kịp nhìn rõ anh ta. Lần thứ hai gặp lại anh ta ở giữa trung tâm thành phố vì sợ anh ta báo thù, cô vội vàng bỏ chạy, lẩn vào đám đông, cũng chẳng kịp nhìn. Sau này, cô thường xuyên gặp anh ta, nhưng lần gặp nào hai người cũng cãi vã, căng thẳng đến mức cô cũng chẳng còn bụng dạ nào mà nhận ra anh ta là một anh chàng đẹp trai, phong độ. Đến giờ, nhìn kỹ một chút, phải thừa nhận anh ta rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách, trong sáng và thanh khiết như nước, hút hồn người đối diện. Lại còn làn da trắng mịn như da em bé nữa chứ. Hương Tranh thấy ghen tị vì mình thua kém.

“Cho dù cô không muốn thừa nhận tôi nhưng cũng không thể nhắm mắt, bịt tai trước ý kiến của mọi người được.”

Sở Trung Thiên điềm nhiên cầm tờ giấy ăn lau sạch lớp dầu mỡ dính trên tay cho Hương Tranh, nhưng ánh mắt thì không buông tha cho cô, anh nhìn thẳng vào cô về những nhằng.

“Lúc trước quả thật tôi không nghĩ cô là người “nhạy cảm” như vậy. Xem ra cô cũng giỏi che giấu bản chất nhỉ?”

Hương Tranh kinh ngạc. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đang được Sở Trung Thiên lau sạch, không dám tin là cô đưa tay ra cho anh ta. Đáng chết! Cô đang làm cái gì thế này? Mặt Hương Tranh đỏ bừng, cô vội vã giặt mạnh bàn tay về, giận dữ quát: “Anh vừa nói linh tinh gì vậy?”

“Tôi không hề nói linh tinh. Cô đúng là đồ không biết cao thấp mà.”

Bị Sở Trung Thiên bóc mẽ, Hương Tranh tức tới muốn ới máu. Tên tiểu tử đáng chết, rõ ràng là cố ý hạ nhục cô đây. Cô phải tìm cách trả đũa mới được. Đùng lúc đó, tiếng của cô bé thu

ngân tho thê cất lên bên cạnh hai người: “Hai vị muốn thanh toán phải không ạ?”.

Đang là mùa thu, khí trời mát mẻ. Đường phố đông đúc, nhộn nhịp. Sở Trung Thiên khoan khoái cảm ơn trà xanh, vừa đi vừa nhấm nháp. Anh cười suốt từ lúc ở trong quán ăn cho đến giờ. Bên cạnh anh là Hương Tranh, buồn thiu, chán nản. Hai người đi bên cạnh nhau như hai mảng màu tương phản trong một bức tranh.

Nói đúng hơn, từ lúc còn ở trong quán ăn, Hương Tranh đã thấy không vui rồi. Đó là vì lúc trả tiền, cô bé thu ngân sau khi liếc trộm Sở Trung Thiên một cái, liền quay sang Hương Tranh lễ phép nói: “Cô à! Em trai cô đẹp trai quá!”.

Cô còn trẻ như vậy mà lại bị gọi là “cô”, còn nói Sở Trung Thiên là em trai cô, hỏi sao cô không bực cho được. Nhưng..

Hương Tranh quay đầu nhìn sang Trung Thiên. Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, khuôn mặt baby trắng trẻo khiến anh ta trông như cậu bé mười bảy, mười tám tuổi. Quan sát hồi lâu, chính Hương Tranh cũng thấy đúng là nhìn anh ta trẻ hơn cô thật.

Hương Tranh chán nản thúc vào khuỷu tay anh ta một cái. “Này!”

“Gì thế?” Sở Trung Thiên quay qua cô cười rạng rỡ.

Hương Tranh nhìn lại khuôn mặt baby của Sở Trung Thiên, chán nản hỏi: “Anh thành niên chưa?”.

“Năm nay tôi hai mươi ba rồi.” Sở Trung Thiên mỉm cười. Anh cũng bắt chước cô, hỏi xóc lại: “Còn cô, tiền mãn kinh chưa?”.

Hương Tranh bị Sở Trung Thiên làm cho tức tới xanh mặt. Hậm hực lườm anh ta, cô trả lời như hét: “Bán cô nương ta mới có hai mươi tuổi, so với ai đó thì hãy còn trẻ lắm”.

Hương Tranh cao giọng khiến nhiều người đi đường chú ý. Sở Trung Thiên càng được thể trêu đùa, cười đáp lại: “Thế mà tôi cứ ngỡ cô đã ngoài ba mươi cơ đấy”.

Hương Tranh bị câu nói này của Sở Trung Thiên hạ nhục, tức giận đến mất hết lý trí. Bất chấp việc hai người đang đi giữa dòng người đông đúc, cô vẫn giơ cao chân về phía anh, định đạp cho anh một cái, nhưng chợt nghĩ ra điều gì, cô thu chân về, đưa tay ra trước mặt Sở Trung Thiên nói cộc lốc: “Đưa đây”.

Sở Trung Thiên nhíu mày, không sợ chết, tiếp tục trêu đùa: “Đưa cái gì? Thân thể tôi á?”.

Thật không ngờ, Hương Tranh ném trả anh một câu chữ thê: “Đưa cái đầu cha anh ấy”. Vì quá tức giận, Hương Tranh cho rằng câu này nói còn quá nhẹ với anh ta. Cổ nuốt con giận, Hương Tranh cho tay vào túi quần anh ta, lục tìm ví tiền.

Nhìn bàn tay Hương Tranh không khách khí sục sạo trong túi quần mình, Sở Trung Thiên không những không nổi giận mà còn cười cợt, giọng là loi: “Sao? Phải chăng cô hết chịu nổi rồi?”.

Hương Tranh quyết không đếm xỉa đến thái độ của anh ta, tiếp tục công việc của mình, thản nhiên như thể cái ví cô đang tìm là của cô chứ không phải của anh ta.

Lấy được ví ra khỏi túi quần của Sở Trung Thiên, Hương Tranh không cần biết có Sở Trung Thiên bên cạnh hay không, chỉ chăm chăm đọc các bảng hiệu hai bên đường.

Hừ! Hôm nay mà không tiêu hết tiền của anh ta, cô không phải là Hương Tranh.

Với phương châm “Cứ mua nhiều, dùng không hết thì bán lại cho chị gái”, Hương Tranh hăm hở càn quét tất cả các cửa hiệu trên phố từ hiệu to đến hiệu nhỏ, cô đều vào chọn chọn, thử thử. Chuyện mua sắm kéo dài đến chiều muộn, Hương Tranh khuôn vè chật một xe đồ.

Nhân viên bảo vệ tòa nhà đang trực ở đại sảnh trông thấy Sở Trung Thiên và Hương Tranh tay xách nách mang, khệ nệ xách bao nhiêu đồ đi vào thì nhiệt tình chạy tới giúp đỡ.

“Cám ơn chú Triệu!” Sở Trung Thiên tươi cười, chuyển một ít đồ qua tay nhờ chú bảo vệ mang giúp, sau đó anh quay sang Hương Tranh, nhắc lấy mấy cái túi từ tay cô.

Có chú bảo vệ họ Triệu nhiệt tình giúp đỡ, Hương Tranh và Sở Trung Thiên dễ thở hơn hẳn, khoan thai đi vào trong. Hương Tranh vô cùng cảm kích trước hành động hào hiệp của chú bảo vệ họ Triệu kia, ấn tượng xấu ban sáng bị xóa sạch. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chỉ ít phút sau, Hương Tranh đã cảm thấy hối hận.

“Trung Thiên, giúp việc nhà cậu cũng dùng hàng hiệu cơ à?” Sau khi xem xét tỉ mỉ những logo in bên ngoài túi đựng đồ, chú Triệu đó ngạc nhiên hỏi lại Trung Thiên.

“Có lẽ gần đây cô ấy thích làm người mẫu thời trang”, Sở Trung Thiên trả lời lấp lửng.

Hương Tranh giận tím mặt. Ông chú này thật không biết nhìn người. Cô mà là giúp việc nhà anh ta sao? Cô đường đường là bạn gái Sở Trung Thiên thuê về. Dù cô có ăn mặc tuềnh toàng cũng không thể nhầm cô với người giúp việc được.

Chú Triệu gật đầu tỏ vẻ đồng tình với Sở Trung Thiên, nhưng câu chuyện đâu đã dừng ở đó, chú ta còn làm bộ nhớ lại để góp chuyện: “Thảo nào, sáng nay tôi còn thấy cô ấy đi như người mẫu. Nói thật, đứng nhìn cô ấy đi bắt treo chân mà tôi lo quá, lo đến thất cả tim, chỉ sợ cô ấy bị chuột rút”.

Sở Trung Thiên bật cười, không nói đỡ cho cô câu nào.

Hương Tranh tái mặt. Con người đáng ghét này lo cho cô đến thót cả tim ư? Chẳng phải sáng nay chính chú ta đã chạy theo, bảo thẳng với cô là chân cô ngắn, đi như thế sẽ bị chuột rút hay sao?

Ba người đã đi tới trước cửa thang máy. Sau khi nhận lại mấy cái túi đồ chú Triệu xách hộ, Sở Trung Thiên mở một túi đồ khác, lấy ra chiếc hộp nhỏ trao lại cho chú ta nói: “Chú à, đây là loại bánh trứng chú thích ăn nhất đấy!”.

Hương Tranh nhớ lại, sau khi kết thúc chuyện mua sắm, Sở Trung Thiên lái chiếc BMW lòng vòng khắp thành phố mới đến được hiệu bánh trứng Vũ Ngôn này. Chuyện lặn lội đường xa không tính làm gì, điều khiến Hương Tranh tiếc là số bánh trứng đó được mua bằng tiền của cô. Vì thẻ tín dụng của Sở Trung Thiên đã bị cô tiêu sạch, anh ta lại không quen mang theo tiền mặt nên cô đành phải đứng ra thanh toán. Mà hiệu bánh đó cũng thật quá đáng, bánh trứng làm từ trứng, chứ có làm bằng vàng đâu mà lấy hơn hai trăm tệ một hộp. Thanh toán xong, nhìn cái ví xẹp lép mà Hương Tranh tiếc đứt ruột.

Chú Triệu sau khi đón hộp bánh từ tay Trung Thiên, vui vẻ đưa lên mũi hít một hơi dài, tỏ vẻ khoan khoái.

“Cậu thật có lòng, còn nhớ cả chuyện chú Triệu thích ăn bánh trứng Vũ Ngôn này, mà không biết Vũ Ngôn, dạo này cô ấy thế nào?”

“Thím Trương nói, cô ấy đi Ý chưa về”, Sở Trung Thiên trả lời.

Vũ Ngôn là ai? Tiệm bánh trứng Vũ Ngôn có quan hệ như thế nào tới hai người này? Hương Tranh thắc mắc nhưng không dám hỏi.

“Lâu không gặp, cũng thấy nhớ ghê lắm. Mà thôi, hai người mau lên nhà đi, xách nhiều đồ thế này đứng lâu mỏi lắm.” Chú Triệu vẫy tay, cầm hộp bánh trứng, quay người bước ra phía đại sảnh. Mới đi được mấy bước, như nhớ ra chuyện gì, chú Triệu vội vã quay lại nói: “Quên mất, vừa xong có một cô gái đến tìm hai người. Cô ấy nhìn rất giống cô Hương đây, chắc cô ấy còn đợi trên nhà cậu”.

Cả Hương Tranh và Sở Trung Thiên đều ngạc nhiên nhìn nhau như muốn hỏi người ấy là ai.

Một cô gái nhìn giống Hương Tranh ư? Ai vậy nhỉ?

Chìa khóa để giải đáp câu hỏi đó nằm ngay ở câu nói của chú bảo vệ: “Cô ấy nhìn rất giống cô Hương”, chỉ là Hương Tranh nghĩ không ra thôi, người mà chú Triệu nói chính là bà chị Hương Đình của cô.

Thật khó đoán!

Lúc đầu, Hương Tranh đã khẳng định không thể có chuyện chị Hương Đình đến đây tìm cô. Sau đó, nghe chú Triệu miêu tả, Hương Tranh thờ phào, người ấy chắc chắn không phải là chị gái cô vì chị em cô không giống nhau, nói đúng hơn là cô đẹp hơn hẳn chị gái.

“Chị!” Hương Tranh tròn mắt, miệng há hốc, kêu lên: “Sao chị lại tới đây?”.

Hương Đình đứng trước cửa căn hộ của Trung Thiên, trừng mắt tức giận nhìn đôi nam nữ vừa bước lên, rồi giơ tờ giấy cuộn tròn trong tay ra trước mặt hai người, giận dữ lớn tiếng: “Tôi đến để hỏi xem cô cậu đang định bày trò gì?”.

Sở Trung Thiên tức thời phản ứng, vội vàng bước tới trước, mở cửa, thân mật mời Hương Đình: “Tiểu Đình, vào nhà rồi nói”.

Nghe vậy, Hương Tranh kinh ngạc lùi lại nhìn Sở Trung Thiên và Hương Đình chăm chăm, miệng lắp bắp không thành câu: “Anh... anh vừa gọi chị ấy là Tiểu Đình. Hai người... hai người... không phải là... đang...”

Hương Đình tức giận giơ tay cốc cho cô em một cái đầu gối.

“Đang... đang... cái đầu em ấy. Chỉ được cái ăn nói hàm hồ.”

Hương Tranh bị chị gái đánh mắng một trận như vậy, nem nép cúi đầu, lí nhí cãi lại: “Không biết thì không có tội. Làm gì mà chị phải mạnh tay như thế chứ”.

Con kích động qua đi, Hương Đình hạ giọng: “Được rồi. Chúng ta vào nhà rồi nói”. Nói rồi, cô lôi tay cô em bước vào phòng. Sở Trung Thiên đóng cửa rồi cũng theo chị em họ vào phòng khách.

Ba người ngồi cạnh nhau trên sofa, một lúc lâu mà không có ai lên tiếng.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đang xuống thấp, tỏa ra thứ ánh sáng màu cam, chiếu qua cửa sổ, nhuộm vàng cả phòng khách.

Trên bàn là tờ giấy ghi chú màu vàng, trên đó viết vội mấy dòng nguệch ngoạc: “Chị! Em dọn đến chỗ Sở Trung Thiên ở một thời gian. Đừng lo cho em!” và chữ kí của Hương Tranh.

“Trong hai người, ai có thể giải thích cho tôi chuyện này?” Người lên tiếng phá vỡ sự im lặng là Hương Đình.

Sở Trung Thiên thừa biết cái đồ nhát chết Hương Tranh kia sẽ không dám nói nên quyết định lên tiếng giải thích cho Hương Đình hiểu: “Là chuyện hợp đồng tồi qua. Cô còn nhớ không? Hợp đồng đã ký, Hương Tranh sẽ là bạn gái tôi trong vòng một năm. Cho nên...”

“Cho nên em gái tôi phải dọn đến ở cùng cậu?” Hương Đình nôn nóng cắt ngang.

“Đúng thế!” Sở Trung Thiên gật đầu xác nhận. Nghĩ đi nghĩ lại, anh nói thêm một câu: “Là tôi bảo Hương Tranh dọn tới đây”.

“Cậu làm thế là có ý gì? Muốn chứng tỏ cậu vĩ đại?” Hương Đình càng nghe càng tỏ ra không vui. “Sở Trung Thiên, cho dù tôi có ấn tượng tốt về cậu, nhưng không vì thế mà tôi làm ngơ chuyện cậu và em gái tôi ở cùng nhau được. Lại còn ở những một năm. Dù Hương Tranh có không tốt đi chăng nữa thì nó cũng vẫn là thiếu nữ trong sáng, có thể không có nhiều người theo đuổi nhưng...”

Hương Tranh ngồi bên cạnh, nghe chị gái nói vậy thì tỏ vẻ không vui. Dù cô không mấy có duyên với phái nam nhưng chuyện mất mặt ấy đâu cần chị cô phải nói ra.

Sở Trung Thiên chăm chú lắng nghe, sau đó mới quay sang nói với Hương Đình: “Sau một năm, tôi đảm bảo Hương Tranh sẽ không thiếu một sợi tóc”. Dù sao anh cũng không thể tha cho Hương Tranh được. Công cuộc báo thù của anh còn chưa bắt đầu, làm sao để nha đầu ấy đi được? Chỉ cần anh báo thù xong, cô ta đi đâu cũng mặc xác cô ta, chẳng còn là chuyện của anh nữa. Còn bây giờ thì cô ta đừng hòng thoát khỏi tay anh.

Hương Đình không hề hay biết những suy nghĩ ấy của Sở Trung Thiên. Có lời hứa của anh ta, cô xem như vụ thương thuyết thành công. Nhưng Hương Đình khôn ngoan không để lộ vẻ hài lòng của mình, ngược lại còn quyết định thừa thắng xông lên, bắt Sở Trung Thiên phải đáp ứng điều kiện của cô.

“Được. Nếu trong một năm ấy, Hương Tranh xảy ra chuyện gì, cậu sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Cậu làm được không?”

Sở Trung Thiên không ngần ngại gật đầu.

“Được. Tôi xin đảm bảo.”

Hương Đình gật đầu về hài lòng. Hương Tranh thì ngược lại, cô lên tiếng phản đối: “Tôi không đồng ý!”.

“Cái gì?” Hương Đình trợn mắt quát cô em. Sở Trung Thiên cũng quay qua nhìn Hương Tranh không chớp mắt.

“Sao em phải để anh ta chịu trách nhiệm? Cuộc sống của em do em quyết định lấy. Không phiền tới hai người lo cho em...” Hương Tranh càng nói giọng càng nhỏ, có vẻ như tinh thần phản kháng của cô mới nhen lên đã tắt phụt.

Hương Đình trừng mắt nhìn em như ngầm bảo: “Nha đầu, cô cứ thử nói thêm câu nữa xem. Bà chị đây sẽ cho cô biết tay”.

“Làm gì mà nhìn dữ vậy. Muốn dọa chết người ta chắc?” Hương Tranh cúi đầu lẩm bẩm rồi im lặng, không nói nữa.

“Nói xong chưa?” Ánh nhìn của Hương Đình dành cho em gái đã dịu hẳn đi.

Nếu bây giờ mà cô nói “chưa”, đảm bảo sẽ bị bà chị cho ăn đòn. Hương Tranh vừa len lén nhìn trộm chị vừa tính toán, cuối cùng chỉ biết hèn nhát gật đầu.

“Được. Coi như em gái tôi chưa nói gì.” Hương Đình quay sang Sở Trung Thiên kết luận. Xong đâu đấy cô mới túm áo cô em, nói qua kẻ rằng: “Còn em, mau ra đây, chị còn có chuyện muốn nói”.

“Chị! Chị à! Nhẹ tay chút! Nhẹ tay chút! Em yếu lắm. Chị biết mà.” Những lời của Hương Tranh chẳng làm cho Hương Đình nói lỏng bàn tay. Cô lôi cô em ra ngoài chỗ thang máy.

“Hương Tranh! Em thực sự là quá ngốc nghếch hay đang cố tình chống đối chị?” Hương Đình, hai tay chống nạnh, tức giận hỏi Hương Tranh.

Hương Tranh giương mắt, ngây thơ vô tội nhìn chị.

“Em đâu có...”

“Vậy tại sao lúc trước lại phản đối đề nghị của chị?” Hương Đình vẫn găm giữ đầy bức tức.

Hương Tranh sợ hãi nhìn chị, lo rằng cơn giận sẽ khiến lỗ mũi chị ấy phun ra lửa.

“Đề nghị nào ạ?” Hương Tranh cẩn thận hỏi lại. Quả thật cô không muốn bị biến thành món thịt nướng trong ngày hôm nay.

“Chị buộc Sở Trung Thiên phải có trách nhiệm với em. Vì sao từ chối?”

À, chuyện là thế này... Nhưng..

“Tại sao em lại phải đồng ý?” Hương Tranh vẫn cố chấp.

Hương Đình thiếu chút nữa thì bị cô em làm cho tức chết.

“Em có biết là chị đang tìm cách thu vén cho em không? Thử nhớ lại coi, hai mươi năm nay, có anh chàng nào để ý đến em không? Sau này, nếu vẫn không có ai muốn lấy em, thì em phải làm thế nào?”

Hừm! Hóa ra ngay từ đầu bà chị của cô chú ý này... Không phải là để cô lập nghiệp... mà là ý này.

Hương Tranh giờ tay lau những giọt mồ hôi tuông tuông trên trán, thử nói lý lẽ với chị gái: “Chị! Chẳng phải chị từng nói yêu đương là chuyện không tính trước được hay sao. Cho dù hôm nay say đắm, ngày mai cũng có thể tan vỡ”.

“Sở Trung Thiên không phản đối thì em còn cãi cái nổi gì. Một người vừa đẹp trai vừa biết điều như anh ta trên đời không có nhiều đâu. Em phải biết nắm lấy cơ hội. Dù thế nào em cũng phải nghĩ cách trói buộc anh ta, làm cho anh ta phải cưới em, biết chưa hả? Một năm không dài đâu, thời gian trôi qua rất nhanh, em không được lơ là. Mau nghĩ cách mê hoặc anh ta đi.” Hương Đình vỗ vỗ vai em gái, nói xong liền quay vào trong phòng khách.

Hương Tranh đứng chôn chân, buồn rầu nhìn lên trần nhà. Lẽ nào cô phải dùng mỹ nhân kế để mê hoặc anh ta?

Hương Đình đi được mấy bước, quay lại thấy cô em vẫn đang đứng yên nghĩ ngợi, bèn trừng mắt quát: “Đứng ngẩn ở đây làm gì nữa. Mau vào cùng chị!”.

Hương Tranh nói như sắp khóc: “Em biết rồi!”.

Quay lại phòng khách nhà Sở Trung Thiên, Hương Đình và Sở Trung Thiên còn ngồi nói chuyện rất lâu. Tới khi mặt trời xuống núi, Hương Đình mới miễn cưỡng đứng lên ra về. Hương Tranh và Sở Trung Thiên cùng tiễn Hương Đình ra tới cửa.

“Trung Thiên. Em gái tôi, xin nhờ cả vào cậu.” Hương Đình trang trọng nói với Sở Trung Thiên câu cáo biệt.

“Vâng. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” Sở Trung Thiên cũng long trọng đáp lời.

Chỉ có Hương Tranh đứng im không nói.

“Vậy tôi đi đây. Có thời gian thì đưa Hương Tranh về nhà chơi.” Hương Đình giờ tay vẫy.

“Đi cẩn thận.” Sở Trung Thiên nhẹ nhàng đáp lại.

Hương Tranh im lặng quan sát Sở Trung Thiên, trong đầu vẫn vang lên những lời chị gái vừa nói. Chị gái cô lúc nào cũng đúng. Chị ấy nói tên tiểu tử này tốt nhưng sao cô cứ thấy nụ cười của hắn ta giống nụ cười của kẻ bán nước hại dân hơn.

Đến khi Hương Đình biến mất vào trong thang máy, Sở Trung Thiên mới quay vào nhà. Ngang qua chỗ Hương Tranh, thấy cô vẫn ngẩn ngơ nhìn vào không trung, nước dãi trong miệng như sắp nhỏ ra đến nơi, bèn lên tiếng: “Này! Mau lau nước dãi đi kẻo làm bẩn hết nhà tôi”.

Anh ta nói mà không thèm chọn lọc từ ngữ. Vừa rồi anh ta còn cười nói ân cần là vậy, bây giờ lại thô lỗ được ngay. Hương Tranh nuốt nước bọt đang chực trào ra ở hai bên mép. Phải nói là trước mặt chị gái cô, tên vô giáo dục này diễn xuất rất giỏi. Người như anh ta, người ta gọi là “đồ hai mặt”. Loại người như vậy, làm sao có thể kết hôn được.

“Cô có đói bụng không?” Sở Trung Thiên vừa bước đi vừa hỏi.

“Chúng ta vừa mới đi ăn tối về. Tôi có phải lộn đâu.” Hương Tranh đi ngay sau anh ta nói.

Hai người đi vào nhà. Hương Tranh thu dọn, sắp xếp lại đám đồ vừa mua về. Sở Trung Thiên mang cái ghế xếp ra đặt cạnh cái bàn tròn nhỏ kê ngoài ban công. Một lúc sau, Hương Tranh thu dọn xong, bước ra tìm nước lạnh uống. Ngang qua ban công, cô vô tình nhìn thấy Sở Trung Thiên đang ngồi đó ngắm cảnh hoàng hôn. Chiếc ghế có phần hơi nhỏ so với thân thể to lớn của anh ta. Ánh hoàng hôn cuối ngày bao bọc lấy anh ta, làm nổi rõ hơn làn da trắng trên khuôn mặt baby. Hương Tranh nín lặng thờ dài.

Ánh sáng lờ mờ khiến cô nhận ra trên khuôn mặt anh ta dường như phảng phất nỗi buồn.

Hương Tranh thấy trước mặt những cô gái khác, Sở Trung Thiên rất hòa nhã, vậy mà với cô, anh ta lại luôn tỏ ra dữ dằn. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh ta có vẻ chán nản, bất lực. Nhà anh ta đang có chuyện buồn chăng? Hương Tranh hít một hơi thật sâu, thay đổi ý định, bước thẳng ra ban công.

Cô lặng lẽ đi tới chỗ ban công, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh Sở Trung Thiên. Khẽ dựa vào tường, Hương Tranh ngẩng đầu ngắm nhìn những đám mây cuối trời.

Bầu trời quang đãng, những đám mây trắng được ánh hoàng hôn nhuộm vàng đẹp như vầng hào quang bao quanh các thiên thần.

Cảnh sắc đẹp như vậy có thể làm tiêu tan mọi ưu phiền, nhưng sao đôi mày của anh ta vẫn nhíu lại đầy vẻ đau thương thế kia?

Ánh hoàng hôn nhuộm hồng khuôn mặt Hương Tranh, cô khẽ cười.

“Sở Trung Thiên! Anh đang nghĩ gì thế?”

Tiếng Hương Tranh theo gió thoảng nhẹ bên tai Sở Trung Thiên. Rất lâu sau anh vẫn không trả lời, khuôn mặt baby đượm ánh hoàng hôn nhìn càng buồn hơn.

Thời gian chậm chậm trôi đi, đến khi Hương Tranh nghĩ rằng anh ta sẽ không trả lời câu hỏi của cô thì đột nhiên Sở Trung Thiên lên tiếng: “Hoàng hôn đẹp quá!”.

“Gì cơ?” Hương Tranh kinh ngạc không hiểu.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Sở Trung Thiên nói: “Hoàng hôn làm tôi thấy nhớ cha tôi”. Giọng anh nhẹ đến mức chìm ngay vào không gian.

Hương Tranh nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: “Cha anh? Bác ấy đang làm ăn ở xa à? Lâu rồi anh không gặp bác ấy?”.

Sở Trung Thiên khẽ cười, khuôn mặt anh bỗng chốc trở nên hiền hòa, ngón tay mảnh dẻ chỉ lên bầu trời: “Cha tôi ở trên đó”.

“Hả. Trên trời ư? Đó chẳng phải nơi ở của người chết hay sao?” Hương Tranh bối rối nhìn Trung Thiên, không biết có nên nói câu xin lỗi hay không. Trung Thiên như đọc được suy nghĩ của cô, tiếp tục nói, không cho cô có cơ hội lên tiếng: “Tôi chưa từng nhìn thấy cha. Nghe mẹ tôi nói, trong một chuyến đi công tác, máy bay không may gặp tai nạn, cha tôi đã qua đời. Tôi đòi mẹ cho xem ảnh cha nhưng mẹ nói đợi đến khi tôi trưởng thành đã”. Giọng anh rất nhẹ, càng nói về mặt anh càng buồn.

Hương Tranh không chịu nổi vẻ mặt buồn rầu của Sở Trung Thiên, cô quyết định nói sang chuyện khác: “Vậy còn mẹ anh?”.

“Sau khi cha qua đời, mẹ đưa tôi tới Thiên Nhan này sinh sống. Mẹ tôi cùng một người bạn của cha hùn vốn thành lập một công ty cổ phần. Cho dù cuộc sống đầy đủ nhưng tôi biết mẹ rất cô đơn. Mẹ không bao giờ cho tôi tới thăm mộ cha. Bà luôn nói phải đợi đến khi tôi đủ mạnh mẽ. Tôi có hỏi đến khi nào tôi mới đủ mạnh? Bà chỉ nói, khi tôi kết hợp với Diệp Luyến Hoàn. Tôi thật sự cũng không hiểu. Nhưng bà không bao giờ giải thích, bà chỉ nói tôi hãy tin tưởng và nghe lời bà.”

Hương Tranh nôn nóng cắt ngang: “Như vậy việc anh hẹn hò với Diệp Luyến Hoàn là chủ ý của mẹ anh? Bản thân anh không thích cô ấy?”.

“Trước khi chia tay, cũng có chút thiện cảm. Nhưng bây giờ mọi chuyện kết thúc rồi.”

“Cho nên anh thuê tôi, định dùng tôi để thoát khỏi sự đeo bám của cô ta?”

Mặc dù đã biết trước câu trả lời, Hương Tranh vẫn muốn hỏi câu này. Thậm chí, cô còn thầm mong Trung Thiên sẽ trả lời khác. Còn vì sao cô muốn thế thì chính bản thân cô cũng không hiểu nữa.

“Cô muốn nghe câu trả lời như thế nào?”

Sở Trung Thiên cắn môi, nghiêng người quay về phía cô. Đột nhiên cô thấy anh ta mỉm cười, nụ cười nhanh chóng xua tan đám mây u buồn lúc trước, trả lại vẻ tươi sáng cho khuôn mặt đẹp trai. Sự thay đổi bất ngờ của Trung Thiên khiến Hương Tranh bất giác nuốt nước bọt, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh chàng này quả là một kẻ hư hỏng đầy hấp dẫn. Không chừng anh ta sinh ra là để mê hoặc phụ nữ. Hương Tranh nghĩ.

.....

bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....

Có điều lạ là lần này Sở Trung Thiên không hề chế nhạo cô, anh ta chỉ khẽ cười, sau đó ngẩng lên nhìn trời.

Nhằm củng cố cho ý nghĩ Sở Trung Thiên là một kẻ xấu xa, lần thứ hai Hương Tranh thay đổi chủ đề câu chuyện: “Anh giàu lắm phải không?”.

Hôm nay cô đã tiêu của anh ta bao nhiêu tiền như thế mà anh ta chẳng hề quan tâm. Như vậy chắc hẳn anh ta phải là người giàu có rồi.

“Cũng được.”

“Anh làm gì vậy? Tôi thấy anh có vẻ rảnh rỗi. Mấy hôm nay đều không đi làm. Không phải anh là trai bao đấy chứ?”

“Trai bao.” Sở Trung Thiên nói.

“Ừc, ừc...” Hương Tranh thiếu chút nữa thì chết sặc. Anh ta quả thật là trai bao. Cô chỉ đoán vu vơ vậy mà cũng trúng.

Sở Trung Thiên nhanh chóng nhận ra mặt Hương Tranh đang ngệt ra, anh nheo mắt.

“Này! Đầu đất, không phải cô tin là thật đấy chứ?”

Hừm! Tiểu tử chết tiệt, dám đem cô ra làm trò đùa. Hương Tranh trợn mắt lườm Trung Thiên.

“Dám lừa tôi hả? Còn nữa, đừng có tùy tiện đặt biệt danh cho tôi.”

Sở Trung Thiên cười cầu hòa, rồi nghiêm túc nói: “Tôi làm cho công ty của gia đình. Chỉ khi có cuộc họp tôi mới tới công ty, mọi công việc tôi trao đổi với Nhiệm Ninh qua email”.

Như vậy, chắc hẳn đây là công ty nhỏ, nhưng tại sao anh ta lại vung tiền như đại gia thế? Hương Tranh thầm thắc mắc, không nói ra. Cô chỉ hỏi lại: “Nhiệm Ninh là ai?”.

“Cậu ấy là bạn thân của tôi, mẹ tôi và cha cậu ấy chung vốn thành lập công ty này. Cậu ấy là trợ lý Tổng Giám đốc. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, cùng là con một nên coi nhau như anh em, rất gần bó. Mà thôi, không nói chuyện của tôi nữa, nói chuyện của cô đi.”

Chuyện của cô? Cô thì có chuyện gì? Nghĩ lại hai mươi năm qua, cuộc đời cô cũng có một số trường đoạn kịch tính, ví dụ như lần cô bị rơi xuống cống, lần cô đánh trả lão chủ hào sặc, lần cô bị con chó vàng đuổi cắn... còn lại không có gì đặc biệt. Nhưng những “biến cố” này đâu có hay ho gì để mang ra kể. Có điều Sở Trung Thiên đã trải lòng với cô như vậy, cô không thể nào không đáp lại. Sau một hồi đắn đo, cân nhắc, cuối cùng Hương Tranh lí nhí lên tiếng, mặt đỏ bừng: “Tôi... dậy thì muộn. Một lần đi bơi, thấy cô bạn cùng lớp thân hình nở nang mà ghen tị quá, về nhà mới lấy trộm đồ lót của mẹ, nhòe bông vào...”.

Sở Trung Thiên thấy Hương Tranh ngượng ngùng liền giải vây: “Hừm! Ai hỏi những chuyện này. Tôi muốn hỏi bố mẹ cô làm gì? Sao cô lại lập công ty cho thuê bạn gái?”.

Ừ nhỉ, tại sao cô lại kể cho anh ta mấy chuyện đáng xấu hổ này? Hương Tranh cũng tự thấy mình quả thật rất ngớ ngẩn. Cô ngại ngùng lấy tay che mặt rồi mới trả lời câu hỏi của Trung Thiên: “Cha mẹ tôi sống ở nơi khác, có khi cả năm gia đình mới đoàn tụ một lần. Tôi ở cùng chị gái. Cách đây không lâu, tôi thất nghiệp, vì muốn kiếm tiền nên mới mở dịch vụ kinh doanh cho thuê bạn gái”.

Sở Trung Thiên cảm thấy buồn cười trước điệu bộ trẻ con của Hương Tranh. Một lúc lâu vẫn thấy cô che mặt, anh đánh liều đưa tay gỡ tay cô xuống.

“Chúng ta đang nói chuyện, có phải đang thi đấu. Cô muốn nói gì tùy thích. Chuyện xấu hổ cũng không sao. Tôi sẽ chỉ nghe thôi.”

“Ai mà biết được anh có giữ lời hay không. Như khi còn học trung học, tôi cũng nói chuyện với bạn cùng lớp, vô tình kể lại một chuyện không hay mà tôi gặp phải. Người bạn đó cũng hứa chỉ nghe thôi. Vậy mà hai ngày sau, chuyện của tôi, cả trường không ai là không biết.”

Hai người nói rất nhiều, rất nhiều chuyện, từ chuyện hồi nhỏ nghịch ngợm hái trộm trái cây nhà hàng xóm đến chuyện lần đầu tỏ tình... Họ nói chuyện rất lâu, rất lâu, đến khi mặt trời đã lặn, mặt trăng dần lên cao.

Sở Trung Thiên quên mất chuyện chiếc áo hàng độc bị con chó vàng cắn nát. Hương Tranh quên đi chuyện làm bạn gái thuê. Hai người dường như không còn xa lạ, trở nên rất gần gũi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bí mật của rừng phong

Hương Tranh tin rằng sau đêm hôm qua, quan hệ giữa cô và Sở Trung Thiên sẽ được cải thiện. Tuy nhiên, thực tế lại cho thấy cô đã quá ngây thơ. Sở Trung Thiên không những không đối xử tốt với cô mà còn bắt nạt cô nhiều hơn.

Buổi tối hôm trước, hai người nói chuyện tới khuya mới đi ngủ, chia sẻ là thể cảm thông là thể, vậy mà ai ngờ, ngay hôm sau, anh ta đã quên hết. Mới sáng sớm, anh ta đã sang phòng cô, thô bạo dựng cô dậy, sai cô đi chợ nấu ăn.

Tất nhiên là Hương Tranh cãi lại: “Tôi là bạn gái thuê chứ không phải cô giúp việc. Hà có gì anh bắt tôi phải làm việc nhà?”.

“Bạn gái nấu ăn cho bạn trai là chuyện bình thường.” Sở Trung Thiên mềm mỏng bác bỏ lý lẽ của cô. Cô phải chịu thua. Nhưng chưa hết, thấy Hương Tranh chịu nhịn, không phản đối nữa, anh ta lập tức lần tới. “Nấu com xong thì nhớ dọn nhà cho sạch sẽ.”

“Tôi không làm. Anh đừng có quá đáng!” Hương Tranh tức tối bật lại. Rõ ràng anh ta đang áp bức cô.

Sở Trung Thiên mặc kệ. Với điệu bộ của kẻ chiến thắng, anh kiêu hãnh bước ra khỏi nhà. Hương Tranh nhìn theo, ức đến nỗi không nói nên lời.

Anh ta thuê cô, cô đã đồng ý, giờ thì biết làm thế nào, đành ngậm đắng nuốt cay làm thân hầu gái cho anh ta vậy. Dù có tức giận cỡ nào cô cũng không dám không đi chợ nấu com. Sở Trung Thiên bụng dạ hẹp hòi, không có gì đảm bảo anh ta sẽ chịu bỏ qua cho cô.

Hương Tranh làm theo lời Sở Trung Thiên, ra siêu thị mua thức ăn về nấu com. Lần đầu tiên phải ra khỏi nhà một mình, chưa quen đường, không có gì lạ khi Hương Tranh bị lạc đường tới ba lần, rất lâu sau mới tìm về được tới nhà. Tới giờ nấu com trưa, Sở Trung Thiên vẫn chưa về, điện thoại cũng không gọi được. Hương Tranh phải nấu com một mình, rồi còn ngồi chờ anh ta đến đói nhून người mới dám ăn.

Ăn com xong, Hương Tranh nghỉ ngơi một lát rồi bắt tay vào dọn nhà. Căn hộ của Sở Trung Thiên rất rộng, có tới bốn phòng ngủ, hai phòng khách, chưa kể bếp và nhà vệ sinh. Hương Tranh dọn nhà xong thì thành phố đã lên đèn. Sở Trung Thiên vẫn chưa về.

Cho đến đêm, đang ngủ, Hương Tranh đột nhiên cảm thấy có ai đó đang khê tát vào má mình, người đó còn nói mai cô phải dậy sớm đi học. Hương Tranh mơ màng ậm ừ rồi nhanh chóng xoay người, tiếp tục giấc mơ về chàng hoàng tử bạch mã của cô.

Buổi sáng hôm sau, khi Hương Tranh vẫn đang say sưa với chàng hoàng tử bạch mã thì đột nhiên có vật gì đó hươ hươ trước mặt cô, chuyển động qua lại không chịu dừng. Chắc là một con nhặng xanh.

Đồ phá đám, Hương Tranh nhú mày, ti hí mắt.

Cái gì thế này? Một con nhặng mang khuôn mặt đẹp trai ư?

Trên đời làm gì có chuyện như thế.

Hương Tranh hết sức kinh ngạc, đột nhiên cô thấy đau ở gáy, thấy mình bị dựng dậy, từ từ bay xuống đất. Cô tỉnh hẳn, mở mắt nhìn lên cửa sổ.

Trời vẫn chưa sáng rõ, trên nền trời màu xám còn sót lại mấy vì sao. Phía chân trời, mặt trời còn chưa kịp đội biển nhô lên.

Hương Tranh quay đầu tìm tác giả của cú ngã vừa xong để trút giận: “Sở Trung Thiên, còn sớm thế mà anh đã lên con điên à? Mò vào phòng tôi, đá tôi xuống đất. Tôi có làm sao thì anh phải hoàn toàn chịu trách nhiệm”.

“Thứ nhất, đây là phòng tôi, không phải phòng cô. Thứ hai, đá cô là gậy của tôi không phải tôi. Cô muốn nó chịu trách nhiệm thì đi mà tìm nó. Thứ ba, cô mau dậy đi học ngay.” Sở Trung Thiên khoanh tay trước ngực, đồng dục tuyên bố.

“Đi học. Học cái gì?” Hương Tranh kinh ngạc tròn mắt.

Sở Trung Thiên cầm tờ giấy, đi vòng qua giường, chìa trước mặt cô. “Đọc thì biết.”

“Được.” Hương Tranh nhận lấy tờ giấy, nhanh chóng đưa lên đọc.

Sở Trung Thiên đứng bên cạnh nhìn Hương Tranh vẫn ngồi bệt dưới đất, chăm chú đọc tờ giấy.

Hương Tranh cúi đầu đọc kỹ từng thông tin trên đó. Ánh đèn ngủ từ trên tường chiếu thẳng vào người cô tạo thành một vệt bóng dài in trên nền nhà. Khuôn mặt nghiêng nghiêng, mấy sợi tóc lòa xòa hai bên má. Cô mặc bộ váy ngủ màu hồng, lúc ngã có lẽ không chú ý nên tuột một bên quai váy, để lộ khoảng da thịt con gái trắng ngần.

Sở Trung Thiên nhăn mặt, thái độ đột nhiên thay đổi. Anh đá đá vào chân cô, cộc cằn quát lên: “Cô mau đứng dậy”.

“Vì sao?” Hương Tranh đang ngồi thoải mái trên nền nhà, ngẩng đầu, bất mãn cãi lại. Động tác hất đầu khá mạnh của cô lại càng làm quai váy trễ xuống thêm chút nữa.

Yết hầu của Sở Trung Thiên giật giật, mắt anh tối sầm lại. Hít một hơi sâu, anh quả quyết cúi người túm lấy eo Hương Tranh kéo cô đứng dậy, sau đó vội vàng buông tay, lùi về phía sau.

Hương Tranh kinh ngạc nhìn anh, bĩu môi kết luận: “Đồ không bình thường”, sau đó tiếp tục dán mắt vào tờ giấy.

Sở Trung Thiên chỉ khẽ “hừ” một tiếng mà không đầu khẩu.

Một lúc sau, Hương Tranh buông tờ giấy.

“Tôi đọc xong rồi.”

“Thấy sao?”

“Tôi không thích.”

“Sao lại không thích?”

“Tôi không thích bó buộc, tôi thích tự do.”

“Rất tốt! Mau thu xếp nhập học ngay.”

“Cái gì?” Cô nghe nhầm hay anh ta nói nhầm đây? Cô đã nói rõ là cô ghét chúng, sao anh ta còn bắt cô đi học?

Sở Trung Thiên đọc được suy nghĩ của Hương Tranh, anh dài giọng khẳng định lại: “Cô không nghe nhầm đâu. Mau chuẩn bị đi”.

“Tôi sẽ không đi.” Hương Tranh kiên quyết. “Tôi sinh ra là một thiếu nữ bình thường, học đòi làm tiểu thư quý phái làm gì? Tôi không cần học, không phải trau dồi gì thêm nữa.”

“Ai nói là không cần? Chẳng gì tôi cũng là giám đốc của một công ty lớn, thường xuyên phải giao lưu, gặp gỡ đối tác, đôi khi phải đưa bạn gái đi cùng. Là bạn gái của tôi mà cô không biết gì về nghệ thuật, tư chất bình thường đưa cô đi cùng để người ta cười vào mặt tôi à?”

Sở Trung Thiên không nói sai. Vì quan hệ công việc, anh thường xuyên phải tham gia tiệc tùng, chiêu đãi, nhiều khi bắt buộc phải đưa bạn gái đi cùng. Nhưng không phải vì thế mà anh bắt Hương Tranh vào học tại “Tân nương học viện”. Anh đưa cô ta đến đây như là một biện pháp trả thù, trả thù cho cái áo hàng độc bị con chó vàng phá hỏng, trả thù cho lần cô ta hất cả phê vào mặt anh trước sự chứng kiến của bao nhiêu con mắt. Cô ta ghét cầm, kỳ, thi, họa ư?

Anh sẽ buộc cô ta phải học! Cô ta muốn, làm con người tự do tự tại ư? Anh sẽ bắt cô ta thành quý cô đài các! “Tân nương học viện”, nơi đào tạo các cô dâu quý tộc, là nơi thích hợp nhất để anh gửi cô ta đến, cho cô ta bị tra tấn.

“Tôi không đi. Tôi chỉ là bạn gái thuê của anh, những chuyện này đợi bạn gái thật của anh làm đi.” Hương Tranh quyết chơi bài li với anh ta.

“Bạn gái thuê cũng là bạn gái. Tôi nói cô đi, cô phải đi.”

“Tôi không quan tâm. Tôi thà ở nhà làm người giúp việc chứ nhất định không đi học đâu” Hương Tranh lớn tiếng cãi lại, sau đó nhảy lên giường, trùm chăn kín mít, im lặng không nhúc nhích.

Sở Trung Thiên không ngờ được Hương Tranh lại trẻ con như thế. Sau phút ngạc nhiên, anh dứt khoát sải bước tới bên giường kéo mạnh chăn, buộc Hương Tranh phải lộ mặt.

“Chuyện này không theo ý cô được. Cô nhanh lên cho tôi. Không thì bồi thường tiền. Chúng ta thanh lý hợp đồng.”

Nghe nói đến bồi thường tiền, Hương Tranh liền thấy căng thẳng. Cô vội vã chống tay ngồi dậy, tung chăn bước xuống đứng trước mặt Trung Thiên, gân cổ cãi lại: “Lý gì mà đòi tiền tôi? Tôi có vi phạm hợp đồng đâu?”.

“Tôi nhớ, trong hợp đồng có ghi: trong quá trình giao dịch, không hợp tác cũng là vi phạm hợp đồng.”

“Anh!...” Hương Tranh nghiêng răng, ánh mắt như tóe lửa. Cô đang hận là mình không thể biến thành chó sói, xé xác anh ta ra cho hả.

Sở Trung Thiên nhún vai, hoàn toàn không đếm xỉa đến lời của cô. Anh thông dong bước về phía cửa sổ, kéo rèm nhìn ra bên ngoài.

“Tôi sẽ đi. Đã được chưa? Mau ra ngoài. Tôi phải thay quần áo.”

Khi Hương Tranh cầm theo giấy giới thiệu tìm đến trường, cũng là lúc bình minh lên đón chào một ngày mới.

Mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời, mang những ánh vàng dát lên cảnh vật. Cả “Tân nương học viện” rộng lớn như được dát vàng. Khu vườn trường rộng lớn và yên tĩnh, từng phiến lá sáng bóng lên dưới ánh bình minh, hương hoa dịu dàng lan tỏa, bầu không khí đủ sức mê hoặc bất cứ ai ở đây lúc này.

Hương Tranh đi dọc con đường dẫn vào trường, vừa đi vừa hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh.

Vẫn còn sớm nên chưa có nhiều người, những giò lan Bạch Ngọc treo dọc hai bên đường tươi tắn vươn mình đón ánh bình minh. Bây giờ không phải mùa hoa nở nhưng không vì thế mà chúng kém rực rỡ. Ánh mặt trời buổi sớm nhảy múa trên lá làm những giọt sương sớm càng lấp lánh hơn. Khung cảnh vô cùng tươi mát, thanh bình.

Ở cuối con đường dẫn tới bậc thang vào khu giảng đường, hai bên cầu thang cũng bày đủ loại hoa thơm cỏ quý. Có thể nói màu xanh của cây lá làm thành nét đặc trưng của “Tân nương học viện” này.

Trường học quý tộc có khác, chẳng trách bài trí tinh tế đến vậy. Hương Tranh vừa bước đi vừa nghĩ. Vừa mới đặt được một chân lên cầu thang đá, cô chợt thấy sau bụi cây cạnh cầu thang đá có một đường mòn nhỏ, chỉ đủ cho một người đi, cũng hướng ra phía sau. Không ngăn được sự tò mò, cô bỏ lối bậc thang, dò dẫm đi theo lối nhỏ.

Hương Tranh men theo con đường mòn nhỏ. Thật bất ngờ, con đường ấy dẫn bước cô tới một khu rừng phong. Rừng phong này có lẽ là rừng lâu năm. Cảnh lá đan vào nhau dệt lên một tấm thảm đỏ trải rộng, dưới ánh bình minh rực rỡ, những phiến lá phong càng rực cháy sắc đỏ. Hương Tranh như bị sắc đỏ ấy thôi miên, chỉ còn biết đứng ngây người chiêm ngưỡng. Một lúc sau, cô vẫn đứng đờ đẫn không rời đi, đúng lúc định quay gót thì cô thấy một người mặc đồ xám, tương phản với sắc đỏ xung quanh.

Hương Tranh ngạc nhiên, trong rừng phong này có người ở sao?

Một lần nữa bản tính tò mò lại trỗi dậy, cô dần bước về phía trước. Vừa đi được vài bước, cô bỗng thấy có ai đó vỗ vai mình.

Hương Tranh giật mình kinh ngạc. Không phải chứ? Sao vận xấu cứ đeo đẳng cô mãi như thế? Phải cố gắng lắm cô mới dám đi vào rừng phong, thế mà lại có ai cản đường cô sao? Cô trấn tĩnh, Hương Tranh từ từ quay người lại, nhìn phía sau. Trời đất ơi! Tại sao đi đâu cô cũng đụng phải con người này vậy? Hương Tranh há hốc miệng kinh ngạc, không nói nên lời.

“Diệp Luyến Hoàn!”

Mỹ nữ kia cũng mỉm cười, gật đầu chào lại: “Hương tiểu thư cũng ở đây sao?”.

“Sở Trung Thiên muốn tôi học ở đây. Còn Diệp tiểu thư, sao cô cũng ở đây?”

Thấy Diệp Luyến Hoàn điệu bộ thân thiết, Hương Tranh thấy không quen, có chút không thoải mái. Nhớ lại nụ cười khó hiểu của cô ta lúc gặp nhau ở nhà Sở Trung Thiên mấy ngày trước, Hương Tranh càng thấy rối bời. Xem chừng Diệp Luyến Hoàn, Sở Trung Thiên và chú bảo vệ họ Triệu kia, ba người họ cùng một duộc, đều là loại “hai mặt” như nhau. Không giống như Sở Trung Thiên và chú Triệu, rõ ràng Diệp Luyến Hoàn có ác ý với cô, lần đi ăn ở nhà hàng cô đã bị cô ta hăm hại, từ giờ phải chú ý đề phòng mới được.

Diệp Luyến Hoàn vẫn cười với cô, thậm chí cô còn thấy nụ cười ấy càng tươi hơn.

“Tôi học ở đây hơn hai năm rồi.” Nói xong, Diệp Luyến Hoàn nhìn phía sau Hương Tranh, nghi ngờ hỏi: “Còn Hương tiểu thư. Cô đứng đây làm gì? Không phải là cô định đi vào rừng phong đấy chứ?”.

“Có gì không ổn sao?” Hay rừng phong này là khu cấm của học viện?

Diệp Luyến Hoàn khề cau đôi mày thanh tú hỏi: “Rừng phong này có ma. Cô không biết à?”.

“Ồi!” Hương Tranh kêu lên. Cô nhớ lại cái bóng xám khi nãy, không lẽ đó là con ma mà Luyến Hoàn đang nói. Ngày đầu tiên nhập học đã gặp ma. Cô mới “tốt phước” làm sao!

“Chuyện này làm náo loạn học viện nhiều ngày nay, có nhiều học viên cam đoan họ đã nhìn thấy ma. Cô đừng nên tới đó.” Diệp Luyến Hoàn nói xong, không đợi Hương Tranh kịp phản ứng, vội chuyển chủ đề luôn: “Hương tiểu thư, tôi có thể nhờ cô giúp cho một chuyện được không?”.

Hương Tranh nghe đến câu này, lập tức có phản xạ đề phòng: “Là việc gì? Cô cứ nói đi”. Lần trước cô đã bị Diệp Luyến Hoàn lừa một vố, lần này đương nhiên cô phải đề cao cảnh giác.

“Hương tiểu thư, cô đợi tôi một lát nhé!”

Đợi cô ta ư? Liệu cô ta có âm mưu gì không? Nhưng đây là học viện, nhiều người qua lại như vậy, cô ta cũng không dễ gì giờ trò được. Nghĩ thế, Hương Tranh gật đầu.

“Được! Tôi đợi cô.”

Nói rồi, cô đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi bước về phía cầu thang đá, ngồi xuống bậc cầu thang, thông thả nói tiếp: “Tôi ngồi đây đợi cô. Cô nhanh một chút, tôi sắp phải tới gặp hiệu trưởng để nhập học rồi”.

“Được.” Diệp Luyến Hoàn đồng ý. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Nhưng tốc độ đi của cô ta dưới mắt nhìn của Hương Tranh chẳng khá hơn tốc độ của một con rùa là mấy. Thiên kim tiểu thư rút cuộc cũng chỉ là thiên

kim tiểu thư mà thôi. Cô chẳng dám kỳ vọng gì ở lời hứa nhanh chóng quay lại của cô ta.

Hương Tranh ngồi một mình ở bậc thang đá nên cảm thấy rất buồn, muốn có người trò chuyện nhưng đưa mắt nhìn quanh, trước sau nào thấy bóng người, đầu đầu cũng chỉ toàn hoa hoa cỏ cỏ. Chán nản, cô lục tìm trong túi xách mang theo bên mình, chẳng có gì hữu ích trong lúc này. Cuối cùng, thấy cái giữa móng tay, cô lưỡng lự một lát rồi cũng lấy nó ra.

Mặt trời dịch chuyển dần sang phía đông, ánh mặt trời lan tỏa khắp mặt đất, sân trường lặng gió khiến Hương Tranh cảm thấy hơi oi bức. Học viên bắt đầu lục tục kéo nhau vào trường, đã có mấy tốp đi qua cầu thang đá nơi Hương Tranh đang ngồi đợi. Bọn họ có vẻ bị bất ngờ khi thấy cô ngồi đó, giữa móng tay. Sau phút bất ngờ, họ đều ném về phía cô những cái nhìn không mấy thiện cảm, thậm chí là ghê tởm.

Hương Tranh thấy nóng gáy, cô cũng cảm nhận được những cái nhìn không mấy thiện cảm từ đám người vừa đi qua, ánh mắt họ chiếu vào cô sắc lạnh đến ghê người.

Diệp Luyến Hoàn đứng là đồ xấu xa. Cô ta bắt cô đợi cả tiếng đồng hồ rồi. Móng tay rồi đến móng chân đều đã được cô mang ra giữa đi giữa lại đến cả chục lần, thế mà đồ xấu xa ấy vẫn bật vô âm tín. Không phải cô ta lại định lừa cô nữa đấy chứ? Hương Tranh càng nghĩ càng tức, người xưa có câu: “Nhệ dạ cả tin”, xem ra có lẽ cô là người như thế.

Đúng lúc Hương Tranh quyết định không đợi thêm nữa, cất cái giữa đi, nhòm người đứng đây, định bụng bỏ đi thì phát hiện ra Diệp Luyến Hoàn đang bước lại gần. Hương Tranh lại ngồi xuống bậc đá. Mấy phút sau, Diệp Luyến Hoàn đã đứng trước mặt cô, khuôn mặt ửng đỏ lấm tấm mồ hôi do đi vội. Thấy bộ dạng ấy của Luyến Hoàn, Hương Tranh dịu hẳn lại.

“Mau lau mồ hôi đi.” Hương Tranh đưa khăn giấy cho Luyến Hoàn.

“Cảm ơn cô!” Diệp Luyến Hoàn đưa tay nhận lấy khăn giấy Hương Tranh đưa, duyên dáng đưa lên lau mặt, sau đó quay qua nhìn Hương Tranh chăm chú.

Hương Tranh bắt gặp sần gai ốc trước cái nhìn không chớp mắt của Luyến Hoàn, cô thận trọng hỏi: “Cô... cô định nhờ tôi giúp việc gì?”

“Cô đừng hiểu lầm. Chỉ là tôi có một việc muốn nhờ cô.” Ánh mắt và giọng nói của Diệp Luyến Hoàn càng mềm mỏng, van lơn.

“Cô... cô cứ nói thử xem.”

Dù trong lòng biết rõ đó chắc chắn không phải là một việc hay ho gì nhưng Hương Tranh vẫn không thể làm ngơ trước điệu bộ đáng thương của Luyến Hoàn.

Diệp Luyến Hoàn nghe nói vậy, nhanh như cắt, đặt vào tay Hương Tranh một đồ vật nhỏ.

“Cô giúp tôi treo cái túi thơm này vào điện thoại của Sở Trung Thiên được không?”

Đó là một cái túi thơm loại nhỏ, dùng làm móc treo điện thoại di động màu xanh da trời, mặt trước thêu chữ “bình”, mặt sau thêu chữ “an”, bên trong nhồi đầy hương liệu tạo mùi thơm nhẹ nhàng, thanh khiết. Xem kỹ thì thấy túi thơm này không có gì đặc biệt so với những túi thơm được bày bán khắp nơi.

Hương Tranh cầm túi thơm Diệp Luyến Hoàn đưa, lật đi lật lại, xem trước xem sau, vẫn không thấy có gì bất thường nhưng cô cứ nửa đùa nửa thật hỏi lại: “Trong túi thơm này không có chứa chất độc đấy chứ?”

Diệp Luyến Hoàn nghe nói vậy thì giật mình, cúp mắt, bối rối nhìn xuống đất, điệu bộ rất khả nghi nhưng lúc ấy Hương Tranh còn đang mải xem xét cái túi thơm nên đã không để ý.

“Chuyện là thế này. Sở Trung Thiên thích nhất là hoa hồng, lúc trước mỗi khi ôm tôi, anh ấy đều nói với tôi, anh ấy rất thích mùi hương trên người tôi, rằng tôi là món quà quý giá mà Thượng đế dành tặng cho anh ấy. Và còn nói tôi là bông hồng của anh ấy.” Diệp Luyến Hoàn khẽ mỉm cười, say sưa nói. Khuôn mặt cô ta ửng hồng, mắt mơ màng như thể cô ta đang đắm chìm trong những ngày tháng bọn họ còn say đắm bên nhau.

Nhìn biểu hiện ấy của Luyến Hoàn, không hiểu sao Hương Tranh thấy khó chịu. Con giận dữ cứ bùng lên, không nén lại được, cô chỉ muốn vò nát cái túi thơm trong tay và ném xuống đất.

“Nhưng thật không may...” Giọng Luyến Hoàn đột nhiên trở nên bi thương. “Tôi không biết trân trọng, nhất thời bồng bột dẫn đến việc đáng tiếc. Tôi nghĩ... tôi nghĩ... Sở Trung Thiên sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Tôi không bao giờ còn cơ hội ở bên cạnh anh ấy nữa. Nên... tôi... hy vọng cái túi thơm này sẽ thay tôi mang lại may mắn cho anh ấy.” Nói xong, cô ta bật khóc tức tưởi.

Hương Tranh nghe thấy những tiếng xì xào phía sau, đến khi quay lại cô mới biết những người xung quanh đang phần nộ nhìn cô, chắc bọn họ nghĩ cô đang bắt nạt Diệp Luyến Hoàn. Thượng đế chứng giám, cô không nói gì, không làm gì, là tự cô ta khóc đấy chứ. Tuy nhiên, Hương Tranh vẫn cảm thấy ớn lạnh trước những ánh nhìn của đám đông. Cô quay sang Diệp Luyến Hoàn cầu nài: “Được rồi. Tôi sẽ giúp cô. Nhưng cô mau lau nước mắt đi kéo mọi người hiểu lầm là tôi ức hiếp cô.”

Diệp Luyến Hoàn lập tức ngừng khóc, vừa lau nước mắt vừa cảm ơn Hương Tranh, sau đó cô ta còn dặn thêm: “Cô cũng đừng nói chuyện này với Sở Trung Thiên. Anh ấy đang hận tôi như vậy, nếu biết là do tôi gửi, chắc chắn anh ấy sẽ không chịu nhận”.

Hương Tranh suy nghĩ một lát, thấy Luyến Hoàn nói có lý liền đồng ý. Dù sao cũng chỉ là một cái túi thơm nhỏ, chắc chẳng thể có chuyện gì được.

Hương Tranh làm thủ tục nhập học xong thì đã xế chiều, mặt trời xuống núi, học viên đã về hết cả. Học viện lại chìm vào yên lặng, chỉ còn nghe tiếng gió rì rào qua kẽ lá. Đi đến bậc cuối cùng của cầu thang đá, Hương Tranh bất giác dừng lại, đứng ngậy ở đó nhìn con đường nhỏ dẫn tới rừng phong.

Hương Tranh nhớ tới lời Diệp Luyện Hoàn. Rừng phong này đẹp như vậy, lẽ nào lại có ma? Từ bé đến giờ, cô chưa gặp ma bao giờ. Nhưng lỡ có gặp, chắc chắn cô cũng bị nó làm cho sợ vỡ mật. Lúc Hương Tranh còn đang bận nghĩ ngợi thì một trận gió bất ngờ thổi tới cuốn theo đám lá phong trên mặt đất tạo thành một vòng xoáy đỏ đẹp mê hồn. Hương Tranh như bị thôi miên, đứng lạng ngăm nhìn, không để ý đến một thứ xuất hiện trên con đường, đột nhiên cô bị một bàn tay lôi đi.

Hương Tranh hét lên. Tiếng hét chói tai của cô như xé tan không gian yên tĩnh của khu học viện. Hương Tranh hét lên như thể muốn chứng tỏ con ma cũng không làm cô sợ đến vỡ mật.

Bàn tay ma giữ Hương Tranh một lát, sau đó là một người đàn ông mặc đồ xám bước ra từ bụi cây bên đường.

Hương Tranh đỡ nhìn người đàn ông mặc bộ đồ màu xám đứng trước mặt, nhìn đi nhìn lại, một lúc sau cô mới kêu lên: “Sao lại là anh?”. Hóa ra con ma trong rừng phong mà đám học viên nhìn thấy không ai khác chính là anh chàng cao kều, chủ nhân chiếc Rolls-Royce màu bạc mà cô gặp ở sân bay.

Sở Tu Phàm cũng nhìn cô, ngạc nhiên cau mày, có lẽ là không hiểu cô đến đây làm gì. Sau khi nhìn thấy đám sách vở trong tay cô, anh ta đã biết câu trả lời, cặp lông mày từ từ giãn ra.

Hương Tranh cũng muốn biết vì sao anh ta có mặt ở đây nhưng cô không có tài quan sát và suy đoán nên đành hỏi thẳng: “Sao anh lại ở đây? Anh là người ở trong rừng phong phải không? Anh có biết học viên của học viện đều nghĩ anh là con ma trong rừng phong không?”.

Sở Tu Phàm không nói gì, quay người bỏ đi.

Hương Tranh vội vàng chạy vượt lên trước, quay người giơ hai tay chặn anh ta lại, chặn không được cô vội túm vạt áo anh ta kéo lại.

“Đợi đã!”

Sở Tu Phàm dừng lại nhìn cô, khẽ nhếch môi hỏi: “Chuyện gì?”.

Giọng nói vừa nhỏ vừa lạnh lùng, không chút biểu cảm. Hương Tranh nhìn thẳng vào mặt anh ta. Con gió chiều khẽ thổi làm vài sợi tóc mái của anh ta bay lòa xòa trước trán, gần như chạm vào đôi mắt đen bí ẩn. Đôi mắt ấy như bóng đêm yên tĩnh, không có chút ám áp nào. Hương Tranh bất giác rùng mình, tim đập thình thịch.

“À!” Hương Tranh vội bỏ tay ra khỏi vạt áo anh ta, bối rối đan những ngón tay vào nhau, mặt đỏ bừng, ấp úng nói: “Chuyện hôm trước, rất cảm ơn anh. Tôi sẽ mang tiền gửi trả anh. Anh cho tôi địa chỉ nhà anh, mai tôi mang tới”.

Cho dù hôm ấy Hương Tranh vô cùng tức giận vì anh ta không cho cô đi nhờ xe nhưng đúng là anh ta đã cho cô tiền. Vì thế cô vẫn phải mang ơn anh ta.

Sở Tu Phàm nhìn cô chằm chằm một lúc lâu mới lên tiếng hỏi lại: “Cô muốn cảm ơn tôi?”.

Hương Tranh ngạc nhiên, không hiểu sao anh ta lại hỏi cô câu ấy nhưng cô vội vã gật đầu. Cô thật sự muốn được làm điều gì đó để cảm ơn sự giúp đỡ của anh ta.

Sở Tu Phàm không nói gì, lặng lẽ cho tay vào túi quần, lấy ra mấy tờ một trăm tệ đưa ra trước mặt cô.

Hương Tranh ngạc nhiên quá đổi, cô hét nhìn mấy tờ tiền lại nhìn Sở Tu Phàm, trong lòng tự hỏi: “Sao anh ta lại đưa tiền cho mình? Không phải là anh ta mắc bệnh thích cho tiền người khác đấy chứ?”.

“Tôi không cho tiền cô. Nếu tiện, nhờ cô mua giúp một ít đồ, sớm mang qua đây. Không tiện thì thôi.” Sở Tu Phàm khẽ nói, cho dù là nhờ người khác, giọng nói anh ta vẫn lạnh lùng như thế.

“Tôi không phiền. Không phiền!” Hương Tranh vội rít nhận lời, vừa gật đầu vừa đưa tay ra nhận tiền, thậm chí bàn tay còn run lên vì phấn khích. Cô cũng chẳng bận tâm vì sao mình lại phấn khích như thế chỉ biết rằng được giúp người đàn ông bí ẩn này khiến cô rất vui.

“Tôi đợi cô tại ngôi nhà gỗ trong rừng phong. Chú ý cẩn thận, đừng để ai phát hiện ra tôi.”

Nói xong, anh ta đi thẳng, chẳng thèm chào tạm biệt.

Hương Tranh giờ cũng chẳng để tâm tới chuyện ấy. Trái tim cô như đã bị đánh cắp. Cô cứ đi đi lại lại trên con đường nhỏ yên tĩnh trong trạng thái vô thức. Mãi tới khi trăng mọc, cô mới sực tỉnh, mỉm cười quay về nhà.

Hương Tranh hào hứng ra khỏi học viện; ghé vào siêu thị mua đồ rồi mới về căn hộ cao cấp của Sở Trung Thiên. Kỳ lạ là khi cô vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa đã mở ra. Sau đó, Hương Tranh bị cánh cửa ép chặt vào tường, thiếu chút nữa thì bị cán mỏng thành giấy, đám đồ đạc mới mua đang nằm trên tay rơi vãi tung tóe trên mặt đất.

Ba giây sau, cánh cửa mới được kéo dịch ra, đằng sau cánh cửa không ai khác là Sở Trung Thiên đang trong cơn giận dữ.

“Hương tiểu thư, cô có hứng thú làm giấy dán tường từ khi nào vậy?” Anh ta tròn mắt nhìn cô. “Hay là cô có sở thích trốn sau cánh cửa mà tôi không biết?”

Hương Tranh từ từ chống tường đứng dậy, giận dữ nhìn anh ta, miệng hét lên: “Ai thích trốn sau cửa? Không phải là anh mở cửa kiểu ấy à? Hại tôi thiếu chút nữa đã bị cán thành giấy dán tường. Người ta mở cửa bằng tay, đằng này anh giờ chân đạp cửa. Cứ như là anh đang vội đi cướp nhà băng hay chen chân đi đầu thai vậy”.

“Cát! Nếu tôi có ý định đi cướp nhà băng, tôi sẽ mang cô đi cùng.”

Sở Trung Thiên cúi người nhặt đám đồ rơi trên mặt đất, không nói thêm gì nữa. Nhặt xong đồ, anh ta lẳng lặng đi vào phòng, để mặc Hương Tranh ở đó.

Hương Tranh cho dù thấy ảm ức nhưng cũng chẳng dám cự nự gì, lẳng lặng đi vào nhà. Lúc đóng cửa, cô chợt nghĩ, Sở Trung Thiên vừa mới mở cửa, chắc là định ra ngoài, cô vội nói vọng vào trong: “Sở Trung Thiên, anh định ra ngoài phải không?”.

“Không đi nữa!” Tiếng Sở Trung Thiên vọng ra từ nhà bếp.

Hương Tranh ném túi xách lên sofa, bước vào bếp, vừa đi vừa hỏi: “Sao lại không đi nữa?”.

“Chẳng vì sao cả.”

“Đây mà giống câu trả lời à?” Hương Tranh giận dữ vặn lại, rồi đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, cô hào hứng hỏi tiếp: “Có phải vừa xong anh định đi tìm tôi?”.

Sở Trung Thiên khẽ lườm cô, tiếp tục sắp xếp túi đồ.

“Cô không phải trẻ con, cũng không phải bệnh nhân tâm thần, tôi tìm cô làm gì?”

Hương Tranh mặt đỏ bừng đến tận mang tai, chỉ còn cách tiếp tục đùa để chữa ngượng:

“Hừ! Quan tâm tới tôi thì cứ nhận đi. Anh không nói ra làm sao tôi biết được”.

Sở Trung Thiên cảm thấy khó chịu khi bị Hương Tranh phát giác, cũng chỉ biết nổi giận đánh trống lảng: “Còn ở đó mà diễn. Mau nấu cơm đi. Tôi đói muốn chết rồi”.

“Biết rồi.” Hương Tranh đáp chông lòn.

Rồi lại chợt nhớ ra việc gì, Hương Tranh vội vàng gọi Sở Trung Thiên lại: “Anh đợi chút đã”.

Nói rồi, cô vội vã quay trở lại phòng khách, mở túi xách, lấy túi thơm của Diệp Luyến Hoàn dúi vào tay Sở Trung Thiên.

“Này! Cho anh!”

Sở Trung Thiên liếc nhìn cái túi thơm, giờ giọng châm biếm: “Cho quà à? Không phải cô định thú nhận là cô đang yêu tôi đấy chứ?”.

Hương Tranh cười giả lả, đang định nói ra sự thật thì bỗng nhớ ra Diệp Luyến Hoàn dặn phải bí mật, đành lấp lửng: “Ồ! Sở thiếu gia đây vừa đẹp trai vừa lắm tiền, con gái thích anh xếp hàng dài như sông Châu Giang. Tiếc là bản cô nương tôi lại không hứng thú. Túi thơm này là của một cô nàng hâm mộ bí mật cầu xin tôi chuyển tới anh. Sở thiếu gia, xin anh vui lòng nhận lấy”.

Sở Trung Thiên lại nhìn túi thơm lần nữa, ngờ vực hỏi Hương Tranh: “Hương tiểu thư. Cô thật sự không ghen chứ?”.

Hương Tranh cũng ngọt ngào trả đũa:

“Thật tiếc. Tôi lại không thích bon chen”.

Sở Trung Thiên cười cười, tiện tay ném cái túi thơm vào ngăn tủ.

“Này! Anh đừng đựng tới những đồ đựng trong túi màu đỏ nhé!” Hương Tranh đột nhiên quay sang Sở Trung Thiên dặn dò.

“Sao thế?” Sở Trung Thiên lầy lăm kỳ lạ hỏi lại.

“Đây là thức ăn tôi mua giúp một người.”

Hương Tranh cầm túi màu đỏ đi về phía tủ lạnh, trong đầu bất giác hiện lên đôi mắt đen như bóng đêm.

Hương Tranh dừng bước, có ý né tránh Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên thấy điệu bộ thiếu tự nhiên của Hương Tranh, lập tức thấy bức bối, không kìm được, buột miệng hỏi: “Người đó là ai?”.

“Tôi có nói anh cũng không biết đâu.”

Hương Tranh chỉ nói vậy rồi lại tập trung, cẩn thận đặt túi đồ vào tủ lạnh.

Sở Trung Thiên trợn mắt, không dám tin Hương Tranh có thể trả lời anh như vậy. Được lắm, không thèm hỏi ý anh mà dám có bạn trai bên ngoài. Anh tức giận bỏ đi, ra đến ngoài mới quay vào nói: “Tôi không ăn tối”.

“Này. Sở Trung Thiên. Anh làm sao thế?” Hương Tranh nhìn theo bóng Sở Trung Thiên giận dữ đi ra, không khỏi ngạc nhiên. Cô tự kiểm điểm lại, này giờ cô đâu có chọc giận anh ta, cũng không nói câu nào xúc phạm anh ta. Vậy thì anh ta giận dữ cái gì chứ?

Sở Trung Thiên không để ý đến Hương Tranh tức giận đi vào phòng mình, đóng sập cửa lại, lên giường nằm. Nhưng cả đêm hôm ấy anh trằn trọc không sao ngủ được. Anh thấy rất bức bối. Cứ nghĩ đến việc Hương Tranh có bạn trai là tim lại nhói lên từng hồi. Chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại khó chịu đến vậy, cũng không nhớ là vì cảm giác này mà anh đã không ăn tối.

Lúc Sở Trung Thiên mệt mỏi thiếp đi thì bên ngoài cửa sổ bầu trời đã chuyển dần sang màu xám.

Sở Trung Thiên thấy đói bụng mới bơ phờ ngồi dậy. Nhìn đồng hồ thì đã hơn năm giờ sáng, anh lấy tay xoa xoa hai bên thái dương, mắt nhắm mắt mở bước ra ngoài. Vừa hé cửa phòng, đã thấy ánh sáng ảm áp hắt ra từ bếp, còn nghe cả tiếng nước chảy nhỏ nữa.

Sở Trung Thiên định vào bếp tìm gì đó để ăn, lúc bước vào thấy Hương Tranh đang quay lưng lại rửa nấm.

Lẽ nào cô ta sợ anh bị đói nên dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh? Sở Trung Thiên vui vẻ, chẳng còn tức giận, nhẹ nhàng đến sau lưng Hương Tranh cất tiếng hỏi: “Cô đang làm bữa sáng cho tôi đấy à?”.

Hương Tranh bị bất ngờ nên giật mình, vội vàng quay lại. Thấy Sở Trung Thiên, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cứ ngỡ mình gặp ma, đưa tay khóa vòi nước, hỏi: “Tôi làm ồn khiến anh tỉnh giấc à?”.

“Không phải.” Sở Trung Thiên nhìn những cây nấm trong tay Hương Tranh, hỏi lại: “Cô đang làm bữa sáng cho tôi đấy à?”.

“À!” Hương Tranh cũng bồi rồi nhìn xuống bàn tay còn đang rửa nấm, cúi đầu lí nhí nói: “Đây là tôi làm giúp bạn tôi”.

“Cô thích anh ta?” Sở Trung Thiên thấy chán nản gấp bội, tự nhiên con đói biến mất.

Hương Tranh đỏ mặt lắc đầu, sau đó đánh trống lảng: “Anh đói không? Tôi làm bữa sáng cho anh nhé!”.

“Không cần!” Sở Trung Thiên từ chối, chán nản quay về phòng.

“Làm sao anh ta lại giận dữ thế nhỉ?” Hương Tranh bối rối nhìn theo.

“Rầm...” Cánh cửa khép lại, sau đó là sự im lặng.

“Kệ anh ta, không ăn sáng càng đỡ phiền, bây giờ việc quan trọng nhất là mang bữa sáng này tới cho chàng hoàng tử trong rừng phong của mình.” Cô tự nhủ.

Hương Tranh mang đồ ăn tới trường, trời còn chưa sáng hẳn. Một màn sương trắng bao phủ khắp mặt đất, cả học viện chìm trong sương mờ. Hương Tranh đi đến chỗ cầu thang đá, đứng đó nhìn con đường nhỏ dẫn tới rừng phong, bần thần suy tính xem phải làm thế nào để tìm được hoàng tử của cô giữa rừng phong này thì cái bóng áo xám lại xuất hiện trước mặt cô.

Hương Tranh hồn hờ chạy về phía trước, vừa chạy vừa giơ tay vẫy, miệng mấp máy. Lúc này cô mới chợt phát hiện ra mình chưa biết tên anh ấy. Cô do dự dừng lại, bối rối đưa tay gỡ gỡ đầu, hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng hỏi: “Tôi là Hương Tranh, anh có thể gọi tôi là Tranh. Tôi còn chưa biết tên anh. Anh có thể nói cho tôi được không?”.

“Tôi là Sở Tu Phàm” Hoàng tử chỉ nói ngắn gọn.

“Sở Tu Phàm! Trời ơi! Tên đẹp y như người vậy.” Hương Tranh nghĩ thầm trong bụng, bắt giác đỏ mặt. Cô ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt mở to long lanh, hai má ửng hồng, e lệ hỏi: “Tôi gọi anh là Tu Phàm được không?”.

Sở Tu Phàm khẽ liếc cô, bước thẳng vào rừng phong, vừa đi vừa nói: “Tùy cô.”

“Woa! Anh ấy đồng ý rồi!” Hương Tranh vui mừng ra mặt, bất chấp trái tim đang loạn nhịp, tay giữ chặt túi thức ăn, vội vàng bám theo Sở Tu Phàm.

Sở Tu Phàm đưa Hương Tranh men theo con đường mòn nhỏ, đi sâu vào rừng phong. Càng đi càng gặp những cây phong lớn hơn, cho đến khi Hương Tranh nhìn thấy một ngôi nhà gỗ bên cạnh một cây phong cổ thụ, ngôi nhà có lẽ cũng được làm bằng gỗ phong, màu nâu của gỗ khiến ngôi nhà như lẫn giữa đám cây dày đặc xung quanh, nếu không nhìn kỹ, khó có thể phát hiện ra.

“Anh sống ở đây?”

Hương Tranh đưa mắt quan sát đám lá phong phủ kín nóc nhà, xung quanh nhà, từ lúc nào trong mắt cô chỉ có màu đỏ rực rỡ. Ngôi nhà thật đẹp, đẹp như trong thế giới cổ tích vậy. Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, có lẽ Hương Tranh sẽ không bao giờ tin Sở Tu Phàm sống ở một nơi đẹp như thế này vì cô nghĩ một con người lạnh lùng như anh ấy sẽ chỉ thích những thứ đơn giản và tiện nghi, hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh thơ mộng đó.

“Căn nhà gỗ này do chú Đức xây dựng giúp tôi. Nếu có sự lựa chọn khác, tôi đã không đến ở đây”. Sở Tu Phàm như đọc thấu suy nghĩ của Hương Tranh, chậm rãi phân trần.

Sở Tu Phàm đưa tay mở cửa, anh bước vào trước, Hương Tranh theo sau, vừa đi vừa ngó nghiêng xung quanh, mùi hương của gỗ khiến cô cảm thấy thật khoan khoái.

Căn nhà gỗ nhỏ nên không chia phòng, bên trong cũng được bài trí đơn giản: chỉ có một chiếc giường gỗ, một bộ bàn ghế gỗ và một số vật dụng cá nhân, ngoài ra không có gì khác.

Hương Tranh đặt túi thức ăn mang theo lên bàn gỗ, vội vã gọi Sở Tu Phàm đến ăn sáng.

Sở Tu Phàm liếc nhìn món cháo còn nóng hổi trên bàn rồi lại nhìn Hương Tranh đang nhìn anh về chờ đợi, hỏi: “Là do cô tự tay nấu?”.

Hương Tranh bẽn lẽn cúi đầu, tay vân vê vạt áo. “Vâng.”

Sở Tu Phàm chỉ hỏi có vậy rồi yên lặng mở nắp hộp cháo, khẽ liếc qua Hương Tranh căng thẳng ngồi bên, xúc một thìa nhỏ cho vào miệng.

“Có ngon không?” Hương Tranh không đợi thêm được nữa, nôn nóng hỏi luôn.

“Được.” Sở Tu Phàm nuốt thìa cháo, gạt đầu, nói tiếp. “Từ mai cô không cần nấu bữa sáng cho tôi nữa. Mua ở hiệu là được rồi.”

Câu nói của Sở Tu Phàm làm cho trái tim Hương Tranh đau nhói. Nói vậy khác nào anh ấy muốn từ chối cô. Hương Tranh lặng nhìn Sở Tu Phàm ăn cháo, trong đầu đặt ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác. Nghĩ mãi không ra, cô buột miệng hỏi: “Anh ghét tôi?”.

Sở Tu Phàm dừng tay, lặng yên một lúc mới khẽ trả lời: “Không phải tại cô. Tại tôi không thể có bạn gái”.

Hương Tranh nghe được câu đầu tiên, trong lòng cảm thấy thoải mái trở lại. Nhưng nghe tiếp câu sau, cô lại thấy băn khoăn. Anh ấy nói hiện nay anh ấy chưa thích hợp để có bạn gái. Tại sao vậy? Phải chăng anh ấy hiểu lầm cô có ý gì với anh ấy?

... Đúng. Cô thừa nhận cô có chút cảm tình đặc biệt với anh. Đơn giản vì cô vốn không có sức đề kháng với những anh chàng đẹp trai. Mà anh lại là anh chàng đẹp trai nhất trong số đó. Nhưng, cho dù cô như thế cũng đâu cần anh ấy nói thẳng tới mức ấy. Nói gì thì nói, cô cũng là con gái, phải giữ lại chút tôn nghiêm cho bản thân chứ.

Vì vậy Hương Tranh quyết định lên tiếng giải thích: “Anh cho rằng vì tôi thích anh nên mới nấu bữa sáng cho anh? Tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi. Tôi không có tình ý gì với anh cả, một chút cũng không”.

“...” Anh có nói cô ấy có tình ý với anh đâu? Anh chỉ muốn nói trước thế để cô ấy xác định rõ ràng ngay từ đầu, sau này hai người thường xuyên gặp gỡ cũng không đến mức nảy sinh tình cảm. Nhưng xem ra, anh đã chậm một bước rồi. Trước khi anh nói ra, cô ấy đã có ảo tưởng này.

Hương Tranh đinh ninh rằng Sở Tu Phàm không thể nhận ra tình cảm của cô, vẫn trẻ con diễn tiếp: “Tôi không bao giờ quên anh đã giúp tôi lúc hoạn nạn. Những việc này chỉ là chút thành ý nhỏ. Tôi... tôi chỉ coi anh như một người bạn bình thường.. Sở Tu Phàm, chúng ta làm bạn nhé!”.

Sở Tu Phàm im lặng hồi lâu, rồi khẽ gạt đầu ra chiều đồng ý, sau đó lại lặng lẽ ăn cháo.

Căn nhà gỗ chìm trong yên lặng, chỉ còn nghe tiếng gió xào xạc từ rừng phong vọng tới.

Hương Tranh đứng lên, đi về phía chiếc giường gỗ, mắt nhìn quanh căn phòng một lần nữa. Cô phát hiện ra đồ đạc trong phòng không chỉ được thiết kế đơn giản mà còn được chế tác cho riêng một người. Hương Tranh hiếu kỳ hỏi: “Tu Phàm, có mình anh ở đây?”.

“Ồ.” Sở Tu Phàm gạt đầu xác nhận.

“Sao anh lại sống một mình ở nơi xa xôi này? Anh không có nhà trong thành phố sao?” Hương Tranh càng lúc càng tỏ ra tò mò.

“Ừ.” Sở Tu Phàm vẫn kiệm lời, chỉ gạt đầu xác nhận.

“Tôi nhớ anh có một bác tài xế tên Đức, anh có thể tới nhà bác ấy ở hoặc thuê một căn hộ trong thành phố. Sao anh lại chọn sống ở nơi hẻo lánh như thế này? Tôi thật sự không hiểu.” Sở Tu Phàm im lặng hồi lâu, nét mặt căng thẳng. Anh đang cân nhắc xem có nên nói với cô ta hay không. Cuối cùng, anh quyết định im lặng.

Hương Tranh vẫn theo dõi từng biểu hiện trên mặt Sở Tu Phàm. Thấy anh trầm tư suy nghĩ lâu như vậy, cô đoán anh có điều khó nói. Cô tự thấy mình đang nhiều chuyện nên cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

Buổi chiều, Hương Tranh lại men theo khu rừng quay lại ngôi nhà gỗ, mang theo một món quà cho Sở Tu Phàm.

“Cái gì vậy?” Sở Tu Phàm nhìn món quà được đóng gói đẹp đẽ Hương Tranh vừa đưa, bối rối hỏi một câu.

Hương Tranh tinh nghịch nháy mắt, ra chiều bí ẩn: “Anh mở ra xem xem”.

Hương Tranh hồi hộp dõi theo đôi tay Sở Tu Phàm bóc lớp giấy gói bên ngoài, điều bộ chờ đợi cứ như người nhận quà là cô vậy. Sở Tu Phàm bóc lớp giấy hoa bọc ngoài, nhấc chiếc hộp nhỏ màu bạc ra khỏi lớp giấy. Đột nhiên anh quay sang nhìn Hương Tranh đang rất háo hức bên cạnh. Thấy Sở Tu Phàm nhìn mình, Hương Tranh vội vã đánh trống lảng: “Sao anh ngừng lại? Mau mở tiếp đi”.

Dưới sự thúc giục của Hương Tranh, Sở Tu Phàm tiếp tục mở chiếc hộp, bên trong là một máy PSP cầm tay đa năng.

“Là PSP.” Sở Tu Phàm ngạc nhiên nhìn Hương Tranh. [Play Station Portable (hay còn gọi là PSP): một thiết bị chơi game di động do Sony Computer Entertainment sản xuất.)]

“Tôi thấy anh ở đây một mình. sợ anh buồn mới mua nó cho anh. Anh có thể chơi game, nghe nhạc cho đỡ buồn. Còn nữa, tôi đã tải về rất nhiều phim, anh có thể xem để giết thời gian. Anh thích nó chứ?”

“Cảm ơn cô. Tôi thực sự rất thích.” Sở Tu Phàm cười vui vẻ, cho tay vào túi định lấy tiền trả cho Hương Tranh. “Hết bao nhiêu? Tôi gửi trả cho cô.”

“Không cần đâu. Chúng ta là bạn mà. Tôi phải về nhà rồi. Tạm biệt!” Hương Tranh vội vàng cáo lui, không muốn cho Sở Tu Phàm có cơ hội đưa tiền, cho cô.

Những ngày sau đó, cứ có thời gian rảnh là Hương Tranh lại chạy tới ngôi nhà gỗ trong rừng phong. Lần nào tới cô cũng mang theo một món quà tặng cho Sở Tu Phàm. Sở Trung Thiên biết chuyện, nhiều lần phản đối nhưng Hương Tranh mặc kệ. Việc Hương Tranh thường xuyên đi vào rừng phong khiến các bạn học chú ý. Đề bảo vệ bí mật cho Sở Tu Phàm, hết lần này đến lần khác Hương Tranh phải kiếm cớ giải thích, nhưng mọi người vẫn tỏ ra hoài nghi. Vì vậy, sau này Hương Tranh không dám thường xuyên tìm đến chỗ căn nhà gỗ nữa. Thậm chí, cô còn cẩn thận chuyển sang giờ ăn trưa hoặc ở lại trường, đợi cho học viên về hết mới dám tới thăm Sở Tu Phàm.

Một buổi trưa nọ, khi Hương Tranh vừa mở cửa bước vào căn nhà gỗ thì đã thấy Sở Tu Phàm đứng lặng yên bên cửa sổ, nhìn xa xăm, tay đang giữ chặt một tấm hình cũ. Anh ấy nghĩ gì mà không biết cô đã bước vào nhà thế nhỉ? Ánh nắng chiếu trên những tán lá phong đỏ rực, soi qua khe cửa, hắt lên người anh ấy thành những vòng sáng đỏ rực. Dưới ánh sáng ấy, trông anh ấy đẹp như một vị thần.

Tấm hình đó chụp một người đàn ông trung niên, hao hao Sở Tu Phàm. Tuy đã bước sang tuổi trung niên nhưng trông ông ấy rất phong độ, chắc chắn khi còn trẻ cũng rất đẹp trai. Ông ấy ngồi trong chiếc ghế bành to, ngao ngễ nhìn xuống một người đàn ông đang quỳ dưới đất, toàn thân toát lên vẻ quyền uy đáng sợ. Hương Tranh đã từng nhìn thấy bức ảnh này. Cô còn biết mặt sau bức ảnh có ghi hàng chữ nhỏ: “Cha: Sở Nhân Vũ”. Đã nhiều lần Hương Tranh thấy Sở Tu Phàm mang bức ảnh ra ngắm. Anh không chủ động kể chuyện cho cô nghe, cô cũng không dám hỏi, sợ vô tình khơi lại chuyện buồn của anh. Cô không ngờ ngược lại. Cô thừa biết rằng một người bình thường hẳn không bao giờ tới sống ở nơi heo hẻo lánh như thế này. Chắc chắn Sở Tu Phàm phải có bí mật gì đó.

Cha Sở Tu Phàm là một nhà tài phiệt lớn, ông ấy đang điều hành một công ty tầm cỡ quốc tế. Sở Tu Phàm vừa tốt nghiệp đại học ở nước ngoài đã bị cha gọi về, chuẩn bị tiếp quản việc kinh doanh. Nhưng Sở Tu Phàm lại ham mê âm nhạc, thích sống phóng khoáng, không thích cả ngày ngồi trong bốn bức tường của văn phòng, nghĩ cách đoạt lấy hợp đồng. Cha anh giận dữ, dùng quyền lực gây sức ép với anh. Lúc đầu, Sở Tu Phàm còn chống lại nhưng sau khi người bạn thân của anh bị cha anh đe dọa thì anh buộc phải về nước. Hôm trở về, anh đã gặp Hương Tranh ở sân bay. Vì không muốn về nhà, nên anh bí mật chuyển đến đây. Cho dù Sở Nhân Vũ đối xử khắc nghiệt với Sở Tu Phàm nhưng ông vẫn là người cha mà anh hết mực yêu thương. Anh đi du học bốn năm. Bốn năm nay, hai cha con anh chưa từng gặp mặt.

“Lại nhớ nhà à?” Hương Tranh ngồi xuống mép giường bên cạnh anh.

Câu hỏi của Hương Tranh làm Sở Tu Phàm bùng tỉnh. Anh cẩn thận cất bức ảnh vào túi, quay lại hỏi cô: “Cô đến rồi à?”.

“Ừ. Xem hôm nay tôi mang gì cho anh này.” Hương Tranh giờ cái túi lên lắc lắc, vui vẻ đồ anh.

“Là đồ chơi mới?”

“Sai rồi. Hôm nay là đồ ăn. Tôi làm bánh quy, có rất nhiều hương vị khác nhau.” Vừa nói Hương Tranh vừa mở túi bánh, đưa ra trước mặt Sở Tu Phàm.

Sở Tu Phàm cũng hưởng ứng nhiệt tình, đưa tay nhón một cái bánh, chuẩn bị cho vào miệng thì anh bỗng giật mình nhận ra cái bánh ấy có hình một cô gái, có nét hao hao Hương Tranh.

“Cái gì đây?” Anh giơ chiếc bánh lên hỏi lại.

“Là tôi. Có giống không? Tôi đã rất kỳ công mới làm ra nó đấy.” Hương Tranh hào hứng khoe. Cô cũng mở túi bánh, lấy ra một chiếc khác.

“Đó là gì?” Sở Tu Phàm càng ngạc nhiên nhìn chiếc bánh hình người nữa mà Hương Tranh vừa lấy ra.

“Là anh đây.” Hương Tranh giải thích có thể rồi điềm nhiên cho chiếc bánh vào miệng.

Sở Tu Phàm choáng váng nhìn “mình” biến mất trong miệng Hương Tranh. Hương Tranh ăn xong, quay sang thấy Sở Tu Phàm vẫn giữ chiếc bánh trong tay, ngay thơ hỏi: “Sao cứ nhìn tôi làm gì? Anh mau ăn thử xem có ngon không?”.

Cô ấy... cô ấy nói anh ăn “cô ấy”. Sở Tu Phàm còn đang mãi nghĩ thì Hương Tranh đã nhanh tay dứt cái bánh quy vào miệng anh. Sở Tu Phàm bị bất ngờ, không kịp phản ứng nên mắc nghẹn. Anh ho khan mấy tiếng, cố nuốt miếng bánh. Hương Tranh nhìn anh vẻ rất lo lắng.

“Sao thế? Không ngon à? Tôi đã rất vất vả mới làm ra chúng đấy. Tôi làm hình anh, hình tôi, hình bạn tôi và cả chị gái tôi nữa. Nhưng chúng đã bị bạn tôi và chú bảo vệ tòa nhà ăn hết. Những cái này được tôi cất giấu từ trước nên mới còn đấy.”

Sở Tu Phàm nghe thế càng thêm bối rối, hóa ra bánh này không chỉ được tạo hình riêng của anh và cô, còn có người khác nữa. Nói như vậy thì anh mới là người có tình ý, chưa gì đã “có tật giật mình”.

“A! A!” Đột nhiên Hương Tranh phát hiện ra điều gì đặc biệt, chỉ vào mặt anh kêu lên. “Nhìn anh đang đỏ mặt này.”

Sở Tu Phàm làm như không nghe thấy Hương Tranh nói, quay đi hướng khác nhưng không hiểu sao mặt anh càng đỏ hơn.

Căn bệnh thích trai đẹp của Hương Tranh lại tái phát. Cô không do dự thốt lên: “Woa! Nhìn anh đỏ mặt mới dễ thương làm sao! Tôi càng ngày càng thấy thích anh. Phải làm thế nào đây?”.

Hai người nhìn nhau chằm chằm. Sở Tu Phàm lên tiếng trước: “Hương Tranh, cô biết là chúng ta không thể, chúng ta...”

Hương Tranh đột nhiên hét lên, không cho anh nói tiếp: “A... a... a. Tôi chỉ nói đùa thôi. Anh đừng tin là thật”.

“Tôi... đến giờ vào học rồi. Tôi đi đây. Bye bye!” Hương Tranh lấp bấp nói rồi vội vàng đứng lên, thậm chí còn quên để lại túi bánh đã chạy đi. Nhưng đúng lúc Hương Tranh ra tới ngưỡng cửa, chuẩn bị biến vào rừng phong, Sở Tu Phàm gọi cô quay lại.

“Hương Tranh. Đợi đã!”

Hương Tranh dừng lại, quay người cười hỏi: “Có chuyện gì à?”.

“Cô tuổi gì?”

“À!” Hương Tranh không ngờ anh ấy lại đột nhiên hỏi cô câu này, trấn tĩnh một chút rồi mới trả lời: “Tôi tuổi ngựa”.

“Cô đã bao giờ nhìn thấy con ngựa làm bằng gỗ phong chưa?”

Hương Tranh lắc đầu, không hiểu anh hỏi thế để làm gì.

“Khi tôi học đại học, có quen một anh làm thợ mộc, được anh ấy dạy điều khắc gỗ. Nếu cô muốn, tôi sẽ làm cho cô một con ngựa bằng gỗ”.

Mắt Hương Tranh sáng lên, giọng hào hứng: “Thật sao?”.

“Ừ! Nhưng cô mau đi học đi. Khi nào làm xong tôi sẽ nói”

“Oh yeah!” Hương Tranh vui mừng nhảy chân sáo ra khỏi cửa. Chợt nhớ ra là tay mình vẫn cầm túi bánh quy, cô quay lại, dúi nó vào tay Sở Tu Phàm.

Sở Tu Phàm mở toang cửa, đứng đó dõi theo bóng Hương Tranh xa dần rồi khuất hẳn trong rừng phong anh mới quay vào nhà. Cúi nhìn túi bánh quy cầm trên tay, Sở Tu Phàm thấy trái tim mình bỗng trở nên ấm áp.

Hương Tranh thực sự là một cô gái rất tốt, nhưng một cô gái trong sáng như cô không nên bị đưa tới một gia đình như nhà anh. Anh không đủ dũng cảm để đến với cô. Anh sẽ sống một mình để không làm liên lụy đến ai.

Nếu anh là con của một gia đình bình thường, hoặc giả nếu anh dũng cảm hơn thì mọi chuyện có tốt đẹp hơn hiện tại?

Hương Tranh vốn cho rằng “Tân nương học viện” là nơi các cô gái quý tộc, những cô dâu quý tộc đến uống trà, nói chuyện và thưởng thức tiếng đàn cầm nhưng thực tế chứng minh cô đã nhầm.

“Tân nương học viện” không giống như những trường học bình thường khác. Học viên ở đây phải nghiêm ngặt tuân theo giáo trình của từng buổi học. Học làm đẹp, học trang điểm, học nghi lễ... Toàn những môn mà cô ghét nhất. Đã thế các giáo viên còn cực kỳ nghiêm khắc với học viên. Hương Tranh là học viên mới, lại không thuộc dòng dõi quý tộc nên càng được “chăm sóc” kỹ hơn. Mới theo học có một ngày mà cô đã thấy ngột ngạt, gò bó đến muốn chết.

Ngày hôm ấy, tối muộn Hương Tranh mới xách một túi đầy rau quả tươi, một mẻ và chán nản mở cửa căn hộ của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên vẫn chưa ngủ. Anh đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, nghe tiếng mở cửa, liền quay ra nhìn, thấy Hương Tranh tay xách nách mang, mệt mỏi đứng đó, anh còn nói mát: “Lại mua đồ về nấu ăn cho tình lang à?”.

Hương Tranh đóng cửa, ngẩng khuôn mặt đầy mệt mỏi, lườm anh ta một cái.

“Cái gì mà tình lang, nói thật khó nghe, tôi và anh ấy là bạn bè trong sáng.” Vừa xếp giày vào tủ giày, Hương Tranh vừa giải thích.

Sở Trung Thiên nhìn lại Hương Tranh lần nữa, vui vẻ trêu chọc: “Vậy thì sao mà mặt mũi cô lại thất thần thế kia? Không phải là vì tò tính nhưng bị người ta từ chối đấy chứ?”

“Hừ. Anh có bị mất trí không đây? Tôi đã nói tôi và anh ấy chỉ là bạn bình thường. Tò tính cái gì mà tò tính?”

Nghe Hương Tranh nhắc lại một lần nữa, không hiểu sao Sở Trung Thiên thấy nhẹ nhõm hẳn, như vừa đẩy được tảng đá đè nặng ra khỏi tim vậy. Anh quay qua nhìn Hương Tranh an ủi: “Thất tình cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm. Cô biết không, hai phần ba số người trên thế giới đã từng thất tình. Cho nên cô không việc gì phải buồn, chỉ cần kiếm một anh chàng khác mà yêu là được”.

Hương Tranh giận dữ đưa tay vò đầu.

“Bộ dạng thảm hại này của tôi là do đám giáo viên biến thái ở đó gây ra.”

Sở Trung Thiên lại mĩa mai: “Đừng có nói với tôi những giáo viên ưu tú ở đó cũng dễ mất đến cô nhé!”

“Để mất cái đầu anh ấy.” Hương Tranh càng lúc càng giận dữ. “Bọn họ không ưa tôi, nói tôi không có khí chất, mỗi ngày phải ở lại thêm hai tiếng để bọn họ kèm thêm”

“Không ưa cái gì. Nếu tất cả giáo viên đều nói thế thì có nghĩa là cô không có khí chất thật chứ sao.” Sở Trung Thiên cười cười, hết nhìn Hương Tranh rồi lại nhìn màn hình ti vi, thản nhiên trước cơn giận của cô.

“Sở Trung Thiên, anh nói thế là có ý gì?” Hương Tranh giờ nắm đấm về phía Sở Trung Thiên, giận dữ nhìn anh ta, hỏi. “Sở Trung Thiên, có phải anh cũng cho rằng tôi không có khí chất nên mới gửi tôi tới đó học phải không?”

“Đưa cô tới đó học là để đáp ứng yêu cầu của mẹ tôi. Cô đừng có suy diễn rồi nghi oan cho tôi.”

Hương Tranh im lặng, không biết phải nói gì. Nhìn anh ta vui vẻ xem ti vi mà cảm thấy cuộc đời thật bất công. Tại sao anh ta có thể vui vẻ sau khi khiến cô thảm hại đến thế này.

Hương Tranh càng nghĩ càng thấy bức bối không yên, cô giằng lấy điều khiển từ tay anh ta, tắt ti vi.

“Này. Làm cái gì thế? Tôi còn đang xem” Sở Trung Thiên bất mãn gào lên.

Hương Tranh mặc kệ anh ta. Cô mang đám rau củ vào bếp, không khách khí nói vọng ra: “Có muốn ăn cơm tối thì vào phụ tôi một tay, không thì ăn mì”.

Sở Trung Thiên nhún vai. Biết Hương Tranh đang tức giận nên anh cũng không chấp, từ từ đứng dậy đi vào bếp phụ giúp cô.

Nói là giúp nhưng đại thiếu gia nhà họ Sở cũng chỉ biết giúp cô bóc tỏi. Thậm chí bóc tỏi anh ta còn chưa thạo, lóng ngóng để tỏi làm cay mắt. Sau khi rửa sạch tay, Sở Trung Thiên ngồi ở bàn ăn nhìn Hương Tranh khéo léo cắt dưa chuột, càng nhìn càng thấy cô trông thật buồn cười.

“Hương Tranh, làm sao cô quen anh ta?”

Hương Tranh dừng tay. Nghĩ mãi mới hiểu cụm từ “anh ta” của Sở Trung Thiên là muốn chỉ

Sở Tu Phàm, cô chỉ trả lời qua quýt: “Duyên số đến thì quen thôi”.

“Hừ!” Sở Trung Thiên thờ ra một tiếng vậy rồi mới hỏi tiếp: “Anh ta có gì mà khiến cô thích đến thế?”

Hương Tranh lại dừng tay. Trong tâm trí cô hiện lên khuôn mặt đẹp trai của Sở Tu Phàm, nhất là đôi mắt đen sâu thẳm và huyền bí như màn đêm. Cô mỉm cười về thẹn thùng.

“Anh ấy đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt, bí ẩn như màn đêm nhưng bất cứ ai đã một lần nhìn vào nó đều bị hút hồn.”

Sở Trung Thiên bĩu môi vẻ khinh thị.

“Có thể hút hồn người khác, lẽ nào anh ta là yêu tinh?”

“Anh ấy là một anh chàng đẹp trai, không phải yêu tinh.” Hương Tranh cãi lại, tiếp tục cắt dưa chuột.

Sở Trung Thiên nhăn mũi vẻ khó chịu khi thấy Hương Tranh bênh vực anh ta như vậy. Nhưng anh có tư cách gì mà cấm cô làm thế? Nghĩ đến đây, Sở Trung Thiên thấy tim mình như bị bóp nghẹt. Anh dần lòng hỏi tiếp: “Từ nay, ngày nào cô cũng nấu ăn cho yêu tinh đó à?”

Lần này Hương Tranh để mặc Sở Trung Thiên gọi Sở Tu Phàm là yêu tinh, cô còn bận cho dưa chuột vào chảo, trả lời cộc lốc: “Ừ”.

“Cô đừng nấu cơm cho anh ta nữa. Ra ngoài mua cơm hộp ấy.”

Hương Tranh nhìn anh thắc mắc: “Vì sao?”

“Bôi vì... bôi vì... nồi nhà tôi mà cô sử dụng nhiều như thế sẽ nhanh hỏng.” Một lý do ngớ ngẩn nhưng vì Sở Trung Thiên bị Hương Tranh hỏi bất ngờ nên đâm luống cuống, chỉ có thể nghĩ ra câu trả lời như vậy.

“Vậy tôi sẽ mua nồi mới. Được chưa?” Hương Tranh tiếp tục xào nấu trên bếp.

“Không được.” Sở Trung Thiên vẫn từ chối.

“Tại sao?”

Sở Trung Thiên không biết trả lời sao, mặt càng đỏ hơn.

Hương Tranh thấy Sở Trung Thiên có vẻ khó chịu, bầy thức ăn lên bàn xong, cô bèn vỗ nhẹ vào vai anh xoa dịu: “Thôi, không tranh cãi nữa, ăn cơm đã”.

“Tôi không ăn. Cô đi mà ăn.” Sở Trung Thiên giận dữ hất tay Hương Tranh ra.

“Này! Anh làm sao thế?” Hương Tranh thấy mặt mũi, mấy hôm nay tính khí anh ta cứ thất thường như thời tiết. Cô làm gì mà anh ta cáu với cô chứ. Lẽ nào anh ta coi cô là nơi để anh ta trút giận?

Sở Trung Thiên cũng mặt mũi. Thực sự anh không muốn làm thế này. Nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến việc Hương Tranh bất chấp sự phản đối của anh, một ngày ba bữa tí mẩn nấu nướng cho anh chàng kia là tim anh lại nhói đau. Điều khiến anh phiền muộn nhất là dường như Hương Tranh rất vui khi được nấu ăn cho người đó. Mỗi khi cô nấu ăn cho anh ta, anh đều thấy cô mỉm cười hạnh phúc, má ửng hồng, mắt long lanh. Anh rất ghét nhìn khuôn mặt cô lúc ấy vì anh biết rõ nụ cười ấy không dành cho anh.

Sở Trung Thiên cũng không biết từ khi nào anh đã chú ý đến nhất cử nhất động của Hương Tranh. Từ đầu anh đã tự nhủ với chính mình, Hương Tranh chỉ là bạn gái anh thuê về, cô ta có làm cơm cho ai ăn cũng chẳng liên quan gì đến anh. Cho dù đã tự dặn lòng như thế nhưng anh vẫn thấy đau lòng. Sau đó, anh mang chuyện này tâm sự với Tiêu Nhiễm Ninh. Tiêu Nhiễm Ninh nghe xong, choáng váng mắt một lúc rồi cười ha hả vỗ tay chúc mừng anh đã trúng mũi tên của thần Ái tình. Sở Trung Thiên lờ đi, có chết anh cũng không dám tin là mình đang yêu Hương Tranh. Nhưng nếu không phải vì anh yêu cô ta, tại sao anh lại cảm thấy khó chịu đến thế khi cô ta có người khác?

Tất nhiên, Sở Trung Thiên không dại gì mà nói với Hương Tranh những điều này. Anh ký hợp đồng với Hương Tranh, một là để thoát khỏi Diệp Luyến Hoàn, hai là để báo thù cho chuyện cái áo. Bây giờ tình thế đảo ngược, đã chẳng báo được thù, anh lại còn quay sang yêu kẻ thù của mình, chỉ nghĩ thôi đã thấy mất mặt rồi. Nhưng hiện tại, Hương Tranh lại đang đợi anh giải thích.

Sở Trung Thiên im lặng suy nghĩ hồi lâu. Cuối cùng, anh cao giọng nói với Hương Tranh: “Cô là bạn gái tôi thuê về, cô nhận tiền của tôi nhưng lại đi chăm sóc người khác. Cô nói xem, tôi có thể không nổi giận được không?”.

Câu nói của Sở Trung Thiên khiến Hương Tranh phải suy nghĩ.

Lời Sở Trung Thiên nói không phải không có lý. Nhưng Sở Tu Phàm lại rất cần sự giúp đỡ của cô. Anh ấy không tiện đi ra ngoài, nếu cô không giúp, anh ấy sẽ chết đói mất.

Nghĩ vậy, Hương Tranh mới nhỏ nhẹ trả lời: “Anh ấy vì vạn bất đắc dĩ mới phải nhờ tôi giúp, anh có thể rộng lượng một chút được không? Còn nữa, anh ấy cũng không phải người ngoài, anh ấy là bạn của tôi. Bạn bè thì phải giúp nhau lúc hoạn nạn”.

Sở Trung Thiên cười khẩy, mĩa mai hỏi lại: “Bạn bè! Chỉ là bạn bè đơn thuần? Cô có dám nói cô không thích anh ta?”.

Sở Trung Thiên không ngờ anh khiến Hương Tranh nổi giận. Cô cũng lên giọng: “Cho dù là vậy thì cũng là chuyện đã qua rồi. Anh ấy từ chối tôi. Bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bình thường”.

“Bạn cô có là bạn hay không, tôi không quan tâm. Chỉ có điều cô đã nấu cơm cho anh ta thì đừng nấu cơm cho tôi. Có nấu tôi cũng sẽ không đụng đũa đâu.” Sở Trung Thiên lạnh lùng ra điều kiện, sau đó xô ghế đứng dậy, bước ra khỏi bếp.

Hương Tranh trừng mắt, giậm chân nhìn theo anh ta, tức giận hét lên: “Ăn hay không mặc kệ anh”.

Cô chưa từng thấy có ai vô lý và nhỏ mọn như anh ta. Người khác đều nói anh ta lịch sự và chu đáo. Cư xử như thế này mà là lịch sự và chu đáo hay sao? Toàn là lừa người. Mặc kệ anh ta.

Hai người, không ai chịu xuống nước. Chiến tranh lạnh bắt đầu.

Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh. Hương Tranh vẫn làm cơm cho Sở Tu Phàm. Có điều không có Sở Trung Thiên gây sự, Hương Tranh cũng thấy mất vui.

Ngày hôm đó, trong căn nhà gỗ, Sở Tu Phàm ngồi bên bàn ăn, ăn bữa trưa do Hương Tranh mang đến, còn Hương Tranh ngồi trên giường thẩn thờ ngắm lá phong rơi ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay, Hương Tranh cảm thấy rất buồn chán, chẳng muốn động tay làm việc gì. Bốn ngày nay rồi, Sở Trung Thiên không nói một lời nào với cô.

Hương Tranh cũng muốn bỏ mặc anh ta. Cô tự dặn mình, anh ta không nói với cô cũng được, cô đâu phải chỉ có mình anh ta là bạn. Anh ta không quản cô, cô càng có nhiều thời gian trò chuyện với Sở Tu Phàm. Anh ta không ăn đồ ăn cô làm cũng tốt, cô càng có nhiều thứ mang đến cho Sở Tu Phàm.

Nói vậy nhưng ngày ba bữa Hương Tranh vẫn đều đặn phần cơm cho Sở Trung Thiên. Trước khi đi khỏi nhà cô luôn nhớ để phần cơm trên bàn ăn, nơi Sở Trung Thiên dễ nhìn thấy nhất, nhưng anh ta không hề động đến, cứ nhốt mình trong phòng cả ngày. Khi Hương Tranh ở trường về, hôm nào cũng thấy cửa nhà bếp đóng kín, thức ăn còn nguyên trên bàn.

Vì vậy, Hương Tranh bắt đầu lo lắng. Cô sợ Sở Trung Thiên cứ không chịu ăn thế sẽ bị chết đói. Cô không dám nấu ăn cho Sở Tu Phàm nữa, đành mua cơm hộp ngoài hàng cho anh.

Căn nhà gỗ chìm trong yên lặng.

Trước đây, mỗi lần Hương Tranh tới, cô đều luôn miệng kể chuyện với Sở Tu Phàm, bất kể anh có chú ý nghe hay không, cô đều nói say sưa. Thế mà mấy ngày hôm nay cô ít nói hẳn, thường yên lặng ngồi ngắm lá phong ngoài cửa sổ.

Sở Tu Phàm đặt đĩa xuống, quay lại nhìn Hương Tranh, khẽ gọi: “Hương Tranh”.

Nghe tiếng Sở Tu Phàm gọi, Hương Tranh vội ngẩng đầu lên hỏi: “Sao thế?”.

“Sao cô cứ ngồi thần thờ thế có tâm sự gì à?”

Hương Tranh buồn bã gật đầu.

“Tôi cãi nhau với bạn.”

Sở Tu Phàm chớp chớp mắt, nhìn Hương Tranh một lúc lâu rồi căng thẳng hỏi: “Bạn trai à?”.

“Không.” Hương Tranh khẽ lắc đầu. “Bạn bình thường thôi.”

Câu khẳng định của Hương Tranh làm Sở Tu Phàm thờ phào nhẹ nhõm. “Nếu là bạn bè bình thường, không cần buồn rầu thế hãy tìm cơ hội giải thích với anh ấy.” Sở Tu Phàm nói rồi khẽ nở nụ cười làm căn phòng gỗ sáng bừng lên.

Lần đầu tiên Hương Tranh thấy anh cười. Cô chỉ biết ngồi ngẩn ra ngắm nụ cười ấy.

Trời ạ! Trên thế giới này làm sao lại có người đẹp trai đến vậy? Nụ cười đó như nụ cười của thiên thần. Anh ấy mà sinh ra vào thời cổ đại, hẳn đã là ngôi nỏ chiến tranh rồi... Cô mà không cẩn thận thì cũng bị vỡ tim mất.

Hương Tranh thật không ngờ Sở Tu Phàm có nụ cười mê hồn đến thế. Cô cứ nhìn mãi, nhìn mãi.

“Cô có thích lá phong không?”

Lá phong? Hương Tranh chớp chớp mắt bối rối. Sao đột nhiên anh ấy lại nghĩ tới lá phong? Cho dù không hiểu nhưng Hương Tranh trung thực gật đầu. “Thích.”

“Vậy chúng ta đi nhặt lá phong. Tôi sẽ ép khô tặng cô.” Nói rồi, anh đứng dậy đi ra ngoài trước.

Hương Tranh vội vàng theo sau, ngây ngất vì vui sướng.

Trời ạ! Hoàng tử bạch mã của lòng cô lại chủ động ép lá phong tặng cô. Hôm nay nhất định là một ngày vô cùng may mắn của cô rồi.

Ngôi nhà gỗ nằm sâu trong rừng phong, ẩn giữa những cây phong cổ thụ. Phong mọc dày hơn phía bìa rừng, lá chen lá, cháy đỏ cả một góc trời. Hai người bước đi trên con đường mòn giữa hai hàng phong, lớp lá phong dày dẹt thành tấm thảm đỏ dọc con đường.

Hương Tranh vui sướng tháo giày ra, cầm trên tay, chân trần bước đi trên thảm lá phong dày, thi thoảng dừng lại, ngó nghiêng xung quanh hay giơ tay đón bắt một chiếc lá phong mới rụng. Thảm lá phong mềm mại khiến cô lâng lâng như đi trên mây, gió thổi từng cơn cuốn lá phong bay cả vào người cô. Cô ngây ngất đi giữa không gian rực rỡ sắc đỏ.

Sở Tu Phàm, hai tay xò túi quần, lặng lẽ đi sau Hương Tranh. Màu đỏ của rừng phong xung quanh không che khuất được đôi má hồng thiếu nữ. Sở Tu Phàm nhìn đâu cũng thấy khuôn mặt ửng hồng rạng rỡ.

Ở phía trước, Hương Tranh đang vui vẻ bước đi thì đột nhiên dừng lại, cúi xuống xem xét cái gì đó, rồi vội vàng vẫy vẫy Sở Tu Phàm, gọi to: “Sở Tu Phàm, Sở Tu Phàm, mau lại đây, lại đây”.

“Chuyện gì thế?” Sở Tu Phàm nhướn mày, vội vàng chạy đến chỗ Hương Tranh.

“Đừng đứng thế mau ngồi xuống.” Hương Tranh níu tay kéo anh ngồi xuống cùng cô.

Hương Tranh hôn hờ đưa ra trước mặt Sở Tu Phàm một chiếc lá phong.

“Anh nhìn đi, không phải một đầu, là một cặp lá sinh đôi đấy.”

Sở Tu Phàm chăm chú nhìn vào lòng bàn tay Hương Tranh.

Trong lòng bàn tay hồng hào, mềm mại có một chiếc lá phong hình dáng đặc biệt. Không chỉ to gấp rưỡi lá thường, ở phần cuối chiếc lá còn chia thành năm thùy, trong khi những chiếc lá bình thường chỉ có ba thùy, mới nhìn tưởng là hai chiếc lá đặt cạnh nhau, cầm lên mới thấy đó là một chiếc lá sinh đôi.

“Rất đẹp phải không?” Hương Tranh ngẩng lên nhìn anh, thích thú hỏi lại.

“Ừ.” Sở Tu Phàm gạt đầu, kéo Hương Tranh đứng lên, sau đó mới cầm chiếc lá phong trong tay cô lên ngắm nghía.

“Cô rất thích chiếc lá phong này đúng không? Để tôi giúp cô ép lại. Có thể lưu giữ mãi mãi. Thế nào?”

“Được, được.” Hương Tranh vui vẻ gật đầu, rồi như nhớ ra chuyện gì đó, cô vui vẻ nói với Sở Tu Phàm: “Truyền thuyết có nói, nếu ai nhìn thấy chiếc lá phong sinh đôi, trong vòng một tuần, người ấy sẽ gặp nhân duyên”.

“Gặp nhân duyên à?”

Sở Tu Phàm nhìn chiếc lá rồi lại nhìn sang Hương Tranh, đôi môi hồng khê hé mở.

Trời ơi! Nụ cười mê hồn ấy lại xuất hiện. Nó sáng hơn cả biển lá phong đỏ rực xung quanh.

Hương Tranh đứng ngây ra nhìn, không gian xung quanh như tràn ngập những nụ cười. Không tự kiềm chế được cảm xúc, Hương Tranh thốt lên: “Đẹp trai quá! Quả là khiến người khác bị mê hoặc”.

Sở Tu Phàm càng cười tươi. “Tôi mê hoặc ai sao?”

“Đúng... à...” Hương Tranh vô thức thừa nhận, rồi chợt tỉnh ra, đỏ bừng mặt vì xấu hổ, vội đánh trống lảng: “À... à... thời tiết hôm nay thật đẹp...”.

Sở Tu Phàm chỉ khẽ cười, tay anh lặng lẽ đan vào tay cô. Hương Tranh đứng chết lặng.

Trời đất ơi! Cười mãi thế. Phải chăng trái tim băng giá đã hết giá băng. Hương Tranh hồi hộp quá, cô chỉ lo trái tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn thấy điệu bộ ngây ngô của Hương Tranh, Sở Tu Phàm chỉ còn biết khẽ lắc đầu. Nhưng chỉ một giây sau, nghĩ tới người cha tàn bạo của mình, Sở Tu Phàm thấy mình đang làm không đúng. Anh còn chưa thể bảo vệ được cho người mình yêu thì có tư cách gì mà yêu.

Đôi mắt Sở Tu Phàm dần tối lại, ánh sáng tình yêu đã tắt. Hương Tranh vẫn đứng đó, ngờ ngẩn như mất hồn. Sở Tu Phàm làm Hương Tranh bưng tỉnh.

“Cô về đi, tôi sẽ ép lá, mấy ngày nữa, cô có thể đến lấy.” Sở Tu Phàm nói nhỏ, vẫn giọng điệu lạnh lùng như mọi khi. Nhìn vẻ lạnh lùng của anh lúc này, ai dám tin anh vừa mới cười tươi đến thế.

Hương Tranh đưa tay dụi mắt, nhìn theo Sở Tu Phàm dần dần đi xa mà vẫn chưa hết sững sờ.

Vừa mới đây anh ấy còn cười, nụ cười hiền hòa, tươi sáng như thiên thần, vậy mà chỉ lát sau anh ấy lại có thể lạnh lùng, băng giá ngay được. Tại sao? Tại sao?

Chiều tối, Hương Tranh chán nản quay về nhà. Vào bếp, thấy thức ăn còn nguyên trên bàn, cô càng thêm chán nản.

Đã mấy ngày nay cô chưa gặp Sở Trung Thiên. Thực sự là anh ta chỉ giam mình trong phòng không hề đi ra ngoài ư? Cô nhớ lại, mấy ngày rồi anh ta đều không động đến đồ ăn cô để phần. Như vậy chẳng lẽ suốt mấy ngày anh ta đều không ăn gì?

Càng nghĩ Hương Tranh càng lo lắng hơn, cô rón rén đi về phía phòng Sở Trung Thiên, áp tai vào cửa phòng nghe ngóng động tĩnh bên trong. Đã một lúc lâu, cô vẫn không nghe thấy trong phòng có tiếng động gì.

Có phải do cửa phòng cách âm quá tốt? Hương Tranh rất hoài nghi. Cô đi về phòng mình, bật nhạc từ điện thoại, sau đó bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Nhưng cô còn chưa kịp áp tai vào cửa thì đã nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ điện thoại. Điều này chứng tỏ cửa phòng cách âm không tốt như cô nghĩ. Cửa trong nhà đều giống nhau, vậy là thật sự trong phòng Sở Trung Thiên không có tiếng động.

Trong phòng không có tiếng động. Làm sao có thể không có âm thanh nào được? Hay là Sở Trung Thiên không có trong phòng? Hay là anh ta đói quá nên ngất đi... hay là anh ta bị chết đói rồi???

Hương Tranh càng nghĩ càng hoảng, vội vàng chạy đến phòng khách, mở tủ đồ lấy chìa khóa mở cửa phòng Sở Trung Thiên.

Cửa mở, một mùi khó chịu xộc vào mũi Hương Tranh, cô nhắm mắt, khẽ kháng bước vào. Sở Trung Thiên không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ hắt qua cửa sổ. Trong ánh sáng mờ tối ấy, Hương Tranh nhìn thấy một khoảng tối sẫm nổi lên. Cô đoán là Sở Trung Thiên đang nằm trên giường.

Quả nhiên là Sở Trung Thiên đang nằm đắp chăn trên giường.

Anh nhắm nghiền mắt, mái tóc dày dẫm mồ hôi bết trên trán, khuôn mặt xanh xao, hốc hác.

Hương Tranh phát hoảng, cô vừa kéo tay lay Sở Trung Thiên dậy vừa mếu máo: “Sở Trung Thiên! Anh không được chết. Sở Trung Thiên!”.

Mi mắt Sở Trung Thiên khẽ động, anh từ từ mở mắt, yên lặng nhìn Hương Tranh.

Hương Tranh trong lúc bần loạn, cứ nghĩ chắc Sở Trung Thiên chết rồi. Giờ thấy anh mở được mắt, cô thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nhắc lại: “Anh chưa chết”.

Sở Trung Thiên mở to mắt, mặt mũi nhìn Hương Tranh. “Cô mong tôi chết lắm à?”

“Không phải. Không phải.” Hương Tranh vội vã lắc đầu, sau đó đỡ anh ngồi dậy. “Anh có đói không? Hôm nay anh đã ăn gì chưa?”

Sở Trung Thiên khẽ lắc đầu, giọng yếu hèn đi: “Đã bốn ngày nay tôi chưa ăn”.

Hương Tranh kinh hãi. Trời ơi! Bốn ngày! Anh ta đã nhịn ăn bốn ngày.

Cô vội vã đứng lên nói: “Anh chờ một chút, tôi đi nấu cháo cho anh”.

Sở Trung Thiên lắc đầu kéo tay cô lại. Nhưng bàn tay anh run rẩy như không còn sức. Hương Tranh thấy khoe mắt cay cay, trái tim nhói đau.

Hương Tranh vội ngồi xuống, giọng đầy quan tâm: “Anh không thích ăn cháo à? Mặc dù cháo hơi khó ăn nhưng đã lâu anh không ăn gì, nếu ăn cơm ngay sẽ khó tiêu hóa. Tôi sẽ cho một chút thịt vào cháo, anh ăn tạm, sau này anh khỏe lại, tôi sẽ nấu cho anh những món anh thích”.

“Hương Tranh! Không phải tôi muốn nói chuyện đó.” Sở Trung Thiên ngắt lời cô. “Cô vẫn nấu cơm cho tên đó?”

Hương Tranh do dự một lát, thành thật gật đầu: “Vâng”.

Sở Trung Thiên thất vọng cúp mắt, sau đó ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hương Tranh. “Sau này cô vẫn định tiếp tục nấu cơm cho hắn?”

“Tôi...” Hương Tranh nhớ lại lời của Sở Trung Thiên hôm trước. “Nếu cô nấu cho hắn thì đừng nấu cho tôi.”

Nếu cô nói thật, chắc chắn anh ta sẽ không ăn gì. Hiện tại anh ta đã yếu như vậy, nếu không chịu ăn gì, sẽ ngã bệnh mất. Hương Tranh thật sự cảm thấy rất khó xử, bối rối không biết nói gì.

Sở Trung Thiên thấy Hương Tranh bối rối như vậy cũng đoán được đến tám, chín phần câu trả lời. Nhưng anh vẫn ngoan cố hỏi lại lần nữa, mục đích là ép Hương Tranh phải nói ra: “Cô vẫn sẽ tiếp tục nấu cơm cho hắn ta?”.

Hương Tranh chẳng còn cách nào khác, nói nhỏ: “Anh ấy là bạn tôi. Anh ấy cần tôi giúp đỡ. Tôi không thể bỏ mặc anh ấy”.

Hương Tranh biết nói những lời đó trong hoàn cảnh này thật không thích hợp. Nhưng cô không muốn nói dối anh, dù là một lời nói dối có ích cô cũng không muốn.

Sở Trung Thiên thất vọng xụi mặt xuống. Anh buông tay cô ra, nằm xuống giường, quay lưng lại, lạnh lùng nói: “Cô đi đi. Tôi không ăn”.

“Trung Thiên!”

Mặc cho Hương Tranh lay gọi, Sở Trung Thiên vẫn nhắm mắt nằm yên. Cuối cùng, Hương Tranh buồn bã bước ra khỏi phòng.

Sau khi ở phòng Sở Trung Thiên đi ra, Hương Tranh buồn bã như gặp vận xấu, cơm tối cũng không muốn nấu. Cô ngồi im lặng trên sofa một lúc, chợt nghĩ: “Ra ngoài đi dạo có lẽ sẽ thấy dễ chịu hơn”. Nghĩ là làm, cô quay lại phòng mình, lấy điện thoại di động và rời khỏi nhà.

Cô đã đi lại mấy vòng, trời mỗi lúc một tối hơn, nhìn đám đông vui vẻ đi bên cạnh mình, Hương Tranh càng thêm chạnh lòng, tâm trạng còn tệ hơn.

Chẳng lẽ trên thế giới rộng lớn này không còn chỗ cho cô trú thân? Hay là đến chỗ Sở Tu Phàm? Hương Tranh khẽ thờ dài, quay người đi về phía học viện.

Vừa đặt chân vào rừng phong, Hương Tranh đã cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Trời không trăng, không sao, rừng phong chìm trong bóng tối dày đặc. Nhưng đáng sợ hơn là cả khu rừng yên tĩnh, không có lấy một tiếng côn trùng kêu, chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, có lúc còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cãi vã. Bầu không khí khác thường đó khiến Hương Tranh càng thêm bất an.

Có một mình Sở Tu Phàm sống ở đây, sao cô lại nghe thấy tiếng cãi vã? Phải chăng cô nghe nhầm?

Nỗi lo sợ bóp nghẹt trái tim Hương Tranh. Bất chấp trời tối, cô tăng tốc, chạy nhanh tới chỗ ngôi nhà gỗ.

Càng lại gần, tiếng cãi vã nghe càng rõ.

Có ánh đèn hắt ra từ căn nhà gỗ, lại gần hơn Hương Tranh thấy cửa sổ mở, cô nhìn thấy một người đàn ông to lớn, ông ta không ngừng quát mắng, điệu bộ rất hung hăng.

Ông ta là ai? Ông ta đến tìm Sở Tu Phàm làm gì? Hương Tranh kín đáo len lỏi giữa những hàng phong, áp sát ngôi nhà, sau khi chắc chắn không bị ai bám theo, cô mới đứng lại, nấp sau cây phong cổ thụ bên cạnh, nhìn qua cửa sổ theo dõi động tĩnh trong nhà.

Phía trong căn phòng, Sở Tu Phàm nằm thiêm thiếp trên nền nhà, có vẻ như anh vừa bị đánh, quần áo nhàu nát, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đẹp trai bầm tím, máu vẫn rỉ chảy ra từ khóe miệng. Người đàn ông cao lớn kia không ngừng đi lại bên cạnh Sở Tu Phàm, rồi ông ta dừng lại, đá vào người Sở Tu Phàm như muốn làm anh tỉnh lại để nghe cho rõ những lời ông ta nói: “Mày đúng là đồ con hoang đáng chết! Lão gia muốn mày về tiếp quản Sở thị là có ý nhìn đến mày. Mày lại dám bỏ đi. Mày tưởng mày ra nước ngoài kiếm được cái bằng MA gì đó là mày đã giỏi à? Lão gia nhìn nhận mày, mày mới được trọng dụng, chứ cái ngữ mày chẳng đáng một xu. Rồi xa lão gia mày chỉ là đồ bỏ đi mà thôi”.

Hương Tranh nghe mà không hiểu những gì tên xã hội đen trong nhà đang nói. Cô chỉ chú ý đến Sở Tu Phàm bị đánh trọng thương nằm đây. Trái tim Hương Tranh quận đau từng hồi, nước mắt ồ ạt rơi.

Sở Tu Phàm kiêu ngạo và lạnh lùng như vậy, sao anh ấy có thể chịu đựng được những lời lẽ xúc phạm kia? Không được! Cô không thể đứng yên nhìn Sở Tu Phàm bị bắt nạt được. Chẳng gì anh ấy cũng là bạn tốt của cô. Cô không thể hèn nhát bỏ mặc bạn bè. Cô phải tới cứu Sở Tu Phàm.

Nghĩ vậy, cô quyết tâm nén cơn sợ, đưa tay lau sạch nước mắt, định bụng xông ra cứu người. May mắn thay cô đã dừng lại kịp thời.

Không được, cô yếu ớt thế này chắc chắn không phải đối thủ của tên xã hội đen đó. Nếu cứ liều lĩnh xông vào, có khi người không cứu được mà còn làm hại đến thân. Để chống lại tên xã hội đen kia, cô phải gọi người đến giúp mới được.

Hương Tranh vội vàng quay người chạy đi tìm cứu viện. Đang lúc vội vã cô quên không nhón chân. Tiếng giày giẫm trên đám lá phong khô trong đêm tối tạo ra âm thanh lạo xạo khá rõ. m thanh ấy ngay lập tức gây sự chú ý với người trong nhà.

“Bên ngoài có người.”

Hương Tranh nghe tiếng ai đó hét lên, sau đó là tiếng bước chân đuổi theo ngay phía sau. Hương Tranh dồn hết sức, cố sống cố chết chạy ra khỏi khu rừng.

.....
bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....
Lúc chạy tới chỗ con đường mòn, Hương Tranh vấp ngã. Nằm yên trên đất, cô mới phát hiện tim mình đang đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chân tay nặng như đeo đá. Sự lo lắng, sợ hãi, tuyệt vọng khiến cô nghẹt thở.

Nhưng những lúc như thế này cô không được phép gục ngã. Sở Tu Phàm còn đang ở đó đợi cô tới cứu. Cô không được từ bỏ, phải cố gắng lên.

Hương Tranh run rẩy nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại từ túi quần ra, bấm dãy số quen thuộc.

Sau một hồi chuông, có người nhắc điện thoại.

“Hương Tranh à?” Tiếng Sở Trung Thiên từ đầu dây bên kia. “Hương Tranh.”

Không biết từ lúc nào, trong tiềm thức của cô, Sở Trung Thiên đã trở thành một chỗ dựa?

“Hương Tranh! Là cô à?” Ở đầu dây bên kia, mãi không nghe thấy tiếng cô, anh hoài nghi hỏi lại lần nữa.

Giọng nói ảm áp ấy làm cho Hương Tranh thấy cay cay nơi sống mũi. Nỗi sợ hãi nãy giờ như được dịp vỡ òa. Cô hoảng loạn, bật khóc nức nở: “Trung Thiên...”. Như đứa trẻ lạc đường đang vô cùng sợ hãi, Hương Tranh chỉ gọi được có thế rồi giọng nghẹn lại.

Sở Trung Thiên thấy tâm trạng của Hương Tranh rất lạ nên rất lo lắng. Anh hỏi dồn: “Hương Tranh! Cô làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Trung Thiên...” Hương Tranh cố kìm tiếng khóc, hắng giọng một chút rồi khó nhọc nói với Trung Thiên: “Tu Phàm xảy ra chuyện rồi... Trong nhà anh ấy có ba người trông giống như bọn khủng bố... cũng có khi là bọn xã hội đen... Bọn chúng đánh... đánh anh ấy... đánh mạnh lắm...”.

Sở Trung Thiên lặng đi một giây, sau đó bình tĩnh hỏi cô: “Hiện giờ cô đang ở đâu?”.

“Trong “Tân nương học viện”, ở bên cạnh cầu thang đá dẫn lên khu giảng đường có một con đường mòn nhỏ sau bụi hoa,... vạch bụi hoa ra là nhìn thấy... tôi.”

“Ồ yên đó đợi tôi. Đừng sợ. Tôi sẽ đến ngay.”

Chắc Sở Trung Thiên đã ngắt điện thoại để lên đường, Hương Tranh chỉ còn nghe tiếng “tút... tut” kéo dài.

Đêm thật yên tĩnh, bầu trời tối đen, bóng tối bao phủ khắp nơi, gió thổi làm đám lá ở bên đường bay xào xạc.

Hương Tranh run rẩy, ngồi co tròn trên đường, những giọt nước mắt sợ hãi không ngừng rơi xuống. Hai tay giữ chặt điện thoại cứ như đang giữ sinh mạng của mình vậy.

Cho đến khi Sở Trung Thiên tìm được cô, cô vẫn ngồi trong tư thế ấy, đôi mắt mở to hoảng loạn, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Sở Trung Thiên vội vàng chạy đến, quỳ xuống bên cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thấy người cô tê cứng vì sợ hãi, tim anh nhói lên từng hồi.

“Hương Tranh. Đừng khóc nữa. Có tôi đây rồi.”

Lúc này Hương Tranh mới bắt đầu cử động. Cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh, giọng khàn đặc. “Tôi cứ nghĩ anh còn giận tôi. Mấy hôm nay tôi đã đợi xử không tốt với anh, hại anh bị dỗi mấy ngày. Tôi cho là anh rất... rất ghét tôi, anh sẽ không tới.” Cô càng nói giọng càng nghẹn ngào, nước mắt lại ì ạch tuôn rơi.

“Sao có thể như thế được.” Sở Trung Thiên dịu dàng nhìn Hương Tranh, kéo cô đứng dậy. “Đừng khóc nữa, chỉ cho tôi chỗ của anh ta. Chúng ta còn phải đến đó cứu anh ta.”

“À!” Hương Tranh gạt đầu, lau nước mắt.

Lúc Hương Tranh và Sở Trung Thiên đến ngôi nhà gỗ, căn nhà trống trơn, không còn ai ở đó.

Đèn trong nhà vẫn sáng, trên sàn bừa bộn quần áo, giấy tờ, mảnh thủy tinh vỡ, bát đĩa, chiếc ghế gỗ bị gãy một chân nằm chỏng chơ giữa nhà, cái chân bị gãy nằm lẩn lóc trong góc nhà, trên đó còn vương một vệt máu dài chưa khô hẳn. Ánh đèn vàng càng làm cảnh tượng trong nhà thêm ghê rợn.

Sở Trung Thiên nhìn quanh một lượt mà cũng thấy nổi da gà.

Cái tên Tu Phàm này rốt cuộc đã làm gì người ta để bị trả thù khủng khiếp như vậy? Lẽ nào anh ta cướp gái của bọn xã hội đen?

Sở Trung Thiên thăm đoán, ngẩng lên định tìm Hương Tranh thì thấy mặt cô trắng bệch, mắt mở to nhìn vào vết máu, tay run run đưa lên bịt miệng, điệu bộ như sắp ngất đến nơi.

Sở Trung Thiên hoảng hốt, vội vàng chạy đến bên cạnh, hốt hoảng hỏi: “Hương Tranh. Cô sao thế?”

“Trung Thiên...” Hương Tranh nói không lên lời, bám chặt vào áo Trung Thiên, mặt càng tái đi, đôi môi run rẩy mấp máy: “Chắc chắn Tu Phàm đã bị bọn xã hội đen ấy bắt đi rồi... Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Hương Tranh, đừng hoảng. Bây giờ chúng ta cần nhất là bình tĩnh để suy nghĩ.” Sở Trung Thiên đỡ Hương Tranh ngồi xuống giường rồi đưa mắt nhìn quanh định tìm khăn giấy cho cô lau mặt, không ngờ ánh mắt lại vô tình phát hiện sau cánh cửa có vật gì đó.

Sở Trung Thiên để Hương Tranh ngồi dựa vào thành giường, đứng dậy đi ra cửa.

Đằng sau cánh cửa, chỗ khuất không ai để ý có để một con ngựa được tạc từ gỗ phong, con ngựa gỗ chặn lên một tờ giấy có chữ. Sở Trung Thiên liếc qua tờ giấy rồi mang đến cho Hương Tranh.

“Hương Tranh, thư của hắn gửi cho cô.” Sở Trung Thiên tỏ vẻ không vui, miễn cưỡng đưa lá thư và con ngựa gỗ cho Hương Tranh.

Hương Tranh vẫn đang sù sùi, thấy vậy mới lau nước mắt, nhận lá thư Sở Trung Thiên đưa, đọc kỹ từng chữ. Nét chữ nghiêng ngả cho thấy lá thư được viết rất vội.

Hương Tranh!

Cha tôi cho người tới tìm, tôi phải quay về nhà. Cô đừng lo lắng cho tôi, những người đó tuy lỗ mãng nhưng họ đều là người của cha tôi, họ không dám hại tôi. Con ngựa tôi tạc bằng gỗ phong, tặng cho cô coi như vật kỷ niệm của chúng ta. Tạm biệt!

Sở Tu Phàm

Hương Tranh đặt lá thư xuống giường, ngắm nghía con ngựa gỗ trong tay.

Con ngựa được điêu khắc trong tư thế đang đứng ăn, một chân trước ghéch lên hộc thức ăn, đầu cúi thấp, rất tinh xảo và dễ thương. Hương Tranh trông thấy con ngựa gỗ, mỉm cười trong

nước mắt. Bất kể là có chuyện gì, chỉ cần anh ấy an toàn là cô cảm thấy lòng nhẹ nhõm rồi.

Sở Trung Thiên đứng bên lại không hề vui, cảm giác bất lực xâm chiếm cơ thể. Anh chán nản nghĩ, anh đã tìm mọi cách để an ủi, dỗ dành Hương Tranh lâu như vậy mà cô ấy không hề lay chuyển, vậy mà tên tiểu tử đó chỉ làm cho cô ấy một con ngựa gỗ đã có thể khiến cô ấy cười. Sự khác biệt rõ ràng là quá lớn.

“Hương Tranh!” Sở Trung Thiên cất tiếng gọi khẽ.

“À!” Hương Tranh đang vui vẻ xem xét con ngựa gỗ, ngẩng đầu nhìn lên.

Sở Trung Thiên thấy Hương Tranh đã vui vẻ trở lại mới hỏi một câu anh cứ canh cánh trong lòng: “Cô rất thích anh ta?”.

“Rất thích.” Hương Tranh gật đầu thừa nhận, rồi lại cúi xuống nhìn con ngựa gỗ, không để ý tới Sở Trung Thiên bên cạnh, mặt tái hẩn đi, rồi đột nhiên cô nói tiếp, giọng buồn bã: “Đáng tiếc là anh ấy lại không thích tôi”.

Cho dù sớm đoán biết được Hương Tranh sẽ trả lời như thế nhưng tận tai nghe Hương Tranh thừa nhận rằng cô rất thích anh chàng đó, trong lòng Sở Trung Thiên trào dâng cảm giác chua xót.

“Sau này cô định thế nào?”

“Tôi cũng chưa biết. Đến đâu hay đến đó.” Hương Tranh nhún vai. Sau đó, đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô quay sang nhìn Trung Thiên không chớp mắt, lấy giọng nghiêm túc trêu anh: “Đừng hỏi tôi, để tôi hỏi anh, mấy hôm nay vì sao anh không ăn gì? Tôi nấu cơm cho Sở Tu Phàm anh cũng không vui, tôi thích Tu Phàm anh cũng không vui, không phải là anh đang thích tôi đấy chứ?”.

Hương Tranh vốn chỉ định trêu đùa cho Sở Trung Thiên vui và không khí đỡ căng thẳng, không ngờ Sở Trung Thiên lại đỏ mặt và gật đầu thú nhận: “Đúng. Tôi rất thích cô.”

Hương Tranh há hốc miệng, nghe như sét đánh bên tai.

Sở Trung Thiên vừa nói thích cô?... Thật sự trời có sập cô cũng thấy không khó tin bằng chuyện này.

“Hương Tranh, chúng ta hẹn hò nhé! Chúng ta ở bên nhau, cô sẽ quên được anh ta.”

Hương Tranh đỏ mặt. Sở Trung Thiên nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, đôi mắt màu hổ phách âu yếm nhìn cô, mơ màng như đang say.

Cái gì thế này, anh ta đang gục đầu lên vai cô. Hương Tranh định thần lại. Cho dù anh ta có

già vò để làm cô vui cũng không cần phải diễn tới mức này chứ. Định bụng đưa tay đẩy Sở Trung Thiên ra xa, nhưng Hương Tranh hoảng hốt khi phát hiện anh ta đã ngất đi.

Không phải là anh ta bị bệnh đấy chứ?

Chết tiệt. Đúng là anh ta đang bị sốt thật. Mặt anh ta đỏ bừng, miệng khô khốc. Hương Tranh đưa tay sờ lên trán Trung Thiên, trán anh ta nóng ran thế này, cô càng hoảng. Phải nhanh chóng đưa anh ta đi bệnh viện, nếu không chưa biết chừng anh ta có thể mất mạng. Nhưng anh ta cao to như vậy, mình cô làm sao đưa được anh ta ra khỏi rừng phong, đừng nói là tới bệnh viện?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họa Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Sở Trung Thiên, mình hẹn hò nhé!

Sở Trung Thiên mở mắt, thấy mình đang nằm trong phòng, đầu vẫn hơi văng vắt.

Đưa hai tay xoa xoa hai bên thái dương, anh nhớ lại sự việc tối qua. Sau khi bày tỏ lòng mình với Hương Tranh, tự nhiên anh thấy đầu đau dữ dội, rồi hình như anh bị ngất, những chuyện sau đó anh không nhớ nữa.

Anh sờ lên trán, rõ ràng đã hạ sốt. Lẽ nào hôm qua Hương Tranh đã công anh về, cho anh uống thuốc?

Sở Trung Thiên còn đang băn khoăn, suy đoán, đưa ra hết giả thuyết này đến giả thuyết khác thì đã thấy bóng Hương Tranh thấp thoáng ngoài cửa phòng. Cô ấy đang bưng một cái khay, phía trên đặt một cái bát, chắc là cháo. Hương Tranh bước lại gần, đúng là mùi cháo. Lúc đó Hương Tranh mới phát hiện ra Sở Trung Thiên đã tỉnh, cô bước tới nhanh hơn.

“Anh tỉnh rồi à? Thấy trong người thế nào? Dễ chịu hơn chưa?” Hương Tranh vừa hỏi vừa đặt bát cháo lên chiếc bàn cạnh giường. Rồi cô ngồi xuống, đặt tay lên trán Trung Thiên, rồi lại thử đặt tay lên trán mình để so sánh, cuối cùng vui vẻ nói: “Trung Thiên, anh hạ sốt nhiều rồi đấy”.

“Ừ. Chỉ cần nghỉ thêm chút nữa là khỏi thôi.” Sở Trung Thiên cũng vui vẻ xác nhận. Thấy Hương Tranh tận tình chăm sóc mình, Sở Trung Thiên cảm thấy rất hạnh phúc. Chợt nhớ lại những hoài nghi trong lòng, Trung Thiên vội hỏi: “Hương Tranh, hôm qua cô công tôi về à?”.

Nghe thấy vậy, Hương Tranh thấy có chút tức giận, bất chấp Trung Thiên đang là bệnh nhân, cô vẫn trợn mắt, lên giọng: “Anh to như con trâu thế hỏi làm sao tôi công anh cho nổi. Tôi phải cố hết sức vừa kéo vừa lôi anh, mãi mới ra được cổng học viện. Sau đó nhờ chú bảo vệ gọi xe giúp để đưa anh đến bệnh viện. Anh có biết thái độ của chú ta lúc đó thế nào không? Chú ta nhìn anh rồi lại nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói: chắc chắn là hai người hẹn hò trong trường, anh bị kích động quá nên mới ngất đi như vậy. Nếu chú ta là người buôn chuyện, ngày mai nhất định tôi sẽ bị mất mặt ở trường... Tất cả đều là do anh hại tôi đấy”.

“Ha... ha...” Sở Trung Thiên nhin không nổi, bật cười, quay sang thấy Hương Tranh đang nhìn mình bằng ánh mắt hình viên đạn, anh mới thôi cười, vội vàng chuyển chủ đề: “Ồi... ời... tôi đói bụng quá!”.

Nghe Trung Thiên kêu đói, Hương Tranh mới nhớ ra mục đích mình vào đây. Trước tiên, cô đỡ anh ngồi dậy, xếp gối cho anh thoải mái dựa vào thành giường, sau đó cô đến bên bàn, bung bát cháo lại cho anh.

“Tôi nấu cháo thịt nạc cho anh. Bác sĩ nói tốt nhất nên cho anh ăn những thứ dễ tiêu hóa. Tôi sợ thịt nạc khó tiêu nên đã băm rất nhỏ, hầm rất kỹ, anh yên tâm mà ăn một chút đi.”

Sở Trung Thiên không chịu nhận lấy bát cháo, bướng bỉnh nói: “Tôi bị ốm là vì đói quá, cho nên cô phải bón cho tôi ăn”. Nói rồi, anh thân nhiên há to miệng chờ Hương Tranh bón cháo.

Lại muốn giở trò gì đây? Hương Tranh nhìn chăm chăm vào miệng Sở Trung Thiên đang há to, đột nhiên kêu lên: “Răng anh còn dính rau kia”.

“Thật không?” Trung Thiên vội vàng ngậm miệng lại, định quay đi tìm gương soi. Hương Tranh mỉm cười, xúc một thìa cháo đầy bón cho anh.

“Lừa anh thôi.” Hương Tranh cúi đầu cố làm ra vẻ tự nhiên, xúc thêm một thìa cháo nữa, cố tỏ ra bận rộn để che giấu sự ngại ngùng của mình.

Sở Trung Thiên nhìn Hương Tranh đỏ bừng mặt, thích thú kêu lên: “Hương Tranh. Nhìn cô thẹn thùng kìa”.

Hương Tranh nghe xong, mặt càng đỏ hơn, sự ngại ngùng biến thành sự tức giận. Cô hét lên: “Tôi vốn không có dây thần kinh xấu hổ, anh đừng nhiều chuyện nữa. Mau ăn hết chỗ cháo này đi, tôi còn có việc phải làm, không có thời gian ở đây vui đùa với anh đâu”.

“Cô vừa nói gì cơ? Nói nhỏ quá tôi không có nghe được.” Sở Trung Thiên giả vờ ngoáy tai, làm bộ như thật.

“Thôi đi.” Hương Tranh đánh vào đầu anh, rồi chợt nhớ ra anh đang là bệnh nhân, cô mới bỏ tay xuống, xúc tiếp thìa cháo đưa lên miệng anh nói: “Đừng lộn xộn nữa. Mau ăn đi”.

“Chậm một chút, chậm một chút, tôi sắp chết nghẹn rồi đây.” Sở Trung Thiên vừa nuốt vừa kêu la.

Hương Tranh cứ nhất định bón liên tục. Sở Trung Thiên cũng nhất quyết không ăn, đôi bên giằng co khiến không khí trong phòng rất vui vẻ.

Ăn được một lúc, đột nhiên Sở Trung Thiên ngừng lại, ngẩng lên nhìn Hương Tranh, hai má ửng hồng, ánh mắt khác lạ, hình như có gì đó đang tan chảy bên trong con người anh.

Hương Tranh bị Sở Trung Thiên nhìn chăm chú hồi lâu, lại càng đỏ mặt, dừng tay xúc cháo, cúi đầu nhìn bát cháo vẫn còn hơn nửa, thầm nghĩ: “Lẽ nào anh ta đã phát hiện ra cô dùng tiền đi chợ để mua cuốn tiểu thuyết mới?”.

“Hương Tranh!”

“À!” Hương Tranh nghe tiếng gọi, giật mình ngẩng lên. Không phải cô đang bận suy nghĩ nên nghe nhầm đấy chứ, cô vừa thấy anh ta gọi tên cô thật triu mến. Lẽ nào sự việc đúng như người xưa nói: “Sau cơn mưa trời lại sáng”.

“Hương Tranh, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Được. Anh... anh nói đi.” Hương Tranh xấu hổ cúi đầu, mắt tự nhiên đáp lại, thầm tính, nếu anh ta truy hỏi chuyện tiền nong, có chết cô cũng không khai nhận.

“Tôi qua... tôi qua, những gì tôi nói đều là thật đó.” Sở Trung Thiên dường như cũng có chút mất tự nhiên, cúi đầu nói nhỏ, nhưng ngữ khí lại rất kiên định: “Tôi thật sự rất thích cô.”

“Hả?...” Hương Tranh thiếu chút nữa để nước miếng rơi vào bát cháo trên tay.

“Chuyện đó... chuyện đó...” Hương Tranh chỉ lắp bắp được có hai từ “chuyện đó”, bối rối không dám nhìn Sở Trung Thiên, cô chỉ tay lên lịch treo tường nói về treu đùa: “Đồng chí Sở Trung Thiên, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư. Yêu cầu đồng chí nghiêm túc có được không?”. Còn nữa, sao lại là chuyện này, cách đây không lâu cô đã bị cự tuyệt, còn chưa lấy lại được tinh thần, bây giờ thật sự không có tâm trạng đâu mà nói chuyện yêu đương nữa. Nhưng lần này, nếu không phải chính tai cô nghe thấy anh ta nói lại một lần nữa thì có bị đánh chết cô cũng không dám tin là Sở Trung Thiên nói thích cô.

Sở Trung Thiên im lặng, nhìn mấy sợi tóc lòa xòa buông xuống trán Hương Tranh, sau đó nhẹ nhàng đưa bàn tay giữ lấy khuôn mặt cô, buộc cô nhìn thẳng vào mình.

Hương Tranh rung mình, run rẩy gỡ hai tay Sở Trung Thiên, hỏi với giọng run run: “Sở Trung Thiên, không phải anh sốt cao quá nên đầu óc có vấn đề đấy chứ?”.

Sở Trung Thiên không hài lòng trước phản ứng của Hương Tranh, anh tự biết mình phải thuyết phục cô lần nữa: “Hương Tranh, tôi nói thật, tôi thật sự thích cô.”

“Stop!”

Cuối cùng Hương Tranh đã bị những lời bày tỏ tình cảm của Sở Trung Thiên làm cho hết chịu nổi. Cô đặt bát cháo vào tay Sở Trung Thiên, sau đó vội vã đứng lên, hét to: “Đồng chí Sở Trung Thiên, xin tha cho tôi. Những lời anh vừa nói, quả thật tôi không nhận nổi đâu”.

Đừng nói cô ta cũng dùng bộ dạng ngớ ngẩn này để tỏ tình với tên kia đấy. Phản ứng của cô ta trước lời tỏ tình của anh quả là độc nhất vô nhị. Anh thậm chí còn đang tự hỏi, liệu có phải cô ta lạc từ Sao Hỏa xuống không?

Sở Trung Thiên nhìn vào “người ngoài hành tinh” đang đứng trước mặt mình một lúc lâu, sau khi xác định cô ta không giống những người khác, không thể áp dụng logic thông thường được, anh mới thẳng thắn hỏi: “Cô nghĩ làm người yêu tôi thì có gì không tốt?”.

Hương Tranh chớp chớp mắt, ngớ ngẩn lặp lại: “Làm người yêu anh có gì không tốt ư?”.

“Đúng thế Giám đốc một công ty tầm cỡ quốc tế quyền lực không nhỏ đâu. Là người yêu của tôi, tự nhiên cô cũng thành người có quyền lực.” Sở Trung Thiên vừa cười vừa nói, quyết định dùng chiêu bài “mật ngọt chết ruồi”, lấy miếng mồi lợi ích để nhử con cá này. “Ví dụ như, người yêu tôi có quyền yêu cầu tôi đưa đón đi học hằng ngày.”

Hương Tranh sáng mắt. Trời ơi! Như thế chẳng phải là sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền đi xe hay sao?

“Người yêu tôi cũng được phép yêu cầu tôi mua cho cô ấy bất cứ thứ gì cô ấy thích.”

Hả! Như vậy chẳng phải là có một cái thẻ tín dụng để tiêu thoải mái hay sao? Mắt Hương Tranh tròn tròn.

“Tôi sẽ hết lòng chăm sóc cho người yêu tôi. Cô ấy có yêu cầu gì, bất kể là chính đáng hay không chính đáng, tôi cũng đều cố hết sức để đáp ứng.”

Đó chẳng phải giống như có được một người đầy tớ toàn năng ư?

Hương Tranh nhìn lại Sở Trung Thiên một lượt. Anh chàng đầy tớ này lại còn đẹp trai nữa. Nếu có dẫn tới những buổi họp lớp, sinh nhật bạn, cũng không làm cô mất mặt. Thêm nữa, chẳng phải trước đây Sở Tu Phàm từ chối cô hay sao? Bây giờ cô hẹn hò với một anh chàng hơn hẳn anh ấy, nếu có gặp lại, Sở Tu Phàm sẽ phải tức chết vì ghen tị, anh ấy sẽ phải hối hận vì đã từ chối cô.

Mặt Hương Tranh sáng bừng lên.

“Sở Trung Thiên thân mến!” Hương Tranh đang đưa tiến lại chỗ Sở Trung Thiên, lại còn liếc mắt đưa tình nữa chứ.

Nhìn cách Hương Tranh đưa đẩy đá lông nheo mà Sở Trung Thiên cứ ngỡ cô đang bị chuột rút. Nhưng quan trọng là cá đã cắn câu, anh không cần phải so bì những tiểu tiết ấy làm gì. Thế nên Sở Trung Thiên chỉ khẽ cười và hỏi: “Hương Tranh, có chuyện gì muốn nói à?”.

“Đúng, đúng!” Hương Tranh rồi rít gật đầu, đối phương đã muốn cô xuống nước, cô cũng không cần phải làm cao thêm. Để người khác được dựa vào mình mới là kẻ mạnh. Nghĩ vậy, Hương Tranh hắng giọng thẳng thắn nói: “Đồng chí Sở Trung Thiên, để cung cấp lực lượng cho công cuộc xây dựng xã hội chủ nghĩa và để đảm bảo sự hài hòa cho xã hội, sau một thời gian suy nghĩ nghiêm túc, tôi quyết định chấp thuận đề nghị của anh, tôi sẽ trở thành người yêu của anh”. Chẳng hiểu Hương Tranh làm thế nào để thấy được sợi dây liên hệ giữa ái tình và chính trị như thế nhưng lúc này Sở Trung Thiên cũng chẳng quan tâm, anh đã có thứ anh muốn.

Hương Tranh đã trở thành người yêu của Sở Trung Thiên được hơn chục ngày. Lúc đầu cô nghĩ rằng trở thành người yêu của Sở Trung Thiên là cô đã đặt một chân vào thiên đường hạnh phúc, chỉ có điều sau đó thực tế đã chứng minh những suy nghĩ của cô trước đó là hoàn toàn sai lầm. Sự thật là từ giây phút làm người yêu của Sở Trung Thiên, cô đã sa một chân xuống địa ngục.

Lúc mới là người yêu của Sở Trung Thiên, anh ta còn đang bệnh, cô thông cảm, không những không yêu cầu anh ta làm việc gì cho cô mà còn hết lòng hết sức chăm sóc anh ta. Được Hương Tranh tận tình chăm sóc, Sở Trung Thiên nhanh chóng khỏe lại, chẳng những hết bệnh mà tinh thần cũng tốt lên rất nhiều. Thấy anh ta đã hoàn toàn bình phục, Hương Tranh mới dám lên tiếng yêu cầu anh ta thực hiện lời hứa trước đây. Nhưng thật không thể ngờ, anh ta dám nhăng nhang nói với cô: “Trước khi được hưởng quyền lợi của người yêu thì cô hãy hoàn thành nghĩa vụ của người yêu đi đã”.

Hương Tranh ngớ người. Anh ta vừa nói cái gì cơ? Tên tiểu tử đáng chết lại định lật lọng à? Trong bụng hậm hực vậy nhưng Hương Tranh vẫn làm bộ ngây thơ hỏi lại: “Nghĩa vụ của người yêu là cái gì cơ?”.

“Giúp tôi nấu ăn, giặt giũ, dọn nhà, chung thủy với tôi, không ở cạnh người đàn ông khác, lúc được nghỉ ngơi ngoan ngoãn ở nhà đợi tôi về, khi tôi mệt thì massage cho tôi... Hiện tại tôi mới nhớ ra có thể thôi, khi nào nhớ thêm nữa tôi sẽ báo cô sau.”

Lúc trước anh ta đâu có nói những chuyện này, rõ ràng anh ta cố tình lừa cô vào tròng. Hương Tranh nói về tức giận: “Như vậy chẳng phải tôi đã trở thành phu nhân mặt vàng còn gì?”.

Sở Trung Thiên nhìn cô gật gù: “Hiện giờ mặt cô cũng đang vàng rồi”.

“Anh nói lại xem nào?” Hương Tranh bưng bưng tức giận, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn anh, hai mắt đỏ như hai quả cầu lửa.

Thấy Hương Tranh giận dữ như vậy, Sở Trung Thiên đành xuống nước, vội vàng chữa cháy: “Tôi sẽ mua cho cô loại kem dưỡng da cao cấp, như vậy cô sẽ không lo thành phu nhân mặt vàng nữa”.

Hừ! Nói như vậy còn nghe được. Cô sẽ nhìn anh ta, sau đó biến anh ta thành máy rút tiền di động.

Hương Tranh bỏ tay xuống, chính thức chấp thuận cuộc sống mà anh ta sắp đặt cho hai người.

Hằng ngày, Hương Tranh dậy từ lúc mặt trời mọc, lo chuẩn bị bữa sáng, sau đó gọi Sở Trung Thiên dậy cùng ăn, ăn sáng, dọn dẹp xong, Hương Tranh tới “Tân nương học viện”. Buổi trưa, Sở Trung Thiên ăn ở chỗ làm, Hương Tranh lang thang gặp gì ăn nấy. Buổi chiều tan học, trên đường về cô ghé vào siêu thị mua đồ cho bữa tối. Ăn tối xong, Hương Tranh có nghĩa vụ rửa bát, Sở Trung Thiên có nghĩa vụ xem ti vi. Sau đó hai người tự tắm rửa và đi nghỉ. Ngày hôm sau lại lặp lại như thế.

Chính miệng Sở Trung Thiên nói: “Trong tình yêu có cho có nhận”. Vậy mà một chút thành ý anh ta cũng chưa dành cho cô. Lúc đầu Hương Tranh còn nhẫn nhịn, đợi anh ta tự biết. Nhưng đã hơn mười ngày rồi, anh ta chỉ biết “nhận”, chưa từng “cho”. Hương Tranh có thể nào chịu đựng thêm nữa.

“Sở Trung Thiên, bao giờ thì tôi mới nhận được quyền lợi của mình?” Hương Tranh hỏi thẳng.

“Cô cứ hoàn thành nghĩa vụ đi đã.” Sở Trung Thiên, đang ngồi ở sofa đọc báo, thản nhiên trả lời.

“Như thế nào mới là hoàn thành nghĩa vụ? Đến khi nào?”

“Khi tôi thấy hài lòng”

Hương Tranh không thèm tranh luận thêm. Cuối cùng, Sở Trung Thiên cũng để lộ bản chất “gian thương”. Nhưng giờ cũng muộn rồi. Để đòi lại quyền lợi cho bản thân, Hương Tranh quyết định học theo những người công nhân đấu tranh với chủ, cô cũng sử dụng biện pháp phản kháng của họ.

Hương Tranh bắt đầu phản kháng bằng lời nói, nhưng sau mấy lần tranh luận thất bại, cô nhận định phương pháp này chưa đủ mạnh với Sở Trung Thiên. Cô chuyển sang dùng hành động. Nhưng Sở Trung Thiên lại quá khôn ngoan, anh ta luôn biết tránh không gây sự với cô. Phản ứng của Sở Trung Thiên làm Hương Tranh càng thêm tức giận. Cô dùng đến cú đánh quyết định của những người công nhân: “bãi công”.

Bữa tối hôm ấy, Sở Trung Thiên vào bếp nhìn khắp lượt, chỉ thấy bếp lạnh tanh, bàn ăn trống trơn, nhìn ra phòng khách thấy Hương Tranh ung dung ngồi trên sofa ăn mì gói. Sở Trung Thiên giọng có chút khó chịu: “Bữa tối của tôi đâu?”.

“Không... có...” Hương Tranh cũng có chút căng thẳng.

“Cô nói thế là có ý gì?” Sở Trung Thiên bước đến trước mặt Hương Tranh, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Hương Tranh ngừng ăn, làm bộ dừng cảm nhìn thẳng vào anh, miệng nhả từng chữ một: “Là nghĩa đen mà”. Nói là can đảm, nói lưu loát cho oai chứ thực ra Hương Tranh đang thâm run. Nói cho cùng sự dừng cảm trong cô cũng là do cô cố lên gần thôi.

Sở Trung Thiên không nói gì, lặng lẽ đứng nhìn cô, có gì đó vừa lóe lên trong mắt anh ta, đôi môi màu anh đào từ từ cong lên: “Hương Tranh thân mến! Cô cho là cô đã hoàn thành nghĩa vụ của một người yêu?”.

Anh ta phản ứng nhẹ nhàng vậy ư?

Hương Tranh nuốt nước bọt, thấy hoang mang trong lòng, nhưng rồi cô cũng nhớ ra được là mình đang trong thời kỳ “kháng chiến”, cần phải “kiên trì và dũng cảm” liền thu hết can đảm, vuron cao cổ thách thức: “Đúng thế. Cho đến khi tôi được thỏa mãn những quyền lợi của mình, tôi sẽ không ngu ngốc thực hiện đám nghĩa vụ quái quỷ đó nữa”. Nói xong, Hương Tranh vẫn thấy run, có lẽ lần nổi dậy này phải dùng tới lòng dũng cảm của cả đời cô.

Sở Trung Thiên dịu dàng nhìn lại Hương Tranh, ánh nhìn ấy khiến Hương Tranh gai người, bao nhiêu dũng khí tiêu tan hết. Đúng lúc ý chí đấu tranh của Hương Tranh chùng xuống thì Sở Trung Thiên bất ngờ nói: “Tốt. Vậy cô muốn được nhận quyền lợi gì?”.

Giọng anh ta rất bình tĩnh và nhẹ nhàng, không đoán định được là anh ta đang vui mừng hay giận dữ. Mà anh ta vừa nói gì nhỉ? Hương Tranh khề thờ ra. Thần may mắn đã xuất hiện đúng lúc để cứu cô. Có ai ngờ chính lúc cô định giờ cờ trắng đầu hàng thì anh ta lại xuống nước thỏa hiệp. May mắn làm sao!

Hương Tranh đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, bắt chước các vị lãnh đạo thường hay phát biểu trên ti vi, cô hắng giọng thật to và thông thả nói: “Bây giờ chúng ta đã là người yêu của nhau, vậy thì chúng ta cứ làm như những đôi yêu nhau khác. Ví dụ: hẹn hò này, đi chơi này... Chiều mai anh có rảnh không?”.

Hừ! Yêu đương gì, hẹn hò gì. Chẳng qua là cô dụ Sở Trung Thiên để lừa anh ta đưa đi mua sắm, ăn uống đã đòi mới thôi.

Sở Trung Thiên chớp mắt, gạt đầu, không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Hương Tranh đang ngây ngất với niềm vui chiến thắng, không chú ý gì đến biểu hiện của Sở Trung Thiên, tiếp tục nói đầy hào hứng: “Vây trura mai, hết giờ làm anh tới đón tôi ở trường. Chiều mai tôi được nghỉ học, chúng ta sẽ hẹn hò. Chú ý đừng tới trễ”.

Trura ngày hôm sau, hết giờ học Hương Tranh đã thấy Sở Trung Thiên đứng đợi ở cổng trường cô.

Hương Tranh từ trong trường đi ra, xa xa đã thấy Sở Trung Thiên hai tay đút túi, dựa người bên cửa xe đứng đợi. Anh ta mặc áo sơ mi trắng hiệu BOKNHG, quần âu, dù anh ta đứng dưới bóng râm của tán cây ngô đồng nhưng vẫn có những tia nắng tinh nghịch xuyên qua kẽ lá, nhảy nhót trên khuôn mặt baby của anh ta, có lúc anh ta nghiêng người ra phía sau chiếc xe màu bạc, nắng chảy tràn xuống vai, xuống ngực, đẹp mê hồn.

Hương Tranh chú ý đến đám thiếu nữ đang ngoái nhìn anh ta. Những cô nàng nhút nhát thì chỉ dám liếc mắt nhìn nhanh rồi đỏ mặt đi qua. Những cô nàng mạnh dạn thì có khi còn gửi cho anh ta một nụ hôn gió khi ngang qua. Thậm chí có những nàng còn đi thẳng tới chỗ anh ta đứng để bắt chuyện. Khoảng cách quá xa làm Hương Tranh không nghe được họ nói gì với nhau, chỉ biết sau khi nói chuyện, họ đều tươi cười quay đi.

Trái tim Hương Tranh đau như bị ai đó bóp nghẹt.

Hừ! Đúng là “ác quỷ mang bộ mặt thiên thần”, chỉ giỏi lừa những kẻ ngây thơ. Đám con gái kia mà biết được chân tướng của anh ta, biết được đằng sau bộ mặt đẹp trai kia là một kẻ “tàn bạo”, bọn họ lại chẳng ngay lập tức đá bay anh ta đi không thương tiếc chứ chẳng để cho anh ta đứng yên đó mà buông lời tán tỉnh đâu.

“Hương Tranh!” Sở Trung Thiên sớm tinh ý nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của cô, hỏi đầy quan tâm: “Sắc mặt cô không tốt lắm. Bị đau ở đâu à?”.

Tên tiểu tử đáng chết, hay là anh ta đã phát hiện ra cô dùng chiêu hẹn hò để “mồi tiền” của anh ta cho nên mới tìm có thái độ như thế? Hương Tranh đã “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử” như vậy nên cố gắng làm mặt vui vẻ, vừa cười vừa nói: “Ồ! Có sao đâu. Tôi vẫn khỏe. Tâm trạng cũng rất ổn”.

Hừm! Cô mà để cho anh ta qua mặt ư? Hôm nay cô mà không làm cho anh ta cháy túi thì cô không phải là “Hương Tranh” rồi.

Sở Trung Thiên quan sát sự thay đổi sắc mặt của Hương Tranh cũng lấy làm thắc mắc, không hiểu cô ấy bị làm sao, rồi như nghĩ ra điều gì, mặt anh sáng lên vui vẻ. Sau đó, anh duyên dáng quay người, vừa mở cửa xe vừa khoát tay, cúi đầu diễn lại hành động của một quý ông ga lăng: “Xin mời”.

Hành động ngô nghĩnh của Sở Trung Thiên làm trái tim Hương Tranh loạn nhịp.

Hương Tranh bước vào ghế bên cạnh tài xế chưa kịp ngồi xuống đã phải giật mình chết lặng.

“Chú... chú ta... tại sao cũng ở đây?” Hương Tranh mở to mắt, kinh ngạc nhìn người đang ngồi hàng ghế sau rồi quay qua Sở Trung Thiên hỏi.

“Hôm nay chú Triệu cũng được nghỉ. Biết chúng ta đi chơi nên chú ấy đi cùng.” Sở Trung Thiên nói đủ cho hai người nghe.

Hừ! Mang theo cả một cái “kính lúp” to dùng thế này mà cũng gọi là hẹn hò à? Hương Tranh bực dọc rủa thầm trong bụng.

Chỉ có chú Triệu vẫn điềm nhiên dựa lưng vào ghế khoan khoái mỉm cười nhìn Hương Tranh. Chú ta làm như không nhìn thấy bộ mặt bực tức của Hương Tranh, lại còn nhận xét: “Hương Tranh, hôm nay nhìn cô bình thường hơn nhiều đấy”.

Hương Tranh giận tím mặt. Chú ta nói thế là có ý gì? Chẳng phải là muốn ám chỉ là trước đây cô rất không bình thường hay sao?

Sở Trung Thiên ngồi bên cạnh, không tham gia vào câu chuyện, chuyên tâm lái xe.

Thấy xe chuyển bánh, Hương Tranh vội vàng nói: “Tôi muốn đến phố Thương nghiệp”.

Phố Thương nghiệp là địa điểm mua sắm lớn nhất của thành phố Thiên Nhan. Ở đó có các shop thời trang dành cho nữ, shop quà tặng cho nam, salon làm đẹp, cửa hiệu đồ trang sức, tiệm ăn nhanh, bar... Có thể coi đó là thiên đường mua sắm của phụ nữ.

“Tôi thích đi phố Nông nghiệp.” Tiếng chú Triệu từ phía sau vọng lên.

Hương Tranh giả bộ không nghe thấy, cố chấp quay sang Sở Trung Thiên đang chăm chú lái xe bên cạnh nói to: “Tôi muốn mua một bộ thời trang hiệu HLOKNG, đôi giày hiệu KONVKO, và cả cuốn tiểu thuyết Lâm nguyệt thủy tâm nổi tiếng mới xuất bản nữa. Anh đồng ý chứ?”. [Lâm nguyệt thủy tâm tạm dịch là Bóng trắng dưới nước.]

Không đợi Sở Trung Thiên trả lời, chú Triệu đã hét lên: “Tôi muốn đến phố Nông nghiệp. Hai người phải đưa tôi đi”.

Hương Tranh mặc kệ chú Triệu, ánh mắt long lanh nhìn sang Sở Trung Thiên, lại còn chấp hai tay vào nhau, giọng nũng nịu: “Anh Trung Thiên yêu quý, anh sẽ đáp ứng nguyện vọng của em chứ?”.

Sở Trung Thiên vương phải lưới tình, vội vàng gạt đầu.

Chỉ có chú Triệu ngồi sau là không cam tâm khi bị gạt ra ngoài. Chú ta vờn người về phía trước, hét vào tai hai người: “Tôi muốn đến phố Nông nghiệp”.

“Phố Nông nghiệp! Phố Nông nghiệp!”

Tiếng hét của chú Triệu như tiếng sấm bên tai.

Cuối cùng, Hương Tranh cũng đã hiểu được cái gọi là “ma lực của âm thanh”, tiếng hét ấy khiến mấy giờ sau tai cô còn ong ong.

Tất nhiên là chú Triệu đã thắng. Chiếc xe chuyển hướng ra ngoại ô, tìm đến phố Nông nghiệp.

Nơi gọi là phố Nông nghiệp thực chất là một khu mua bán những mặt hàng liên quan đến ngành nông nghiệp, từ cây con giống cho tới nông cụ, ở đây đều có đủ. Chú Triệu vui vẻ đi trước, Sở Trung Thiên và Hương Tranh lếch thếch theo sau. Hương Tranh và Sở Trung Thiên đều từng là những đứa trẻ lớn lên ở thành phố, “chỉ biết miếng thịt lợn mà chưa từng nhìn thấy con lợn” thì làm sao có thể phân biệt được hạt giống rau và hạt giống dưa, đi cùng chú Triệu quả thật họ chẳng biết nói chuyện gì.

“Trung Thiên, sao chúng ta phải ở đây?” Hương Tranh nhăn nhó nhìn chú Triệu đang đứng cách đó chừng ba mét, say sưa nói chuyện chiết ghép cây với một bác nông dân. Từ lúc đến đây, đi dọc phố gặp ai chú Triệu cũng kéo lại hỏi chuyện, mỗi người nói chừng mười, hai mươi phút. Người trên phố đông như vậy, chú ta nói đến bao giờ mới hết chuyện đây?

Sở Trung Thiên cũng đang chán ngán nhìn quanh, nghe Hương Tranh nói vậy liền gợi ý: “Hay là hai chúng ta tự đi?”. Ánh mắt anh như đang chờ đợi điều gì đó.

Thật không may, Hương Tranh không nhìn thấy ánh mắt ấy của anh, mà có nhìn thấy thì một người thần kinh không bình thường như cô cũng chẳng thể nào đọc ra được ý nghĩa của nó. Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ, cô lắc đầu nói: “Không phải ý đó, tại tôi không biết gì về cây trồng, xem mãi cũng chán”.

Rồi đột nhiên, không hiểu cô nghĩ gì, chỉ thấy cô đưa mắt nhìn chú Triệu đằng xa, mắt sáng lên, kéo Sở Trung Thiên lại gần nói thầm: “Tôi nghĩ, khi hện hò, chỉ có hai người là tốt nhất”.

Sở Trung Thiên kéo kéo tai. Cô ấy vừa nói gì vậy? Anh có đang nghe nhầm không? Rồi như vừa được phù phép, anh vui vẻ gật đầu: “Cô thật sự muốn thế?”.

Hương Tranh bẽn lẽn gật đầu, cho dù có chút xấu hổ nhưng cô vẫn thừa nhận: “Vâng, tất nhiên là thế rồi”. Không còn bị kỳ đà cản mũi, cô sẽ thần nhiên mọi tiền của anh ta. Ha ha.

Làm sao Sở Trung Thiên biết được ý đồ đen tối của Hương Tranh. Thấy cô thừa nhận anh lại càng vui mừng, kéo cô lại thì thầm: “Vậy mình bỏ trốn thôi!”.

Hương Tranh đột nhiên nghe nói thế thất thần hỏi lại: “Sao lại trốn? Tôi có phạm tội gì đâu?”.

“Lẽ nào cô muốn tiếp tục đi cùng chú Triệu?”

“À!” Hương Tranh, mắt sáng lên, vội vã liếc nhìn về phía chú Triệu, sau đó không kịp đợi Sở Trung Thiên quay lại, vội hỏi: “Trốn chú Triệu à?”. Giọng nói của cô rõ ràng là rất phấn khích.

Sở Trung Thiên mỉm cười gật đầu.

Hương Tranh tươi tỉnh hẳn lên. Nhưng chưa đầy một giây sau, mặt cô lại xụ xuống.

Cô ấy làm sao vậy nhỉ? Sở Trung Thiên hoài nghi. Vừa hay, Hương Tranh lên tiếng giải đáp thắc mắc cho anh: “Trung Thiên, chúng ta lái xe đi, còn chú Triệu thì sao? Ở nơi xa xôi này, xe buýt còn không có, nói gì đến taxi, chú ấy làm sao quay về được?”.

Hóa ra cô ấy lo lắng chuyện này. Sở Trung Thiên thờ phào, đưa bàn tay nhẹ vuốt mái tóc của Hương Tranh nói: “Đừng lo. Tôi sẽ bảo Nhiễm Ninh mang xe tới đón chú ấy về”.

“Nhiễm Ninh.” Hương Tranh không nhớ ra được người đó là ai.

“Tiêu Nhiễm Ninh là bạn tốt của tôi.” Sở Trung Thiên nhắc nhở.

Hương Tranh cố nhớ mà vẫn không tài nào nhớ ra.

Thấy Hương Tranh cứ đứng bần thần mãi, Sở Trung Thiên phải nhắc: “Không nhớ ra thì thôi. Hôm sau gặp khác biết. Bây giờ phải thoát nhanh khỏi đây không chú Triệu quay lại mất”. Nói rồi, anh kéo tay Hương Tranh, lẩn vào đám đông, tìm đến chỗ để xe.

Hai mươi phút sau, chú Triệu cũng đã kết thúc việc chia sẻ bí quyết chiết ghép cây cùng bác nông dân nọ. Hai người vui vẻ cáo biệt, chú Triệu hăng hái đi về phía trước tìm một nhân vật mới cho cuộc trao đổi tiếp theo. Bước được mấy bước, chú bỗng thấy thiếu thiếu cái gì đó, quay lại sau, thì phát hiện ra Sở Trung Thiên và Hương Tranh đã mất dạng từ lúc nào.

Chú đứng lại, đảo dác nhìn quanh một hồi. Có thể nào tin được chuyện hai đứa ấy lại dám bỏ mình ở đây, lái xe đi mất.

Tức giận, chú nguyên rửa hai kẻ đào tẩu ấy. Rửa cho xe của chúng sa xuống cống cho chúng chết đi.

Chẳng biết là lời nguyên của chú Triệu đã linh ứng hay là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà đi được nửa đường thì xe Sờ Trung Thiên bỗng nhiên xệt lốp.

“Sao lại thế này?” Hương Tranh đứng một bên, nghiêng người nhìn xuống bánh xe xẹp lép, chán chường lắm bầm.

“Lẽ nào là ông trời thấy chúng ta bất nạt chú Triệu nên ra tay trừng phạt?” Hương Tranh hỏi Sờ Trung Thiên.

Sờ Trung Thiên đang bận kiểm tra bánh xe, không để ý tới lời Hương Tranh nói. Anh ngẩng lên nhìn mặt trời đang dịch chuyển sang phía tây, thăm tính toán trong đầu và quay sang Hương Tranh lấy làm tiếc nói: “Hương Tranh, xe bị nổ lốp rồi, sửa xong xe chắc đã muộn, không kịp đi dạo phố nữa”.

Hương Tranh quay mặt, giấu đi nỗi thất vọng, đương nhiên cô biết chuyện này là rủi ro, không thể trách Sờ Trung Thiên. Cô giả vờ thản nhiên đáp: “Không sao. Không sao. Lần sau đi cũng được”.

Nói vậy nhưng thật sự Hương Tranh cảm thấy rất thất vọng. Lịch trình đã lên, đến phút cuối lại bị hủy, ai mà chẳng buồn.

Đương nhiên Sờ Trung Thiên biết Hương Tranh thất vọng, anh nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi. Thấy cô nhìn sang, anh hào hứng hỏi: “Hương Tranh, cô thích ăn thịt nướng không?”.

“Thịt nướng?” Hương Tranh bị bất ngờ, vì sao tự nhiên anh ta lại nhắc đến thịt nướng?

“Ừ.” Sờ Trung Thiên hào hứng nói tiếp. “Mua thịt về nhà nướng, cô thấy thế nào?”

“Nhà không có lò nướng, làm sao nướng thịt được?” Hương Tranh lại càng ngạc nhiên.

“Đương nhiên là được. Giờ chúng ta sẽ đi mua thịt và lò nướng. Rồi cô sẽ thấy.” Sờ Trung Thiên khẳng định đầy tự tin.

“Ừm.” Hương Tranh nhìn bộ dạng tự tin của Sờ Trung Thiên, không muốn làm anh cụt hứng nhưng bản năng nhắc nhở cô cần hỏi lại cho chắc: “Sờ Trung Thiên, anh biết nướng thịt thật chứ?”.

Theo Hương Tranh được biết, có thể Sờ Trung Thiên rất giỏi giang trong công việc kinh doanh, nhưng còn việc nhà, nhất là chuyện nấu ăn, anh ta có bao giờ động tay đến. Bây giờ đột nhiên anh ta lại đòi vào bếp nướng thịt, ai mà dám tin. Dường như Sờ Trung Thiên cũng đọc được sự hoài nghi trên mặt Hương Tranh. Anh cảm thấy rất bất mãn, nhưng sau đó vẫn khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Yên tâm đi. Tuy tôi chưa có thời gian học nấu ăn, nhưng một sinh viên ưu tú của một trường đại học danh tiếng như tôi đâu có ngốc đến mức có mấy miếng thịt mà cũng không biết nướng”.

Hương Tranh thấy Sờ Trung Thiên khẳng định chắc nịch thế nên hết nghi ngờ. Anh ta nói cũng đúng. Cô nên tin anh ta, chưa biết chừng anh ta có tài nướng thịt thật cũng nên.

Tuy nhiên, hai giờ sau đó, Hương Tranh đã phải hối hận.

Thực tế chứng minh: Thứ nhất, nướng thịt và là sinh viên ưu tú của một trường đại học danh tiếng hoàn toàn không liên quan tới nhau. Thứ hai, nghĩ là Sờ Trung Thiên có tài nướng thịt quả là việc ngu ngốc.

Chuyện là, sau khi về tới nhà, người hùng Sờ Trung Thiên tràn đầy ‘hùng tâm tráng khí’ nhất quyết bắt Hương Tranh ngồi yên ở phòng khách để mặc anh thể hiện. Sau đó, anh chuyển hết các túi đồ vào bếp, bắt đầu công việc một cách đầy hứng khởi. Hương Tranh ngồi ở sofa ngoài phòng khách xem ti vi, thỉ thoảng tò mò nhìn về phía bếp. Trong bếp liên tục vang lên những tiếng động lạ và khi nghe tiếng ‘choang’ lần thứ tám, báo hiệu bát vỡ thì cô không thể ngồi yên được nữa, vội vàng chạy vào bếp định giúp đỡ. Nhưng chân vừa chạm cửa bếp, Hương Tranh đã bị Sờ Trung Thiên đẩy trở lại phòng khách.

Hương Tranh ngồi ngoài phòng khách mà liên tục bị tra tấn bởi những âm thanh vọng ra từ phòng bếp, khi thì là tiếng bát đĩa vỡ, khi là tiếng đồ đạc va vào nhau loảng xoảng. Hương Tranh không thể vào bếp, chỉ còn biết nhắm mắt nguyện cầu cho tiết mục của Sờ Trung Thiên nhanh chóng kết thúc. Cô thà không ăn món thịt nướng này còn hơn.

Chẳng biết có phải Thượng đế đã nghe thấy lời cầu nguyện của cô hay không mà ít lâu sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Nổ ư?” Hương Tranh ba chân bốn cẳng chạy ngay vào bếp. Cảnh tượng trước mắt làm cô tá hỏa.

Phòng bếp ngập trong khói đen, Hương Tranh, nước mắt nước mũi giàn giụa, giơ tay bịt chặt miệng để khỏi sặc khói. Trong ánh sáng lờ mờ, cô thấy phòng bếp đã bị biến thành một bãi chiến trường khổng lồ. Trên bàn ăn, bát đĩa, đồ đạc ngổn ngang, dưới đất mảnh thủy tinh, mảnh bát lún trong đám rau củ, than hoa. Thịt bò thì bay tứ tung, miếng dưới đất, miếng trên bàn, miếng dán cả vào tủ bát, miếng sông, miếng chín.

Đứng giữa nhà bếp ngút khói, Hương Tranh đã rút ra hai kết luận kể trên.

Nhưng nhà bếp vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất, cái người đang đứng sững bên bàn ăn kia mới thực sự là thảm họa.

Vụ nổ không chỉ làm mái tóc anh ta rối tung như tổ quạ, người khét lẹt mùi khói mà còn tước luôn cả sự tự tin ban đầu của anh ta.

Hương Tranh đưa tay gỡ con tôm dính trên đầu anh ta xuống, nghĩ một lát, cô cho rằng bổn phận của người yêu lúc này là phải an ủi anh ta vượt qua mặc

cảm

“Trung Thiên!” Hương Tranh trùi mền cảm tay anh, nhẹ nhàng động viên, an ủi: “Cho dù món thịt nướng thất bại nhưng lại được tận hưởng một lần uốn tóc miễn phí, cũng đâu có tệ quá, phải không?”.

... Cô nàng này mới khéo an ủi người khác làm sao!

Sở Trung Thiên đứng đó một lát, rồi bỏ mặc Hương Tranh, đi vào phòng tắm rửa, thay quần áo.

“Đúng là đồ vô ơn!” Hương Tranh chỉ dám rửa thắm trong bụng như vậy. Chả đại gì mà chọc vào anh ta lúc này.

Không lâu sau đó, khi bầu trời màu xanh lam chuyển dần sang xanh tím, những tia sáng vàng rực của hoàng hôn rọi chiếu vào nhà qua khung cửa sổ, Hương Tranh nằm trên sofa, không bật đèn, người cô như chìm vào trong khoảng không gian mờ tối, mắt nhắm nhắm nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt phẳng phất nét u sầu.

Bộ dạng này của Hương Tranh làm Sở Trung Thiên hết sức ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của Sở Trung Thiên, Hương Tranh là một cô gái hồn nhiên, không bao giờ cân nhắc kỹ hậu quả trước khi hành động, nhiệt tình và hiếu động, luôn lạc quan trong cuộc sống, cơ thể bé nhỏ của cô như ẩn chứa một sức sống bất diệt. Cho nên dáng vẻ của cô lúc này hoàn toàn khiến Sở Trung Thiên bất ngờ. Anh cảm giác xa lạ với một Hương Tranh trầm tư. Và không hiểu sao anh ghét cảm giác ấy.

Anh không biết nói gì, làm gì ngoài việc đứng dậy bật đèn. Ánh đèn lóe sáng đột ngột khiến Hương Tranh chói mắt, cô đưa hai tay lên che mắt, cho đến khi mắt đã quen với ánh điện mới bỏ tay xuống. Sở Trung Thiên tiến đến rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nhìn thẳng vào cô, nhẹ nhàng hỏi: “Nghĩ gì thế?”.

Hương Tranh khẽ liếc nhìn anh. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ la mắng cô, không ngờ anh ta lại hỏi dịu dàng thế. Nhưng cô chỉ thối mái như vậy rồi lại chìm vào suy tư, một lúc sau mới nói nhỏ: “Tôi thấy nhớ nhà”. Sở Trung Thiên bị bất ngờ trước câu trả lời của Hương Tranh. Quả thật anh không nghĩ cô buồn vì lý do này, anh lại cứ ngỡ cô đang nhớ tới anh chàng trong rừng phong kia. Sau một lúc lặng đi vì ngạc nhiên, anh mới hỏi lại: “Cô nhớ Hương Đình à? Nếu vậy tôi sẽ cho người đón Hương Đình đến đây chơi. Hay là cô muốn tôi đưa cô về bên nhà?”.

Hương Tranh khẽ lắc đầu.

“Không chỉ có chị gái. Tôi nhớ cả cha mẹ.”

“Bất kể là cô nhớ tới ai, tôi đều có thể đưa cô đi thăm họ.”

“Không cần đâu!” Hương Tranh vội vã lắc đầu, sau đó buồn bã nói tiếp: “Cha mẹ tôi rất bận. Bận đến mức một năm nay tôi chưa gặp họ. Tôi rất nhớ họ nhưng không muốn làm họ phải bận tâm, lo lắng cho tôi”.

“Ra vậy...” Sở Trung Thiên không biết phải nói gì nữa.

Căn phòng chìm trong yên lặng, rồi Sở Trung Thiên khẽ lên tiếng: “Kể về cha mẹ cô đi”.

“Cha mẹ tôi?” Hương Tranh bối rối nhăn mũi. “Cha mẹ tôi thì có chuyện gì để nói?”

“Nha đầu thối! Lẽ nào cô quên chúng ta đang hẹn hò? Tôi phải biết về nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai chứ.” Sở Trung Thiên thân mật gí gí ngón tay lên sống mũi Hương Tranh, sau đó giải thích tiếp: “Có thể sau này tôi mới có thể dễ dàng lấy lòng người lớn chứ”.

“Thôi ngay đi! Cái gì mà nhạc phụ, nhạc mẫu chứ. Tôi không bao giờ lấy anh.” Hương Tranh bĩu môi tỏ vẻ không cần nhưng trong lòng lại tràn ngập một cảm giác ngọt ngào.

Đây có phải là căn bệnh cố hữu của phái đẹp? Có phải: “Con gái nói có là không. Con gái nói không là có” như người ta thường nói?

Lúc đầu Sở Trung Thiên còn hoài nghi, sau khi thấy Hương Tranh thoáng đỏ mặt, mắt anh ánh lên niềm vui. Điều bộ lúng túng, trẻ con lúc này của cô ấy mới đáng yêu làm sao. Anh không thể cưỡng lại được ý muốn vuốt tóc cô. Anh vừa vuốt mái tóc cô vừa trêu: “Tôi còn chưa cầu hôn, cô đã muốn từ chối, hay là cô cũng đang đợi...”.

“Sở Trung Thiên, anh chán sống rồi phải không?” Không để Sở Trung Thiên nói hết câu, Hương Tranh đã vừa lườm vừa dứ dứ nắm tay dọa đánh. Tuy vậy, rõ ràng là mặt cô đang đỏ dần lên.

Đời nào Sở Trung Thiên chấp nhận ngồi yên chịu trận. Trước khi nắm đấm của Hương Tranh

chạm đích đã bị bàn tay anh tóm gọn. Tay trái anh giữ chặt hai tay cô, tay kia phản công lại bằng cách cù cù người cô.

Tên tiểu tử đáng chết, tưởng cô dễ dàng bị bắt nạt hay sao? Cô nuôi móng tay để làm gì chứ? Hương Tranh phải dùng võ cào để đối phó với võ cù của anh ta. Tuy nhiên, chân anh ta đang đè chặt lên chân cô khiến cô bị kẹp chặt trên ghế, không dễ gì xoay xở được.

Cuộc chiến làm Hương Tranh mất sức nhiều hơn cô tưởng. Cô thở hổn hển mất một lúc mới có thể bình thường trở lại. Sau đó, cô mới nói từ từ: “Cha mẹ tôi là những tiểu thương kinh doanh mặt hàng thủ công truyền thống. Hai năm trước, cha tôi đến thành phố Thiên Nhan này làm một công chức nhỏ, mẹ tôi ở nhà nội trợ và chăm sóc hai chị em tôi. Đồng lương của cha tôi không nhiều nhưng nhờ tài thu vén của mẹ tôi mà gia đình được sống khá thoải mái. Sau đó, chú tôi vay nợ lãi không có tiền trả, bị người ta đe dọa nếu không trả sẽ bắt vợ chú ra nước ngoài làm người giúp việc trừ nợ. Chú ấy không biết làm sao, đành đến nhờ cha tôi giúp đỡ. Nhưng gia đình tôi cũng chẳng giàu có gì, chỉ có một khoản tiền gửi phòng lúc hoạn nạn. Sau một đêm suy nghĩ, cha mẹ tôi quyết định rút hết số tiền đó về, cùng chú tôi về nông thôn kinh doanh, coi như liều một phen. Cũng may, công việc kinh doanh của họ dần khấm khá. Hiện nay, họ đang trong thời kỳ mở rộng quy mô nên rất bận. Thỉnh thoảng khi cha tôi gọi điện hỏi thăm, tôi còn nghe thấy cả tiếng lật giấy, chắc chắn cha bận đến mức vừa điện thoại vừa xem xét giấy tờ”.

Sở Trung Thiên vuốt tóc Hương Tranh, dịu dàng nói: “Thật không ngờ, cô cũng sâu sắc như vậy”.

“Này, này. Anh nói thế là có ý gì?” Hương Tranh tròn mắt lườm anh, hai má phồng lên đe dọa, điệu bộ càng đáng yêu hơn.

Sở Trung Thiên không cưỡng lại được vẻ đáng yêu ấy, đưa hai tay vuốt má Hương Tranh, xuống giọng cầu hòa: “Thôi, đừng giận nữa. Tôi đưa cô về nhà. Mặc dù không đến thăm bố mẹ cô được nhưng cô gặp chị cũng tốt. Hai chị em xa nhau khá lâu rồi, hôm nay được gặp nhau nói chuyện, chắc chắn sẽ rất vui”.

Hương Tranh gạt tay anh ra, đưa mắt nhìn quang cảnh lộn xộn trong bếp, rồi quay lại nhìn thẳng vào Sở Trung Thiên: “Tôi cho là anh muốn tới nhà tôi ăn tối”.

“Hi hi.” Sở Trung Thiên bật cười, nắm tay cô kéo dậy. “Được rồi, tôi thừa nhận là tôi ngại dọn dẹp nhà bếp, cô hài lòng chưa? Mai tôi sẽ gọi công ty vệ sinh cử người tới dọn dẹp cả nhà luôn. Tối nay chúng ta đến nhà cô ăn một bữa thật ngon, được không?”

Nói rồi anh kéo Hương Tranh ra phía cửa.

Quán cà phê đã đóng cửa, họ đi thẳng đến căn hộ nhà họ Hương. Khi chiếc BMW màu bạc đỗ trước cổng, trời đã tối.

Tiểu khu Tây Giang chìm trong yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích từ trong bụi cây hai bên đường, vài con bướm đêm bay quanh chỗ bóng đèn cao áp, các căn hộ đều đã để đèn ngủ thay cho đèn thấp sáng, mặt trăng đang bị mây che khuất, cả tiểu khu tắm mình trong màn ánh sáng mờ tỏ. Nhà Hương Tranh, đèn sân đã tắt, cửa đóng kín, chỉ có vài khe sáng màu vàng từ trong nhà hắt ra qua khe cửa. Nhưng không gian yên ắng, tối mờ này không mấy ảnh hưởng tới tâm trạng phấn khích của Hương Tranh.

Chiếc BMW dừng lại, không đợi Sở Trung Thiên mở cửa, Hương Tranh đã vội vã nhảy xuống xe, hôn hờ bước đi. Hôm nay, Hương Tranh mặc quần jean và chiếc áo phông đơn giản, hai tay xách hai túi giấy lớn, hăm hở đi về phía cổng. Sở Trung Thiên nhìn theo cô mỉm cười, đi vòng ra sau mở cốp xe lấy thêm rất nhiều túi xách nữa.

Lúc Sở Trung Thiên xách đồ tới gần, Hương Tranh quay lại nói khẽ: “Trung Thiên, chúng ta nhẹ nhàng bước vào cho chị Hương Đình bất ngờ một phen nhé!”.

Sở Trung Thiên không muốn làm cô mất hứng, gật đầu đồng ý. Thấy Sở Trung Thiên đồng tình, Hương Tranh càng thêm hứng chí. Sau khi Hương Tranh nhẹ nhàng mở cổng, hai người rón rén đi qua sân.

Đứng trước cửa nhà, Hương Tranh không khỏi bồi hồi, đã quá lâu cô không về nhà, bây giờ mà thấy cô, chắc chắn chị gái cô ngạc nhiên lắm. Nôn nóng muốn thấy đôi mắt mờ to vì ngạc nhiên của chị gái, Hương Tranh xằng xái mở cửa, xăm xăm đi vào nhà.

“Chị! Em đã về!” Hương Tranh hét to, chạy như bay đến phòng khách. “Em còn mua quà cho chị nữa, xem này, thứ chị thích nhất đây...”

“Bụp...”

Hương Tranh buông hai tay, cái túi rơi xuống nền nhà, miệng cô há to.

Xem chừng việc cô và Trung Thiên về nhà thực sự gây bất ngờ, nhưng không phải một mình chị cô bất ngờ, còn có một người nữa.

Hương Tranh cứ đứng yên giữa phòng khách tròn mắt, há miệng nhìn đôi nam nữ đang xoắn lấy nhau trên sofa, sốc không thốt lên lời.

Hương Đình và một người đàn ông cao lớn, một trên một dưới, lúc này mới bừng tỉnh tách nhau ra. Hương Đình đưa tay kéo người đàn ông ngồi thẳng dậy. Hương Tranh có dịp nhìn rõ anh ta, một khuôn mặt đẹp trai, cương nghị, đôi mắt đen nhìn chị gái cô tình tứ không rời. Nhưng chuyện anh ta đẹp trai hay không giờ chưa quan trọng bằng việc biết anh ta là ai. Làm thế nào mà cô mới rời nhà có hơn một tháng bà chị kiểu mẫu của cô đã đưa anh ta về nhà?

Hương Tranh đã qua cơn sốc. Hương Đình ở bên cạnh cũng đã bình thường trở lại. Cô vội vàng đẩy anh chàng lạ mặt kia ra để đứng lên, vì vội vàng, cô lại ngã xuống sofa. Sau đó, cô vừa đi về phía Hương Tranh vừa đưa tay chỉnh lại quần áo, bồi hồi hỏi: “Tranh à! Em về khi nào vậy?”.

Lúc nói câu này, mặt Hương Đình đỏ tía quả cà chua chín mà cô thường ép lấy nước uống.

Hương Tranh dường như không nghe thấy câu hỏi của Hương Đình, toàn bộ sự chú ý của cô lúc này đang dồn vào người đàn ông lạ mặt kia và mối quan hệ giữa anh ta và chị gái mình.

Người đàn ông lạ mặt điềm tĩnh ngồi trên sofa, đưa tay chỉnh lại quần áo, thấy Hương Tranh nhìn mình nhưng anh ta không hề tỏ ra bối rối, thậm chí anh ta còn nở một nụ cười duyên rữ với cô.

Hương Tranh lại bị mất tinh thần, đứng sững ở đó không biết phải phản ứng thế nào. Sở Trung Thiên đang xếp giày vào tủ giày, nghe tiếng động lạ, vội vàng bước vào.

“Xảy ra chuyện gì à? Hương Đình, sao đầu tóc cô lại thế kia?” Sở Trung Thiên vô cùng kinh ngạc khi thấy Hương Đình trong bộ dạng này, quần áo thì xộc xệch, tóc tai rối tung. Trong ấn tượng của anh, Hương Đình luôn là một thực nữ, lúc nào trông cũng chín chu.

“Không sao... không sao. Chỉ là tôi không cẩn thận bị ngã, bây giờ không sao rồi...” Hương Đình đỏ bừng mặt, vội vã thanh minh.

“Thật à?” Sở Trung Thiên nhìn lại Hương Đình, trong lòng chưa hết hoài nghi, nhưng vì thấy Hương Đình không muốn nói nên anh cũng không hỏi thêm. Anh đặt mấy túi giấy cầm trong tay lên bàn, nói với Hương Đình: “Quà Hương Tranh mua tặng cô đấy”. Nói rồi, anh đi về phía sofa.

Mới được một bước, Sở Trung Thiên cũng dừng người lại. Tất nhiên, Sở Trung Thiên không bị sốc như Hương Tranh, anh chỉ dừng sờ một lát. Người đàn ông lạ mặt ngồi trên sofa lúc này cũng quay ra nhìn chăm chăm vào Trung Thiên, sau đó anh ta lắp bắp: “... Trung Thiên à”.

Sở Trung Thiên gật đầu.

“Hai người quen nhau à?” Hương Tranh hết nhìn Sở Trung Thiên lại nhìn người đàn ông lạ mặt. Sự việc bất ngờ đến nỗi Hương Đình cũng ngạc nhiên nhìn hai người.

“Chúng tôi là bạn Sở Trung Thiên vừa nói vừa dặt tay Hương Tranh đến trước mặt người đàn ông lạ mặt giới thiệu đôi bên với nhau: “Hương Tranh, đây là người bạn mà chúng ta có lần nói đến, Tiêu Nhiễm Ninh. Nhiễm Ninh, còn đây là Hương Tranh, cô ấy là bạn gái mình, cũng là em gái của Hương Đình”.

Hương Đình nghe Sở Trung Thiên giới thiệu thế hỏi liền ba câu dồn dập: “Thế là ý gì? Không phải giữa hai người là quan hệ hợp tác làm ăn hay sao? Sao lại biến giả thành thật thế này?”.

“Chị! Sự tình có chút phức tạp. Chúng ta vừa ăn vừa nói. Em và Trung Thiên còn chưa ăn tối.”

“Chị lại không nấu cơm” Hương Đình bối rối gãi đầu, sau đó đề nghị: “Hay là chúng ta gọi đồ ăn. Chị biết một nhà hàng có món gà nướng ngon tuyệt”.

Tiêu Nhiễm Ninh lên tiếng phản đối: “Không được đâu, nhà hàng đó xa như vậy, đợi họ mang được đồ ăn đến thì chúng ta đã chết đói rồi. Tôi nhớ trong tủ lạnh còn một ít bánh bao và nước dùng. Hôm nay chúng ta ăn tạm vậy”.

Hương Tranh hào phóng khen: “Ôi! Tiêu Nhiễm Ninh, anh mới tới chơi mà đã nắm rõ trong tủ lạnh nhà tôi có gì. Thật là lợi hại đấy”.

Tiêu Nhiễm Ninh làm bộ chấp hai tay đáp lễ: “Không dám! Quá khen! Quá khen!”.

Hương Đình quay lại lườm Tiêu Nhiễm Ninh, quay sang cốc đầu Hương Tranh mắng: “Nha đầu, còn không mau vào bếp làm cơm đi, đứng mãi đó mà tán dương nhau”.

Hương Tranh vừa bị cốc đầu vừa bị mắng, xịu mặt theo Hương Đình vào bếp.

Trong phòng khách chỉ còn Sở Trung Thiên và Tiêu Nhiễm Ninh. Tiêu Nhiễm Ninh thoải mái ngồi trên sofa, kéo tay Sở Trung Thiên cùng ngồi xuống: “Mình với cậu uống bia trước trong lúc đợi hai chị em họ Hương chuẩn bị đồ ăn”.

Bữa tối nhanh chóng được dọn lên. Bàn ăn nhà Hương Đình là loại bàn vuông kiểu Tây, bốn người vừa ăn bánh vừa uống bia, nói chuyện rôm rả, không khí vừa vui vẻ vừa thân tình. Đáp ứng yêu cầu của Hương Đình và Tiêu Nhiễm Ninh, Hương Tranh mang chuyện mình và Sở Trung Thiên yêu nhau ra kể lại đầu đuôi. Đương nhiên, chuyện của Sở Tu Phàm, Hương Tranh giấu nhẹm, không kể. Bây giờ đến lượt đôi Hương Tranh và Sở Trung Thiên yêu cầu được nghe chuyện của Hương Đình và Tiêu Nhiễm Ninh. Hương Đình là người kín đáo, đương nhiên không muốn kể. Tiêu Nhiễm Ninh biết thế nên khẽ liếc qua xem phản ứng của Hương Đình, anh vừa cười vừa gấp bánh bỏ vào bát cho cô, sau đó mới kể lại lần hai người bọn họ tương ngộ.

Tiêu Nhiễm Ninh khác với Hương Đình, anh vốn cởi mở nên kể chuyện hai người một cách rất tự nhiên, thoải mái. Hóa ra Hương Đình và Tiêu Nhiễm Ninh quen nhau cũng khá đặc biệt, thậm chí còn có chút éo le, hài hước nữa. Hôm đó, Hương Đình bỗng nổi hứng đi mua sắm, bèn tìm đến nhà Sở Trung Thiên rủ Hương Tranh cùng đi. Đến cuối là Hương Tranh lại không có nhà, tinh thần mua sắm đang lên của Hương Đình bị dội một gáo nước lạnh, cô chán nản, thất thểu đi về. Đúng lúc đó, Tiêu Nhiễm Ninh đến tìm Sở Trung Thiên, thấy Hương Đình, Nhiễm Ninh buột miệng châm chọc mấy câu. Hương Đình vốn ghê gớm, đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho đối phương. Hai người cãi nhau một trận, cuối cùng còn đưa nhau đến đồn cảnh sát, kết quả là bị họ đuổi về, không giải quyết. Nhưng sự việc chưa kết thúc ở đây. Về nhà, Hương Đình càng nghĩ càng tức, cô nghĩ trăm phương ngàn kế, quyết tìm cho bằng được số điện thoại của Tiêu Nhiễm Ninh. Hai người cứ điện thoại qua lại, lúc đầu là để cãi nhau, sau đó chuyển thù thành bạn rồi từ bạn thành người yêu lúc nào không hay. Đương nhiên, Tiêu Nhiễm Ninh cũng chỉ kể tóm tắt như vậy, còn cụ thể những vui buồn, ly hợp ấy diễn ra như thế nào chỉ có hai người trong cuộc mới biết.

Nghe xong chuyện, Hương Tranh, hai tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào Hương Đình phía bên kia bàn ăn, rồi như đã chiêm nghiệm xong, cô tuyên bố: “Chị! Thật là không ngờ đó. Chị bình thường “dữ dằn” như vậy, thế mà yêu vào lại “mềm mại” hẳn”. Rồi Hương Tranh nghiêng ghế nhào người qua bàn, lại gần Hương Đình thì thầm: “Chị! Chị xem nhiều phim tình cảm như thế quả không uống nhĩ? Chắc chắn là chị đã sử dụng mấy chiêu trong đó để tóm được một hoàng tử bạch mã bằng xương bằng thịt là Tiêu Nhiễm Ninh đây. Chị quả là cao tay đấy”.

“Nha đầu thôi. Em nói linh tinh gì thế?” Hương Đình đỏ mặt, cầm thìa định đánh vào đầu Hương Tranh. Nhưng Hương Tranh đã sớm đoán được ý đồ của bà chị, rất nhanh cô tránh được, thìa trượt qua đầu Hương Tranh rơi xuống đất.

Hai chàng trai ngồi nhìn hai chị em Hương Tranh vui đùa, bật cười vui vẻ, không can thiệp. Dưới ánh điện lung linh, bốn người trẻ tuổi vui vẻ cười nói, trêu chọc nhau, mắt ai cũng long lanh, mặt mày rạng rỡ. Hương vị tình yêu tràn ngập căn phòng.

Ăn tối xong, Hương Đình ra sức giữ Hương Tranh và Sở Trung Thiên ngủ lại nhưng Hương Tranh đã sớm thấy Tiêu Nhiễm Ninh đứng sau Hương Đình khê cau mày. Cô láu cá nháy mắt với hai người ngụ ý “không làm phiền” rồi nhất định cùng Sở Trung Thiên quay về.

Trên đường về, ngồi bên cạnh Sở Trung Thiên nhưng Hương Tranh lại hướng mặt ra phía cửa xe, quan sát đường phố. Một lúc sau, cô mới quay sang anh gọi khẽ: “Sở Trung Thiên!”.

“Sao thế?”

“Chị Hương Đình hẹn hò với Tiêu Nhiễm Ninh, thật khó mà tin nổi. Anh nói xem, liệu họ có vội vàng quá không?”

“Đừng lo lắng, mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình, nội dung câu chuyện ấy là do họ tự viết lấy. Hương Đình là một cô gái thông minh, cô ấy sẽ tự biết phải viết câu chuyện tình yêu của mình như thế nào. Bây giờ đừng lo lắng nữa, hãy tập trung viết lên câu chuyện tình yêu của chúng ta đi.”

Hương Tranh nghe kỹ từng lời của Sở Trung Thiên, sau đó mỉm cười, lòng nhẹ nhõm.

Đúng vậy. Mỗi người đều phải tự viết lên câu chuyện tình yêu và cuộc đời của chính mình. Bất luận là chị gái cô hay là cô, chỉ cần nhận ra tình cảm của mình và đối phương là có thể có một câu chuyện tình yêu với kết thúc có hậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Hợp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cực chẳng đã mà chia tay

Từ khi hẹn hò với Sở Trung Thiên, tâm trạng Hương Tranh vui vẻ lên trông thấy, mắt long lanh hơn, má hồng hơn, hay cười hơn. Cho dù thường ngày Sở Trung Thiên có biện đủ loại lý do để o ép cô nhưng cô biết đó chỉ là phương pháp “yêu cho roi cho vọt” của anh mà thôi, anh thực sự là một người chu đáo, biết yêu thương. Ví dụ như, khi biết thời tiết hanh khô, da tay cô thường bị nứt nẻ, đi công tác ở Hồng Kông, anh mua về cho cô một lọ kem dưỡng da tay của JOKGLNG. Hay mỗi khi cô đến tháng, anh đều mua cho cô một bình nước đường đồ nóng uống để giảm đau. Rồi biết cô dị ứng với cua biển, anh không bao giờ mua cua biển nữa, dù anh rất thích món đó.

Hương Tranh dần dần nhận ra những ưu điểm của Sở Trung Thiên. Cô cũng quen dần với việc đón nhận sự chăm sóc của Sở Trung Thiên, quên đi ban đầu cô đến với anh là vì muốn trêu tức Sở Tu Phàm, người đã từ chối cô. Cô dần dần thích ánh nhìn của anh, vòng tay của anh và cả con người anh nữa.

Thời gian hai người hiểu lầm nhau đã qua, cứ thế họ đã “sống chung” với nhau được hơn nửa năm. Trong hơn nửa năm này, ngoài hai lần vô tình chạm mặt Diệp Luyến Hoàn khiến hai người có chút không thoải mái ra thì giữa họ hoàn toàn là bầu không khí vui vẻ, hạnh phúc. Hương Tranh đang bắt đầu tin rằng hai người sẽ mãi mãi sống trong hạnh phúc như thế thì bỗng một ngày hạnh phúc vỡ tan.

Ngày hôm ấy, khi Sở Trung Thiên đang ở trong phòng làm việc đọc tài liệu chuẩn bị cho chuyến công tác sắp tới, Hương Tranh đang ngồi bó gối trên sofa nghiên cứu nào là Con đường trở thành thực nữ, nào là Nghi lễ giao tiếp trong và ngoài nước để phục vụ cho kỳ thi tuần sau thì chuông cửa reo.

Ai lại tới vào giờ này? Là chú Triệu hay Diệp Luyến Hoàn?

Đứng đợi ngoài cửa lúc này không phải chú Triệu cũng chẳng phải Diệp Luyến Hoàn mà là một phu nhân thanh lịch, khí chất quý phái, khoác một chiếc áo lông hiệu HONKJVC, trông tựa như bông sen nở trên núi tuyết.

Đứng trước một phu nhân cao quý như vậy, Hương Tranh không khỏi bối rối. Cô cứ đứng ngây người nhìn vị phu nhân kia, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo.

Phu nhân đó nhìn thấy Hương Tranh cũng có chút bất ngờ nhưng bà lấy lại tự chủ rất nhanh, lại gần Hương Tranh thân thiện nói: “Chào cháu! Sở Trung Thiên có nhà không? Bác là mẹ nó”.

Trời đất! Mẹ của Sở Trung Thiên đến ư?

Hương Tranh giật mình, một lúc sau mới lú lú mờ mờ cửa, nhút nhát nói: “Bá mẫu! Mời bác vào nhà. Sở Trung Thiên đang ở trong phòng làm việc, để cháu gọi anh ấy ạ”.

Hương Tranh mời Sở phu nhân ngồi đợi ở sofa. Sau khi bưng trà ra mời bà, cô mới tới gõ cửa phòng làm việc của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên đang ngồi trên ghế kê gần cửa sổ nghiên cứu tài liệu, nghe thấy tiếng gõ cửa, anh đoán chắc là Hương Tranh, ngẩng lên nhìn. Chợt thấy sắc mặt cô có gì khác, vội bỏ tập tài liệu xuống, lo lắng hỏi: “Hương Tranh, xảy ra chuyện gì à?”.

Hương Tranh bước tới trước mặt Sở Trung Thiên, quay lại nhìn về phía phòng khách, thì thầm nói: “Mẹ anh đến. Bác đang đợi anh ngoài phòng khách”.

“Mẹ anh đến? Để anh ra xem sao.”

Sở Trung Thiên có chút bất ngờ, anh vội vàng đứng lên, đi ra phòng khách. Hương Tranh vội vàng kéo anh lại. Sở Trung Thiên không hiểu, quay lại hỏi: “Sao thế?”.

“Là... là... em...” Hương Tranh cúi đầu, ngón tay đan vào nhau ấp úng: “Hai mẹ con anh nói chuyện. Em là người ngoài không nên tham gia vào...”.

Sở Trung Thiên bật cười, theo thói quen anh đưa tay vuốt mái tóc dài của Hương Tranh, sau đó kéo tay cô cùng đi: “Nói vớ vẩn gì thế? Em là người yêu của anh, làm sao lại là người ngoài được. Chúng ta cùng đi, không nên bỏ lỡ cơ hội giới thiệu em với mẹ”.

Nói rồi, Sở Trung Thiên dắt tay Hương Tranh ra phòng khách.

Sở phu nhân ngồi yên lặng trên sofa chờ đợi, nghe tiếng bước chân liền ngẩng lên nhìn, trán bà khẽ nhăn lại khi thấy hai người tay trong tay đi ra.

Hương Tranh không nhìn thấy vẻ nhăn trán thoáng qua ấy của Sở phu nhân, cô e lệ cúi đầu, hai má đỏ bừng, tay chân lỏng lẻo không biết đặt vào đâu.

“Mau lại đây, mẹ anh không phải sư tử, không ăn thịt người đâu.” Sở Trung Thiên vui vẻ trấn an Hương Tranh, nhanh chóng kéo cô lại gần chiếc sofa, miệng hồ hồ hỏi thăm mẹ: “Mẹ à! Lâu rồi con không gặp mẹ. Mẹ khỏe không? Mẹ có bận không ạ? Sao mãi hôm nay mới tới chỗ con?”.

“Mẹ khỏe! Gần đây xảy ra chút chuyện nên mẹ hơi bận. Hai đứa đừng đứng mãi thế mau ngồi xuống đi, ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện.” Sở phu nhân vui vẻ nói, đặt chén trà đang cầm trên tay xuống bàn. Đợi hai người yên vị, Sở phu nhân âu yếm nhìn con trai ngồi bên cạnh, rồi lại nhìn sang cô gái lạ mặt đang ngượng ngùng đan tay vào nhau phía bên kia, nhắc nhở con: “Thiên nhi, không định giới thiệu bạn con với mẹ à?”.

“Dạ. Cô ấy là Hương Tranh, người yêu con.”

Rồi quay sang Hương Tranh, anh nói tiếp: “Hương Tranh. Đây là mẹ anh”.

Hương Tranh ngượng ngùng nhìn Sở phu nhân, đặt hai tay lên đầu gối, khẽ rung, cúi thấp đầu. Cô nuốt nước bọt để khỏi lắp bắp, sau đó mới lễ phép chào Sở phu nhân: “Sở bá mẫu, cháu là Hương Tranh”.

Sở phu nhân mỉm cười gật đầu: “Chào cháu”, và nhận xét: “Hương tiểu thư có vẻ là một cô gái nhút nhát nhỉ?”.

Sở Trung Thiên nghiêng người nhìn Hương Tranh, bắt kẻ ánh mắt đe dọa của cô, nhất định lột tả cái bộ mặt giả danh thực nữ của cô. “Hương Tranh mà là cô gái nhút nhát ư? Bình thường cô ấy hiếu động lắm, hôm nay vì có chút chưa quen thôi à!”

Nghe xong, Hương Tranh tức tối ra mặt, cũng bất chấp nguy cơ Sở phu nhân có thể nhìn thấy, cô trợn mắt khế mắng Sở Trung Thiên qua kẽ răng: “Tiểu tử thôi! Nói thế là có ý gì? Sao dám nói trước mặt Sở phu nhân là tôi giả dạng thực nữ?”.

Sở Trung Thiên có ý làm bộ quan sát Hương Tranh một lượt, sau đó giả vờ bối rối và hỏi đầy ngạc nhiên: “Hey! Em có điểm nào của thực nữ? Đầu? Đầu? Sao anh không nhìn ra?”.

“Sở Trung Thiên, anh muốn chết à?” Hương Tranh nghiêng răng mắng lại, đưa tay捏 thật mạnh vào đùi Sở Trung Thiên. Sở Trung Thiên đau điếng, nói không nên lời.

Hai người cứ đùa giỡn, Sở phu nhân không để ý, lòng này bà càng lúc càng cau lại, thực sự mới nhìn qua Hương Tranh, bà đã thấy thất vọng.

Từ lúc cô gái này ra mở cửa, bà đã đoán được bảy, tám phần. Con trai bà không phải người tùy tiện dẫn con gái về nhà, một cô gái ở đây tất nhiên không thể nào là bạn bè bình thường được. Chỉ là cô gái này khí chất bình thường, phong thái bình thường, ăn mặc cũng bình thường, duy chỉ có nụ cười là tươi sáng. Còn lại, cô không khác gì những cô gái con nhà bình dân khác. Nhưng rõ ràng con trai Sở Trung Thiên của bà đã hứa với bà sẽ tìm một cô bạn gái mới tốt hơn Diệp Luyện Hoàn cơ mà. Sao cô gái bà đang được diện kiến đây, bắt kể là hình thức, cách cư xử lẫn hoàn cảnh gia đình, đều có vẻ không bằng Diệp Luyện Hoàn vậy? Tại sao Sở Trung Thiên lại chọn cô gái này?

Phòng khách bắt đầu chìm vào yên lặng, do hai người kia chợt nhận ra họ đang làm kinh động đến người thứ ba, Sở Trung Thiên quay sang nhìn mẹ. Chợt anh phát hiện mẹ anh có vẻ đang có tâm sự gì, mắt nhìn đăm đăm ra phía cửa sổ.

“Mẹ, mẹ à...” Sở Trung Thiên gọi liên mấy tiếng vẫn không thấy mẹ quay lại, liền đưa bàn tay hươ hươ trước mặt Sở phu nhân: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế?”.

Sở phu nhân chớp chớp mắt, giật mình thức tỉnh. Mặc kệ đôi trẻ đang nhìn bà đầy kinh ngạc, bà nhắc chén trà nhấp một ngụm rồi mới nói với Hương

Tranh: “Nhìn Hương tiểu thư rất quen, cháu là thiên kim của nhà nào?”.

Hả? Thiên kim? Hương Tranh phản ứng không kịp. Sở Trung Thiên phải vội đỡ lời: “Mẹ mới gặp Hương Tranh lần đầu, đừng hỏi mấy câu này. Chúng ta mau đi ăn cơm thôi”.

“Mẹ không đói, mẹ muốn nói chuyện với Hương tiểu thư.”

Sở phu nhân đặt tách trà xuống bàn, hai tay đặt trong lòng, tiếp tục hỏi Hương Tranh: “Không biết Hương tiểu thư học đại học ở trong nước hay nước ngoài?”.

Đại học? Hương Tranh lúng túng, sau đó trả lời thật: “Cháu không học đại học”.

“Không học đại học?” Sở phu nhân kinh ngạc hỏi lại, nụ cười tắt hẳn, đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn Sở Trung Thiên. Khi nhìn lại Hương Tranh, tuy sắc mặt không đổi, bà vẫn mỉm cười nhưng có phần gượng gạo: “Không biết phụ thân tiểu thư là chủ tịch tập đoàn nào?”.

Chủ tịch? Hương Tranh cười như mếu.

Câu hỏi này, đừng nói Hương Tranh, đến cả Sở Trung Thiên cũng không thể ngờ tới. Để phá tan bầu không khí căng thẳng, Sở Trung Thiên vội vàng nắm tay mẹ, giả bộ đưa bé làm nũng: “Mẹ, con đói bụng lắm rồi. Ta đi ăn cơm đã”.

“Xem con kia, lớn từng này rồi mà còn làm nũng mẹ”, Sở phu nhân nhẹ nhàng trách con trai.

“y dà! Mẹ, con đói chết mất, ăn cơm đã, có chuyện gì để ăn xong nói đi mẹ.”

“Lát nữa chúng ta hãy ăn. Thiên nhi, mẹ có chuyện cần nói với con.” Tuy Sở phu nhân nói với Sở Trung Thiên nhưng ánh mắt lại nhìn sang Hương Tranh.

Hương Tranh không phải là ngốc, lập tức đứng dậy, lễ phép cáo lui: “Sở bá mẫu, hai người nói chuyện, cháu đi siêu thị mua ít đồ ạ!”.

Sở phu nhân gật đầu, cười xã giao.

Sở Trung Thiên thấy mẹ không vui cũng không dám nói gì, chỉ dám nhìn Hương Tranh như muốn nói: “Đừng lo, việc còn có anh”.

Sau khi Hương Tranh ra khỏi nhà, Sở Trung Thiên mới thôi nhìn về phía cửa, quay lại nhìn mẹ.

“Mẹ, sao vừa xong mẹ lại hỏi Hương Tranh những câu ấy?” Sở Trung Thiên tỏ vẻ không hài lòng.

Sở phu nhân không trả lời câu hỏi của con trai mà gặng đứ trách cứ: “Thiên nhi! Trước đây chẳng phải con đã hứa với mẹ sẽ tìm một cô bạn gái tốt hơn Diệp Luyến Hoàn hay sao? Cô gái này có chỗ nào hơn Diệp Luyến Hoàn?”.

Sở Trung Thiên cau mày, nhìn mẹ tỏ ý không đồng tình. Nhưng Sở phu nhân là mẹ anh, cho dù có chút bất mãn, anh cũng không thể bất kính. Hít một hơi thật sâu, Sở Trung Thiên tìm cách bày tỏ tâm tư của mình với mẹ: “Mẹ, trong lòng con, Hương Tranh tốt hơn Diệp Luyến Hoàn rất nhiều, chỉ ít cô ấy cũng không phản bội con”.

“Thiên nhi, mẹ biết con không thể tha thứ cho lỗi lầm của Diệp Luyến Hoàn. Nhưng Thiên nhi, con đã hứa với mẹ nếu không tìm được cô gái tốt hơn Diệp Luyến Hoàn, con sẽ quay lại với Diệp Luyến Hoàn, con quên rồi sao?” Sở phu nhân nắm tay Sở Trung Thiên, kiên nhẫn nhắc lại, nói đến câu cuối cùng, ngữ khí có phần căng thẳng.

“Mẹ, con không hiểu. Con không hiểu vì sao mẹ cứ ép con quay lại với Diệp Luyến Hoàn?” Sở Trung Thiên nhăn trán, lên giọng: “Diệp Luyến Hoàn, ngoài việc gia đình có điều kiện hơn Hương Tranh, cô ta còn có gì hơn Hương Tranh chứ?”.

Sở phu nhân trừng mắt nhìn Sở Trung Thiên rất lâu, không nói câu nào, sau đó quay mặt nhìn ra cửa sổ về nghĩ ngợi. Một lúc sau, dường như bà mới bình tĩnh trở lại, nhìn thẳng vào Sở Trung Thiên, cất giọng nghiêm trang: “Mẹ nói con yêu Diệp Luyến Hoàn là muốn bảo vệ con. Việc này... bắt nguồn từ cha con”.

“Cha con?” Sở Trung Thiên kinh ngạc kêu lên: “Chẳng phải là cha đã mất rồi hay sao?”.

“Đúng, ông ấy mất rồi.” Sở phu nhân đau đớn nhắm mắt lại, cổ ngăn nước mắt rơi xuống. “Nhưng con có biết vì sao cha con chết không?”

“Mẹ giấu con điều gì sao?” Nhìn mẹ càng nói càng bi thương, Sở Trung Thiên cảm thấy có lỗi. Lẽ nào, đằng sau cái chết của cha anh còn có điều gì chưa rõ ràng?

Sở phu nhân lắc đầu, không trả lời câu hỏi của con mà lại hỏi tiếp: “Con có biết tập đoàn Sở thị không?”.

“Biết ạ!” Sở Trung Thiên không ngần ngại gật đầu. Sở thị là tập đoàn thuộc top năm trăm doanh nghiệp lớn nhất trên thế giới.

“Vậy con có biết vị chủ tịch thứ tư của tập đoàn Sở thị là ông nội con không?” Sở phu nhân thở dài về một mối.

Những lời Sở phu nhân vừa nói như quả bom tấn giáng xuống đầu Sở Trung Thiên. Anh hỗn loạn không nói nên lời. Anh bối rối nhìn mẹ, trong lòng như

đậy sống. Thời gian như ngưng đọng, rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Mẹ, mẹ đang đùa phải không?”.

Sở phu nhân buồn bã lắc đầu, hít một hơi dài, bà bắt đầu kể câu chuyện quá khứ đau lòng bấy lâu bà giấu kín.

Chuyện là Sở gia vốn là một gia tộc ít người, đã mấy thế hệ độc tử, độc tôn. Đến đời ông Sở Trung Thiên, ông đã bốn mươi tuổi mà hai ông bà chưa sinh hạ được một mụn con. Sở gia rất giàu có, không thể thất truyền. Ông bà nội Sở Trung Thiên bèn tìm đến cô nhi viện xin một đứa trẻ bị cha mẹ bị bỏ rơi về làm con nuôi. Ông ta là Sở Nhân Vũ, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Sở thị hiện nay. Ông bà nội Sở Trung Thiên nhận Sở Nhân Vũ làm con, định bụng sẽ cho ông ta thừa kế Sở thị. Thật không ngờ, hai năm sau, bà lại sinh hạ được cha của Sở Trung Thiên. Cha của Sở Trung Thiên mới thật sự là người nối dõi Sở gia, vì vậy quyền thừa kế đương nhiên thuộc về ông. Sở Nhân Vũ không cam tâm chịu mất quyền thừa kế, hơn hai mươi năm trước, sau khi ông nội Sở Trung Thiên qua đời, Sở Nhân Vũ đã tìm cách hại chết cha Sở Trung Thiên để giành quyền thừa kế.

Sau đó, Sở Nhân Vũ còn bị ỏi yêu cầu Sở phu nhân cải hôn lấy hắn. Sở phu nhân không chịu. Tức giận, Sở Nhân Vũ sai người mang hai mẹ con Sở Trung Thiên cho vào thùng thả trôi sông. May mắn, cha của Tiểu Nhiễm Ninh đã cứu được hai mẹ con ra và đưa họ chạy trốn. Ba người cứ thế chạy, chạy đi rất xa, cuối cùng định cư tại Thiên Nhan này. Để kiếm sống, Sở phu nhân tiếp tục truyền thống gia đình, mở tiệm kinh doanh đồ trang sức. Cha Tiểu Nhiễm Ninh cũng tham gia. Nhờ may mắn và tài năng của hai người, sau hai mươi năm, cửa hiệu nhỏ đã trở thành công ty khá lớn.

Sau này, khi hai mẹ con đã ổn định cuộc sống, tuy rất hận Sở Nhân Vũ nhưng Sở phu nhân cũng biết hai mẹ con bà chưa đủ mạnh để chống lại hắn. Nếu cứ cố báo thù thì sẽ chỉ rước họa vào thân. Thêm nữa, Sở phu nhân cũng biết, chồng bà không bao giờ muốn “oan oan tương báo”. Bà đành gác lại mối thù ấy. Nhưng bà không ngờ: “Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng”. Mẹ con bà không kết tội Sở Nhân Vũ thì chính hắn lại không muốn tha cho hai người. Sở Nhân Vũ lòng lang dạ sói ấy khi biết mẹ Sở Trung Thiên còn sống, lập tức truy tìm tung tích. Gần đây, bà mới biết tin Sở Nhân Vũ vẫn cho lần theo tung tích mẹ con bà. Từ đó đến nay, bà ăn không ngon ngủ không yên, đêm ngày lo lắng.

Sở Trung Thiên nghe xong câu chuyện, cảm xúc rất phức tạp, vừa ngạc nhiên, vừa đau xót, vừa căm giận. Sống qua hai mươi ba năm, chưa bao giờ anh nghĩ mình có thân phận đặc biệt như vậy, anh cũng chưa từng nghĩ rằng cha mình bị hại chết thảm đến thế. Trong tâm trạng hỗn loạn, anh càng thấy có lỗi với mẹ. Mẹ anh đã hơn bốn mươi tuổi rồi, chỉ được hưởng hạnh phúc ngắn ngủi, anh không thể nào khiến mẹ khổ thêm nữa. Nghĩ vậy, Sở Trung Thiên ngẩng lên hỏi: “Mẹ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”.

“Lập tức chia tay Hương Tranh, sau đó kết duyên với Diệp Luyến Hoàn.”

Lời của Sở phu nhân như gáo nước lạnh dội xuống đầu Sở Trung Thiên.

“Vi sao nhất định phải làm như vậy? Không có cách nào khác ư?” Sở Trung Thiên đầy hy vọng, nhìn Sở phu nhân và chờ đợi.

Sở phu nhân lắc đầu, dập tắt nốt chút hy vọng cuối cùng của Sở Trung Thiên.

“Tài lực và nhân lực của Sở Nhân Vũ đều rất lớn, thế lực tương đương có thể đối kháng với Sở Nhân Vũ lúc này chỉ có Diệp gia. Chỉ có liên minh cùng Diệp gia, chúng ta mới có thể đối phó với Sở Nhân Vũ, tìm ra con đường sống. Đó là lý do vì sao mẹ muốn con yêu Diệp Luyến Hoàn. Mẹ không chê Hương Tranh điều gì, chỉ là tình thế bất buộc, chúng ta không còn cách nào khác. Thêm nữa, nếu con yêu Hương Tranh, con chỉ làm hại con bé thôi. Con hiểu câu: “Nhỏ cô nhỏ tận gốc” rồi chứ? Sở Nhân Vũ sẽ không bỏ qua bất cứ ai có quan hệ với chúng ta. Thiên nhi, con hãy hiểu cho nỗi khổ tâm của mẹ.”

Sở Trung Thiên biết mẹ nói không sai, lúc này anh còn chưa bảo vệ được bản thân mình, giữ Hương Tranh ở lại là hại chết cô ấy. Nhưng anh cũng không cam tâm, lẽ nào cả đời anh phải gắn với Diệp Luyến Hoàn? Sở Trung Thiên gục đầu xuống gối đau đớn.

Nhìn thấy con trai đau khổ như vậy, Sở phu nhân cũng đứt từng khúc ruột. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà nhất định không ép con trai bà làm việc đau lòng này. Chỉ vì hiện tại, mũi tên đã bay đi rồi, không lấy lại được nữa. Ngoài việc chia sẻ nỗi đau với con trai, bà còn có thể làm gì được nữa. Sở phu nhân thở dài, buồn rầu vỗ vai con trai, an ủi: “Thiên nhi, con cứ suy nghĩ cho kỹ. Mẹ đợi tin tốt của con”.

Nói xong, Sở phu nhân không chịu đựng được việc ngồi nhìn con trai mình đau khổ vì thất vọng lẳng lặng ra về.

Sở Trung Thiên vẫn gục đầu trên gối không hề hay biết mẹ ra về. Đầu anh rất đau, suy nghĩ rối loạn khi nghĩ tới Hương Tranh. Nếu tiếp tục lời Hương Tranh vào chuyện này sẽ khiến cô gặp nguy hiểm. Người Sở gia tìm đến đây, bản thân anh còn chưa lo được, làm sao bảo vệ được Hương Tranh? Anh không thể để Hương Tranh dính vào chuyện này. Sở Nhân Vũ khi xưa đã không nể tình huynh đệ mà ra tay sát hại cha anh, chứng tỏ ông ta là người có tâm địa ác độc. Nếu ông ta phát hiện ra Hương Tranh là người yêu của anh, nhất định sẽ bắt cô đi để uy hiếp anh.

Anh phải làm sao đây? Anh phải làm sao để bảo vệ Hương Tranh? Lẽ nào chỉ còn có cách chia tay nhau như lời mẹ anh nói?

Nghĩ đến đây, đầu Sở Trung Thiên như muốn nổ tung. Anh nhăn mày, hai tay vò đầu, mạnh đến nỗi rụng cả tóc mà không hề hay biết. Sở Trung Thiên nghĩ nhiều đến mức vô thức. Anh không hề biết ngoài trời đã tối. Thậm chí, cả việc có người mở cửa nhà đi vào, anh cũng không để ý.

“Sao yên lặng thế này? Sở Trung Thiên và Sở bá mẫu không có ở đây sao?”

“Tách” một tiếng, đèn trong phòng bật sáng.

Hương Tranh xách hai túi thực phẩm định vào bếp. Lúc ngang qua phòng khách, cô vô tình nhìn thấy Sở Trung Thiên ngồi trên sofa, hai tay bó gối, đầu gục xuống. Cô dừng lại, ngạc nhiên hỏi: “Trong phòng tối như vậy, sao anh không bật đèn lên? Em cứ tưởng không có ai. À phải rồi, em mua nhiều đồ ăn lắm, mẹ anh đâu rồi?”.

Sở Trung Thiên nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Hương Tranh, đôi môi hé mở, định nói lời chia tay. Tuy nhiên, khi anh gặp ánh mắt chờ đợi của cô, bao nhiêu những lời định nói đều bị chặn lại trong cổ. Bất luận là đã suy nghĩ kỹ và đi đến quyết định cuối cùng, nhưng Hương Tranh đang vui vẻ đứng trước mặt anh như vậy, làm sao anh có thể nói ra những lời tàn nhẫn kia.

“Trung Thiên, sao anh không nói gì?”

“Mẹ về rồi!” Cuối cùng, Sở Trung Thiên cũng nói khẽ.

“Hả? Sao anh không giữ bác ở lại? Em mua rất nhiều đồ ăn, định thể hiện một phen. Tiếc là bác lại đi rồi.” Hương Tranh là mẫu thiếu nữ vô tâm, cô còn chưa quan sát thấy Sở Trung Thiên có điều gì bất

thường, tự lấy làm tiếc nuôi thế. Chưa kể Hương Tranh còn là người rất lạc quan, có việc gì cô cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, thế nên ít giây sau đã thấy cô vui vẻ nói tiếp: “Xem chừng như vậy lại tiện cho anh. Em đi nấu cơm, anh cứ ngồi đây xem ti vi. Khi nào xong em sẽ gọi”. Nói rồi, cô vui vẻ mang đồ đi vào bếp.

“Hương Tranh!” Nhìn thấy Hương Tranh biến mất ở cửa bếp, Sở Trung Thiên vô thức gọi lại.

“Sao?” Hương Tranh quay người nhìn Sở Trung Thiên một cách đầy nghi hoặc.

Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Hương Tranh, Sở Trung Thiên lại thấy không đủ dũng khí để nói ra. Anh hiểu, đây là việc không dùng được nữa, anh buộc phải nói rõ với Hương Tranh. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn thấy tiếc nuối, không cam tâm. Anh không dám tưởng tượng về mặt đau khổ và thất vọng của Hương Tranh khi nghe anh nói ra những lời tuyệt tình ấy. Chỉ nghĩ tới việc phải nhìn thấy cô khóc thối, anh đã thấy cô hòng mình ghen lại, ruột gan đau như cắt, không cất lên lời. Bao nhiêu những trần trối ấy khiến Sở Trung Thiên đành nói tránh: “Không có gì. Em phải vất vả rồi”.

Hương Tranh chớp mắt vì ngạc nhiên. Cô có linh cảm Sở Trung Thiên đang giấu cô chuyện gì. Nhưng nghĩ mãi mà không ra. Cuối cùng cô cũng chỉ biết vừa đi vào bếp vừa lẩm bẩm: “Hôm nay Sở Trung Thiên thật lạ”.

Sau khi Hương Tranh quay lại bếp, Sở Trung Thiên lại ôm đầu suy nghĩ.

Thời gian lặng lẽ trôi, ngoài trời, trăng đã lên.

Trong nhà bếp, Hương Tranh tắt bếp ga, một tiếng “bụp” khẽ vang lên, ngọn lửa xanh bé dần rồi tắt hẳn. Cô hồi hộp mở nắp vung ra, ngay lập tức một làn hơi nóng bốc lên nghi ngút. Mùi thơm của món ăn tỏa ra, Hương Tranh hít hà rồi gạt gù về hải lòng. Một lúc sau, bàn ăn đã được dọn, một bữa tối thịnh soạn với rất nhiều món ăn được chế biến cầu kỳ.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, các món ăn càng thêm phần hấp dẫn. Nghĩ đến hình ảnh Sở Trung Thiên tham lam thử hết món này đến món khác mà trái tim Hương Tranh ngập tràn hạnh phúc. Nhìn lại bàn ăn một lần nữa, Hương Tranh tự cảm thấy hải lòng. Món nào cũng tươi ngon, hấp dẫn, màu sắc bắt mắt, bày biện khéo léo, thật là hoàn hảo. Lại còn mùi thơm nữa, mới chỉ ngửi thôi đã chảy nước miếng rồi. Bàn ăn hôm nay coi như đã đạt hai tiêu chuẩn “hương” và “sắc”, còn mùi vị không biết như thế nào? Hương Tranh băn khoăn như vậy, tiện tay lấy luôn một ít canh vào bát nếm thử. Thật ngon ngọt. Lúc đó, cô mới yên tâm hướng về phía phòng khách gọi to: “Sở Trung Thiên, ăn cơm thôi!”.

Hương Tranh đợi Sở Trung Thiên bước vào. Nhưng mãi mà không thấy động tĩnh gì, kể cả một âm thanh nhỏ nhất. Mọi khi cứ nhắc tới ăn cơm là Sở Trung Thiên có mặt ngay, hôm nay anh ta làm sao thế không biết? Hương Tranh nhẫn nại uống canh chờ đợi.

Phòng khách vẫn không có động tĩnh gì. Hương Tranh lắng tai nghe ngóng những âm thanh cô mong chờ, nhưng mãi không thấy, tai cô chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc” của kim đồng hồ treo trên tường. Sự yên tĩnh đến kỳ lạ ấy, Hương Tranh đã thấy lần thứ hai trong ngày, chẳng lẽ không có người ngoài phòng khách.

Lẽ nào Sở Trung Thiên đi đâu đó rồi? Hương Tranh nghi ngờ, đặt bát canh trên tay xuống, vội vàng đi ra. Khi thấy Sở Trung Thiên vẫn còn ngồi trên sofa, Hương Tranh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô nhận ra Sở Trung Thiên không nhìn cô, đầu anh vẫn gục trên gối bất động.

“Anh làm sao vậy?”

Hương Tranh cau mày, nhăn trán, cuối cùng không nén được tò mò, cô gọi: “Sở Trung Thiên, anh bị làm sao thế?”. Rồi cô lặng lẽ chờ đợi anh đáp, nhưng sao anh vẫn ngồi yên bất động, chẳng nói chẳng rằng.

Lẽ nào anh ấy bị ốm? Sự phỏng đoán này khiến Hương Tranh lo lắng. Cô bước tới bên cạnh anh, định sờ trán xem anh có bị sốt không, nhưng cô vừa cất bước, anh đã ngẩng đầu lên. Khuôn mặt anh nhợt nhạt, không thần sắc, phong thái tự tin lẫn cái nhìn sâu thẳm đều biến mất.

Làm sao lại ra thế này? Hương Tranh còn nhớ trước khi cô rời khỏi nhà, anh còn vui tươi lắm cơ mà. Sao mới có một lúc mà anh đã thành ra như vậy? Lẽ nào anh mới trúng bệnh?

Hương tranh đưa tay sờ lên trán Sở Trung Thiên, không ngờ anh lại nghiêng đầu, tránh bàn tay cô.

Hương Tranh mãi nhìn anh, quên cả cánh tay còn đang lơ lửng trong không khí, chưa buông xuống hẳn của mình.

Sở Trung Thiên không nhìn thấy vẻ bối rối đến hoảng loạn của Hương Tranh. Anh vẫn ôm đầu lặng im, đắn đo, suy nghĩ.

"Trung Thiên..." Hương Tranh có chút hoảng loạn, bàn tay run run đặt lên vai Sở Trung Thiên, lo lắng hỏi: "Anh bị ốm à?"

Sở Trung Thiên vẫn không ngẩng lên, giọng nói của anh như bị ai đó bóp nghẹt: "Hương Tranh, chúng ta chia tay đi".

"Hà?"

Trong giây lát, Hương Tranh cảm thấy trái tim mình như ngừng đập. Cô ngây người nhìn anh, không biết phải phản ứng như thế nào?

Rất lâu sau, cô mới run run, mặt mày môi: "Trung Thiên, anh... anh đang đùa đúng không? Hôm nay... hôm nay là ngày Cá tháng Tư à?".

Cô nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ chờ đợi. Cô cứ nghĩ chỉ lát nữa thôi anh sẽ ngẩng lên nhìn cô, mỉm cười âu yếm và nói: "Em yêu, anh đùa em chút thôi".

Nhưng sự thật khác xa với tưởng tượng.

Anh không ngẩng lên nhìn cô, cũng không dịu dàng cười với cô mà chỉ lạnh lùng nói: "Anh xin lỗi".

.....

bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....

Giọng anh lạnh lùng, không có vẻ gì là đang nói đùa, nhanh chóng dập tắt hy vọng trong lòng Hương Tranh. Những lời nói vô tình ấy như ngàn vạn mũi dao đâm nát trái tim bé nhỏ của cô. Nhưng cô vẫn không muốn tin. Mới lúc trước, anh ấy còn vui vẻ như vậy, sao bây giờ có thể thay đổi nhanh chóng thế này. Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Nhất định là thế. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Hương Tranh lo lắng suy nghĩ, nụ cười kiêu cách của Sở phu nhân thoáng qua trong đầu Hương Tranh.

Lẽ nào là Sở phu nhân? Đúng rồi! Lúc đó chỉ có Sở phu nhân và Trung Thiên ở nhà. Chuyện này nhất định liên quan đến Sở phu nhân.

Nghĩ vậy, Hương Tranh vội vàng nắm tay Sở Trung Thiên, lo lắng hỏi: "Trung Thiên, Sở bá mẫu nói gì với anh à? Bác không thích em à? Không sao đâu, anh đừng lo, em có thể thay đổi. Anh nói cho em nghe, bác không thích em ở điểm gì, em sẽ sửa đổi".

"Không liên quan đến mẹ anh... Anh... chỉ là anh mệt mỏi vì mối quan hệ của chúng ta." Cuối cùng, anh cũng ngẩng lên, khuôn mặt xanh xao, mắt đỏ ngầu. Chưa bao giờ đôi mắt màu hổ phách này lại nhìn cô vô tình đến thế.

"Em không tin. Tại sao đột nhiên lại thành ra thế này? Em không tin."

Hương Tranh nói một cách kiên quyết, hai tay giữ chặt lấy cánh tay Trung Thiên như một đứa trẻ ôm lấy món đồ chơi nó yêu thích, nhất quyết không buông.

Sở Trung Thiên khẽ thở dài, gỡ tay Hương Tranh ra khỏi tay mình.

"Hương Tranh, anh muốn giữ lại ấn tượng tốt về em. Đừng làm anh ghét em."

Hương Tranh buông thõng hai tay, mặt càng lúc càng trắng bệch. Trong lòng cô cuộn lên từng cơn đau dữ dội khiến cô phải nhắm chặt mắt lại. Đến lúc này, cô đã tin là anh nói thật. Cho dù cô không biết vì sao đột nhiên anh đòi chia tay, nhưng cô biết những lời anh vừa nói là sự thật.

Sở Trung Thiên làm mặt lạnh nhìn Hương Tranh đau khổ trước mặt, lòng anh cũng đang bị những cơn đau vò xé. Nhưng anh không dám mềm lòng. Nếu lúc này anh yếu mềm giữ Hương Tranh ở lại, hậu quả có thể khôn lường. Anh không có quyền lôi cô vào chuyện này, anh không thể nào vì sự ích kỉ của mình mà làm hại tới cô. Có thể những gì anh làm hôm nay sẽ khiến cô cho anh là kẻ bội bạc, nhưng hiện tại nó là điều tốt nhất anh có thể dành cho cô, đến một ngày cô sẽ hiểu.

Sở Trung Thiên lặng lẽ nhắm mắt, cố che giấu nỗi buồn đau đang dâng lên trong mắt. Một lúc sau, anh mở mắt nhìn lên, ánh mắt trống rỗng, vô hồn, rồi anh đứng dậy, đi vào phòng mình lấy ra thứ gì đó.

"Đây là hộp đồng thuê bạn gái. Em cầm lấy đi." Sở Trung Thiên đặt tờ giấy lên bàn, trước mặt Hương Tranh. Hóa ra anh đi lấy hộp đồng.

Hương Tranh từ từ mở mắt, dờ dẫm nhìn bàn hộp đồng để trên bàn. Một lúc lâu sau, cô mới run rẩy cầm nó lên, buồn bã quay người bước về phòng mình. Lát sau, cô bước ra, trên tay xách một túi du lịch nhỏ, trong đó đựng mấy bộ quần áo cô mang từ nhà đến, còn lại tất cả quần áo hàng hiệu mà Sở Trung Thiên mua cho cô, cô đều để lại. Giờ đã chia tay nhau, nhìn thấy chúng chỉ thêm đau lòng, cô nghĩ vậy.

Cô cất bước, đôi chân nặng trĩu. Bước qua Sở Trung Thiên, cô lặng lẽ ra cửa. Cánh cửa đã ở trước mặt. Cô dừng bước, cứ đứng như thế cuối cùng, không thể chịu đựng thêm được nữa, cô quay người lại nhìn về phía phòng khách. Sở Trung Thiên vẫn lặng yên trên sofa, nhắm nghiền mắt, không một lần nhìn cô. Hương Tranh đau khổ cúi đầu, môi mấp máy định nói gì đó. Nhưng rồi cô ngừng lại, không nói gì, chỉ buồn bã nhìn anh thật lâu, một tay nắm chặt túi xách, một tay mở cửa.

Cánh cửa sau lưng cô đã khép lại, khép lại thế giới của anh và cô.

Hương Tranh xách theo túi hành lý lặng lẽ đi trên đường, đầu óc choáng váng, ánh mắt vô hồn, dường như linh hồn đã rời bỏ cơ thể cô. Cô quên hết mọi thứ, cũng không để ý đến xung quanh, chỉ có đôi chân vẫn đều đặn bước đi. Rất nhiều những chiếc taxi chậm chậm đi qua cô như có ý chờ cô vẫy lại, nhưng cô không chú ý. Lúc này, cô cũng không biết nên đi bộ hay đi xe nữa.

Một chiếc xe phun nước từ phía sau chạy lại, chỉ còn cách cô một đoạn ngắn, nhưng cô không hề hay biết. Mặc cho người tài xế bấm còi liên hồi, cô vẫn không nghe thấy, cứ lầm lũi bước đi. Hương Tranh đi từ lúc thành phố mới lên đèn cho đến khi sao mọc đầy trời. Trên đường, cô đã gặp bao nhiêu người, họ chỉ trò, mắng cô, cô chỉ mơ hồ cảm nhận được.

Cô thật sự không biết mình bị làm sao nữa, chỉ là cảm thấy rất chua xót, toàn thân đau đớn, cứ như có hàng ngàn, hàng vạn người đang cầm dao cắt xé người cô. Thế nhưng nỗi đau ấy dường như còn dễ chịu hơn những cơn đau trong lòng cứ quặn lên từng hồi. Hai mắt cô nhòe đi, nước mắt thi nhau tuôn rơi.

Trước đây, cô thường nghe mọi người nói yêu càng ngọt ngào, chia tay càng đau khổ. Khi ấy, cô không hiểu được, còn cho rằng những người đó đang nghiêm trọng hóa vấn đề. Nhưng lúc này cô đã hiểu, cảm giác đau đớn này có chết cũng không quên được.

Cô và anh, hai người đã yêu nhau hơn nửa năm, làm sao anh có thể nhẫn tâm đến thế, nói chia tay là chia tay luôn được?

Đầu cô trống rỗng, lòng đau như cắt. Lúc này cô chỉ muốn khóc một trận cho bao nhiêu đau thương dồn nén trong lòng được theo tiếng khóc mà bùng ra hết. Nhưng sao cô không khóc được, tiếng khóc cứ bị nghẹn lại. Cô chỉ còn biết tiếp tục bước đi. Mỗi khi bước một bước, cô lại cảm thấy cô xa anh thêm một bước.

Không biết đường phố đã trở nên yên tĩnh từ bao giờ, đèn cao áp hai bên đường đã tắt. Chỉ còn mấy con thiêu thân bay tới đám biển hiệu quảng cáo nhấp nháy thay cho bóng đèn. Hương Tranh vẫn cứ bước đi, cô cũng chẳng biết mình đang đi đâu, chỉ biết là không thể dừng lại. Bởi vì nếu dừng bước, cô sẽ lại nghĩ tới anh, trái tim lại nhói đau không thể chịu nổi.

Đêm đã chuyển dần sang ngày. Trên bầu trời, những ngôi sao mờ nhạt dần. Hương Tranh rẽ vào một con đường nhỏ rồi đột nhiên cô thấy mình dừng lại trước cổng nhà.

Đã mấy tháng không về, ngôi nhà vẫn như trong trí nhớ của cô. Vẫn biển số nhà là hình mặt cười màu vàng, vẫn cánh cổng hợp kim lấp lánh. Cảnh vật vẫn như cũ, chỉ có cảm xúc của con người là thay đổi. Sáu tháng trước, khi bước ra từ đây, cô chỉ nghĩ tới chuyện làm sao mới được nhiều tiền của Sở Trung Thiên mang về cho chị gái. Sáu tháng sau, lúc quay trở về, cô đã quên mất nụ cười, trái tim rí mẩn.

Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi. Trong tích tắc, cô có cảm giác rằng mọi chuyện thật giả lẫn lộn. Thậm chí, cô bắt đầu hoài nghi, có phải là cô đang nằm mơ không nữa. Có lẽ ngủ một lát cô sẽ thấy khá hơn, mọi phiền não trước mắt sẽ biến mất. Biết đâu sau khi tỉnh dậy, cô sẽ thấy Sở Trung Thiên đứng trước mặt cô, mỉm cười âu yếm.

Hương Tranh khẽ mỉm cười, trượt tấm thân dọc theo tường rồi ngồi xuống đất, đặt tay trên đầu gối, nhắm mắt lại.

Trời càng lúc càng sáng. Mặt trời nhô lên đỏ rực, chân trời phía đông rực rỡ ánh bình minh.

Người cực kỳ đúng giờ là Hương Đình đã thức dậy. Theo thói quen, cô bước ra sân đón luồng không khí trong lành của buổi sáng. Đột nhiên, cô mơ hồ cảm thấy có gì đó khác biệt. Qua khe hở của cánh cổng, cô thấy hình như bên ngoài có người.

Không phải là một tên biến thái đang rình mò nhà cô đấy chứ?

Hương Đình suy đoán thế. Cô chạy vào nhà cầm theo cái chổi rồi mới khẽ khàng mở cổng. Cổng vừa mở ra, thấy người ngồi đó là một cô gái, Hương Đình vội vã vứt cái chổi, chạy về phía trước.

“Hương Tranh! Hương Tranh, em tỉnh lại đi. Sao em lại ngủ ngoài này? Sao về nhà mà không vào? Em không có chìa khóa à? Ngủ ngoài này nguy hiểm lắm.” Hương Đình ngồi xuống, vừa hỏi vừa lay mạnh hai vai Hương Tranh vẫn đang ngủ.

Hương Tranh bị Hương Đình lay lắc một hồi cũng từ từ mở mắt. Sau khi nhìn rõ người bên cạnh, cô mới khẽ thốt lên: “Chị.”

Giọng Hương Tranh khàn khàn, yếu ớt khiến Hương Đình sùng sốt. Cô vội vàng dìu Hương Tranh đứng lên, lo lắng hỏi: “Hương Tranh. Em làm sao thế? Chẳng phải em và Sở Trung Thiên đang hạnh phúc bên nhau hay sao? Sao tự nhiên em lại về nhà?”.

Từ trong mắt của Hương Tranh, hai hàng nước mắt ứa ra. Cô lắc lắc đầu không nói gì, sau đó thều thào: “Chị, em lạnh...”.

Hương Đình vội vàng ôm chặt lấy em. Đến khi thấy Hương Tranh không phải bị cảm lạnh cô mới tạm yên tâm hỏi tiếp chuyện đã xảy ra: “Hương Tranh. Có chuyện gì xảy ra với em à? Sao mặt mày tái nhợt, người lạnh toát thế này? Sở Trung Thiên bắt nạt em phải không? Nói cho chị biết, chị sẽ giúp em”.

Hương Tranh khẽ lắc đầu, dựa hân người vào Hương Đình, nói ngắt quãng: “Chị... em... mệt lắm, em muốn... vào nhà, em... muốn... ngủ...”.

Hương Đình kinh ngạc, gồng người đỡ lấy Hương Tranh, miệng gọi to: “Tranh! Tranh! Mau tỉnh lại!”.

Nhưng mặc cho Hương Đình lay gọi, Hương Tranh vẫn yên lặng nhắm mắt.

Với sự giúp đỡ của hàng xóm, Hương Đình đưa được Hương Tranh vào nhà, gọi bác sĩ tới khám cho Hương Tranh. Sau khi mọi việc đã tạm ổn, Hương Đình mới gọi điện cho Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên vừa bắt máy, Hương Đình đã tức giận quát mắng: “Sở Trung Thiên, cậu là đồ tồi. Cậu đã làm gì em gái tôi?”.

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi vang lên tiếng Sở Trung Thiên: “Cô ấy về đến nhà rồi ạ? Cô ấy hiện nay đang...”.

“Việc này không khiến cậu quan tâm.” Hương Đình gay gắt ngắt lời Sở Trung Thiên. “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết, cậu đã làm gì nó?”.

Đầu dây bên kia lại im lặng, lần này lâu hơn trước. Hương Đình hoài nghi, có lẽ cậu ta đã bỏ máy, thì đột nhiên cô lại nghe thấy tiếng Sở Trung Thiên: “Tôi và Hương Tranh chia tay rồi”.

“Cái gì?” Hương Đình kinh ngạc kêu lên, sau đó tức giận la mắng. “Sở Trung Thiên. Cậu là đồ khốn. Em gái tôi yêu cậu như thế sao cậu có thể đột ngột chia tay nó? Cậu không nghĩ đến hậu quả sao? Nếu Hương Tranh nghĩ đại mà tự sát, cậu hối có kịp không?”

Sở Trung Thiên ở đầu dây bên kia nghe nói vậy, sau một hồi ngạc nhiên thì chuyển sang lo lắng, vội hỏi dồn: “Hương Đình. Cô vừa nói gì?”

“Cô nói Hương Tranh tự sát? Cô ấy có sao không? Cô ấy sao rồi? Hiện giờ cô ấy như thế nào? Cô nói cho tôi biết đi. Cô mau nói đi”. Sở Trung Thiên đã lo lắng tới mức những câu nói của anh thiếu hẳn tính mạch lạc thường thấy.

Thấy Sở Trung Thiên lo lắng như vậy, Hương Đình vẫn không bớt giận. Anh ta cố ý chia tay Hương Tranh, giờ còn làm bộ lo lắng cho ai xem đây. Đúng là đồ “mèo khóc chuột”. Nghĩ vậy, Hương Đình khinh khi trả lời: “Hương Tranh nhà tôi vẫn tốt, Sở thiếu gia không cần lo lắng. Cậu yên tâm, Hương gia nhà tôi không giàu có được như Sở gia, nhưng gia đình tôi sẽ chăm sóc Hương Tranh thật tốt. Nếu cậu còn chút lương tâm, sau này đừng xuất hiện trước mặt nó nữa. Đúng vậy đây, sau này tốt nhất không nên gặp lại nữa”. Hương Đình nói vậy rồi gác máy.

Sở Trung Thiên vẫn cảm điện thoại trên tay, trong lòng cay đắng. Không ai biết, lúc nghe Hương Đình nói Hương Tranh có thể tự sát, đầu óc anh đột nhiên trống rỗng, thậm chí trái tim anh như ngừng đập. Đến khi biết Hương Tranh vẫn bình an vô sự, anh mới thở phào. Anh không dám nghĩ, nếu Hương Tranh có chuyện, anh sẽ như thế nào.

May mắn. May mắn thay. Chuyện xấu đã không xảy ra.

Sở Trung Thiên nhắm mắt, đá chân vào tường.

Hương Tranh! Đợi anh! Đợi mọi chuyện được giải quyết, anh sẽ tới đón em ngay. Hãy đợi anh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họa Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi không muốn là kẻ hèn nhất trong tình yêu

Hương Tranh vừa mệt vừa sốt nên bị hôn mê suốt hai ngày đêm. Sau khi tỉnh lại, dường như cô đã quên hết mọi thứ liên quan đến Sở Trung Thiên. Cô không hề đề cập đến chuyện xảy ra giữa cô và anh, cũng không tiếp tục “Dịch vụ cho thuê bạn gái” nữa. Dường như cô đã quay lại là cô trước đây, vui vẻ ở nhà cùng chị gái. Sở Trung Thiên như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô, cũng như không khiến cô bị tổn thương chút nào.

Tuy vậy, Hương Đình vẫn biết, sự thực không phải như vậy. Hương Tranh ở lì trong nhà, không ra ngoài vì sợ gặp Sở Trung Thiên. Hương Tranh cười nói vì sợ cô lo lắng. Từ nhỏ, Hương Tranh đã là đứa trẻ không biết che giấu cảm xúc. Những gì Hương Tranh đang làm, không phải con người thật của nó. Hương Đình sống cùng em gái bao nhiêu năm nay, sao cô lại không hiểu tính cách của em gái mình.

Tuy nhiên, trốn tránh không phải là một biện pháp tốt, một cô gái trẻ không thể ở lì trong nhà cả đời được. Là chị của Hương Tranh, cô phải có trách nhiệm chăm sóc cho em gái.

Không thể để Hương Tranh vì thất tình mà hủy hoại bản thân. Phải giúp Hương Tranh từng bước vượt qua nỗi đau này.

Hôm ấy, Hương Đình làm bánh khoai môn trong bếp, nói vọng lên với Hương Tranh đang ngồi xem ti vi ở phòng khách: “Hương Tranh, nhà hết dầu đậu phộng rồi. Em mau đi mua một chai về đây”.

“Mai chị đi mua cũng được mà.” Tiếng Hương Tranh từ phòng khách vọng xuống.

“Không được. Chị cần dùng bây giờ. Mau đi mua đi. Vĩ tiền chị để ở trong tủ ấy.”

“Không được. Em đang xem ti vi. Hài hay lắm. Ha ha...” Hương Tranh càng cười to hơn.

Hương Đình dần từng tiếng: “Hương - gia - thứ - nữ”.

Tiếng cười trong phòng khách biến mất. Một lúc sau, Hương Tranh mới âm ỨC bước vào bếp, không mấy vui vẻ hỏi lại: “Tại sao nhất định chị phải bắt em đi mua bây giờ? Tại sao cứ nhất định phải dùng dầu đậu phộng? Dùng tạm dầu cải không được à?”.

Hương Đình đang cắt hành trong bếp, không thèm ngẩng lên nhìn em gái, nói: “Chị thích ăn dầu đậu phộng. Em nói gì cũng vô ích. Mau đi mua đi”.

“Hừm”, Hương Tranh thở dài, không nói gì nữa, chậm chậm đi vào tủ bếp, chỉ vào một cái lọ màu vàng: “Đây chẳng phải là dầu đậu phộng hay sao?”.

Hương Tranh xem xét tỉ mỉ nhãn hiệu, sau đó khẳng định chắc chắn: “Không thể nào! Trên này ghi rõ là dầu đậu phộng”.

Hương Đình nổi điên, vung vẩy con dao trong tay, hét lên: “Ai nói trên đó ghi là dầu đậu phộng thì bên trong là dầu đậu phộng? Lẽ nào tôi không thể đựng nước hoa quả trong đó?”.

“Không phải thì thôi. Làm gì mà chị phải giận dữ thế?” Hương Tranh lẩm bẩm. “Chị. Chị càng ngày càng hay nổi giận, cứ như phụ nữ giai đoạn tiền mãn kinh ấy.”

“Cái con nha đầu chết tiệt này. Không mau đi mua đi. Đứng đó mà nói linh tinh mãi. Đừng tưởng chị không dám giết chết em nhé.” Hương Đình vừa nắc nheo vừa dứ dứ con dao đe dọa.

Hương Tranh quay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu: “Em đi mua. Em đi mua ngay là được chứ gì?”.

Sau khi Hương Tranh đi khỏi, Hương Đình mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại chai dầu đậu phộng trong tủ bếp, lẩm bẩm một mình:

“Hương Tranh. Con nha đầu ấy càng ngày càng tinh. Lần sau phải lên kế hoạch chu đáo hơn”.

Từ siêu thị bước ra, Hương Tranh một tay cầm ô, một tay xách túi đựng chai dầu đậu phộng, nhìn trước nhìn sau, nhìn ngang nhìn dọc một hồi, cô chắc chắn là không có bóng hình quen thuộc ấy. Cô cúi đầu, vừa lo lắng vừa thất vọng bước đi trên phố.

Thực tế cô không cần lo lắng, chỗ này cách nhà Sở Trung Thiên đến nửa thành phố. Sở Trung Thiên không thể nào đột nhiên xuất hiện ở đây được. Nhưng trái tim cô luôn hy vọng Sở Trung Thiên xuất hiện. Chỉ cần nghĩ tới việc sẽ gặp Sở Trung Thiên là cô không thể không hồi hộp. Thực sự là cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Sở Trung Thiên đã chia tay cô. Làm sao anh ấy có thể xuất hiện trước mắt cô được. Đây là đời thực, đâu phải như trong phim truyền hình Hàn Quốc.

Hương Tranh tự cười mình, tiếp tục bước đi. Đột nhiên cô nghe phía sau có người gọi tên mình.

“Hương tiểu thư!”

Hương Tranh dừng bước, quay lại nhìn. Khi nhìn rõ người phía sau, cô kinh ngạc kêu lên: “Diệp Luyến Hoàn! Sao cô cũng ở đây?”.

“Thật trùng hợp. Ngay cả ở đây cũng gặp cô. Đúng là chúng ta có duyên với nhau thật đây.”

Diệp Luyến Hoàn cười tươi, duyên dáng bước lại gần Hương Tranh. Thật sự là ở đây chẳng có sự trùng hợp hay có duyên gì hết. Bấy lâu nay Diệp Luyến Hoàn đã cử người theo dõi Hương Tranh. Vừa nhận được tin báo Hương Tranh ra khỏi nhà, cô ta lập tức tìm đến đây.

Hôm nay, Diệp Luyến Hoàn mặc bộ váy liền màu đỏ, trang điểm xinh đẹp. Hương Tranh mặc quần soóc và áo phông đơn giản, để mặt mộc. Hai người đứng bên nhau, đúng là hình ảnh của hai thái cực tương phản.

“Cô có khỏe không? Nghe nói cô và Sở Trung Thiên đã chia tay.” Diệp Luyến Hoàn nhìn Hương Tranh chăm chăm, ánh mắt rõ ràng ánh lên niềm vui.

Hương Tranh không phải con ngốc, tự nhiên gặp Diệp Luyến Hoàn ở đây đã là không vui rồi. Nhớ lại lần trước bị cô ta lừa, rồi thêm chuyện nếu không phải vì cô ta, cô đâu cần kí hợp đồng làm bạn gái của Sở Trung Thiên. Cô rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay đều là do cô ta. Nhất là trong lúc này, Hương Tranh càng không muốn dây vào cô ta, nói chuyện hỏi thăm cô càng không có tâm trạng. Vì vậy, Hương Tranh khẽ cười, khách khí nói: “Cảm ơn Diệp tiểu thư đã hỏi thăm, tôi vẫn khỏe. Chị gái tôi đang đợi ở nhà, tôi đi trước nhé. Chào cô”.

“Hương tiểu thư, sao lại đi nhanh như vậy? Lẽ nào cô không muốn biết vì sao Sở Trung Thiên lại chia tay cô?” Diệp Luyến Hoàn cười cười, nói năng lưu loát, điều đó chứng tỏ cô ta đã chuẩn bị khá kỹ.

Hương Tranh tròn mắt ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi lại: “Cô vừa nói gì?”.

Diệp Luyến Hoàn quan sát trước sau và đề nghị: “Ở đây đông người, không tiện nói chuyện. Chúng ta tìm quán cà phê nào đó ngồi đi”.

“Không cần đâu.” Hương Tranh không do dự, từ chối lời đề nghị ấy. Nhớ lại lần bị lừa trước đây, Hương Tranh không dám tùy tiện hứa với cô ta bất kỳ điều gì. “Có gì cô cứ nói luôn ở đây đi. Và tôi cũng cảnh báo cô, nếu cô có ý đồ gì, ở đây đông người, tôi xảy ra chuyện gì, cô cũng không thoát được đâu.”

“Ha ha. Hương tiểu thư, cô quá nhạy cảm rồi.” Diệp Luyến Hoàn bật cười, ánh mắt toát lên sự khinh thường. “Được! Nếu cô đã lo sợ thế, tôi cũng không cần ý tứ gì nữa. Chúng ta nói chuyện luôn tại đây.”

“Có chuyện gì cô cứ nói thẳng, không cần vòng vo. Tôi là người thiếu kiên nhẫn, cô nhanh cho một chút.”

Nghe những lời nói khó chịu ấy của Hương Tranh, Diệp Luyến Hoàn chỉ mỉm cười, sau đó cô ta nhìn thẳng vào Hương Tranh nói ngắn gọn: “Không phải là Sở Trung Thiên đã nói với cô, anh ấy sẽ chia tay cô vì ở cùng cô, anh ấy rất mệt mỏi sao?”

Hương Tranh kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Diệp Luyến Hoàn, la lớn: “Làm sao cô lại biết?”. Giọng Hương Tranh khiến những người xung quanh chú ý. Nhưng Hương Tranh chẳng bận tâm tới họ, cô kích động lắc tay Diệp Luyến Hoàn, hỏi dồn: “Là Sở Trung Thiên nói với cô?”.

Diệp Luyến Hoàn gỡ tay Hương Tranh ra khỏi tay mình, cười tỏ vẻ biết lỗi với những người xung quanh, đợi khi mọi người quay đi hết, cô ta mới chậm rãi trả lời: “Không phải do Sở Trung Thiên nói. Là chính tai tôi nghe được”.

“Không thể nào.” Hương Tranh phản bác lại lời Diệp Luyến Hoàn. Cô nhớ rõ hôm cô và Sở Trung Thiên chia tay, trong nhà chỉ có hai người là cô và Sở Trung Thiên, Diệp Luyến Hoàn khẳng định chính tai cô ta nghe thấy thì thật là lừa đảo.

Diệp Luyến Hoàn không giải thích, chỉ khẽ nói tiếp: “Mà tôi còn biết, Sở Trung Thiên chia tay cô là chuyện cực chẳng đã”.

Hương Tranh giật mình, cẩn thận đưa mắt nhìn lại Diệp Luyến Hoàn hỏi: “Cô... cô nói thế là có ý gì?”.

“Sở gia xảy ra chuyện lớn, Sở Trung Thiên cảm thấy việc này khiến cô bị nguy hiểm cho nên dùng cách chia tay để bảo vệ cô.”

“Không thể nào. Sự việc không thể như vậy được.” Hương Tranh hoảng sợ nhìn Diệp Luyến Hoàn, chân bắt giắc lùi lại phía sau mấy bước. Cô không tin lời Diệp Luyến Hoàn. Cô không tin Sở Trung Thiên chia tay cô vì lý do ấy... Đột nhiên Hương Tranh lại thấy đầu đau dữ dội. Cô chỉ muốn nhanh chóng đi về nhà. Chỉ muốn rời xa con người đáng sợ này. Chỉ muốn quên hết những điều kinh khủng vừa nghe được.

Diệp Luyến Hoàn lại cứ đứng đó nhìn Hương Tranh, sau đó khẽ nhếch môi cười nói: “Bây giờ, nhất định là cô đang nghĩ tôi nói dối phải không? Nhưng thật sự tôi không lừa cô. Thậm chí, sau khi nghe được những chuyện động trời này, tôi còn cảm thấy mừng cho cô.

“Cô nói thế là có ý gì?” Hương Tranh bối rối nhìn xuống hai tay mình, không dám nhìn vào Diệp Luyến Hoàn.

Diệp Luyến Hoàn lại nhếch môi cười, lấy từ trong túi xách ra một cái túi thơm màu xanh, lắc lắc trước mặt Hương Tranh, vừa cười vừa hỏi: “Cô còn nhớ cái túi thơm này không?”.

Hương Tranh nhìn chằm chằm vào cái túi thơm đang được đưa trước mặt mình, cố lục tìm trí nhớ xem mình đã từng nhìn thấy nó chưa, sau một hồi, cô mới ngạc nhiên hỏi lại: “Đây chẳng phải là cái túi thơm khi trước cô nhờ tôi đưa cho Sở Trung Thiên hay sao? Tại sao bây giờ nó lại ở chỗ cô?”.

Diệp Luyến Hoàn đắc ý cười lớn: “Túi thơm này có một đôi, một cái đưa cho Sở Trung Thiên, một cái tôi giữ. Cô có biết túi thơm này đựng gì bên trong không?”.

Hương Tranh chau mày, ruột gan nóng như lửa đốt, cô lo lắng hỏi lại: “Trong đó không phải là đựng hương liệu sao?”.

“Hương tiểu thư, cô quả thật ngây thơ quá. Tôi không ngờ Sở Trung Thiên lại thích mẫu phụ nữ đơn giản như cô.” Diệp Luyến Hoàn bật cười thành tiếng, mở túi thơm trước mặt Hương Tranh. “Hương tiểu thư, nhìn cho kỹ đi, đây là mấy nghe trộm. Lần trước thật sự biết ơn cô đã giúp tôi. Nếu không, tôi không thể nào biết được những bí mật của Sở Trung Thiên.”

Hương Tranh càng nghe càng thấy hoang mang. Cô tái mặt nhìn đồ vật Diệp Luyến Hoàn đang cầm trên tay, ngớ ngẩn hỏi lại: “Cô nói thế là có ý gì?”.

“Tôi vừa nói rõ với cô rồi còn gì.” Diệp Luyến Hoàn vừa nói vừa bật máy lên.

“Con có biết tập đoàn sở thị không?”

“Biết ạ!”

“Vậy con có biết vị chủ tịch thứ tư của tập đoàn Sở thị là ông nội con không?”

...

Hương Tranh nhận ra đó là giọng nói của Sở Trung Thiên và Sở phu nhân, cô cảm thấy có gì đó không đúng, cô muốn giành lấy chiếc máy nghe trộm trên tay Diệp Luyến Hoàn nhưng cô ta đã cảnh giác nắm tay lại.

“Tại sao cô lại nghe trộm họ nói chuyện? Tại sao cô lại phải ghi lại những lời này?” Hương Tranh tức giận chất vấn, trong lòng thấy vô cùng khó chịu, cô cảm thấy có lỗi vì đã giúp Diệp Luyến Hoàn chuyển cái túi thơm ấy cho Sở Trung Thiên.

“Tôi sẽ không rời xa Sở Trung Thiên.” Diệp Luyến Hoàn tắt máy, đắc ý nói tiếp. “Cô biết vì sao Sở bá mẫu lại đến thành phố Thiên Nhan này không? Là tôi mời bác ấy đến. Tôi thật sự rất yêu Sở Trung Thiên, nhưng anh ấy lại không cho tôi cơ hội nên tôi đành cầu xin Sở bá mẫu giúp đỡ. Tôi chỉ không ngờ

được Sở Trung Thiên không những không bị Sở bá mầu thuyết phục mà anh ấy còn lật ngược thế cờ, xin Sở bá mầu cho tự do hẹn hò với người khác. Không còn cách nào khác, tôi đành phải cài máy nghe trộm trong nhà Sở Trung Thiên, nhằm nắm được nhất cử nhất động của anh ấy để tiện bề thực hiện kế hoạch của mình. Thế nhưng, tôi chẳng nghe ngóng được tin tức gì của cô và Sở Trung Thiên mà chỉ biết được bí mật động trời của Sở gia”.

“Cô thật đáng sợ!” Hương Tranh hoảng loạn nhìn Luyến Hoàn, vô thức lùi một bước.

Diệp Luyến Hoàn không trả lời cô, chỉ cười và hỏi lại: “Cô không hiểu kỳ chuyện sau đó như thế nào à? Cô cũng không muốn biết bí mật động trời của Sở gia là gì sao?”.

Hương Tranh tái mặt, khề lắc đầu: “Tôi không muốn biết, không muốn nghe gì hết! Tôi cũng cảnh cáo cô, cô mau dừng trò nghe trộm đó lại, nếu không tôi... nếu không tôi sẽ...”.

“Nếu không thì sao? Cô sẽ làm gì tôi?” Đôi môi hồng nhếch lên vẻ thách thức. “Cô đừng vội, máy nghe trộm tôi sẽ giao lại cho cô, nhưng cô phải nghe tôi nói mấy câu này đã.”

Hương Tranh chống đầu chiếc ô xuống đất làm chỗ dựa cho tấm thân đang run rẩy.

“Rốt cuộc là cô muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn nói với cô, tôi thật sự yêu Sở Trung Thiên. Chuyện tôi và Kiệt Thâm trước đây chỉ là do tôi nhất thời hồ đồ, tôi đã phải trả giá đắt cho sai lầm đó. Sau này, tôi nhất định không mắc những sai lầm tương tự. Cô có thể yên tâm giao Sở Trung Thiên cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Hương Tranh bóp chặt chai dầu đậu phộng trong tay, giận dữ nói: “Sao cô lại cho rằng Sở Trung Thiên sẽ về bên cô? Nói cho cô biết, tôi sẽ không để cho cô được toại nguyện, tôi sẽ không rời xa Sở Trung Thiên”.

Diệp Luyến Hoàn đưa tay vén mấy sợi tóc bị bung ra sang hai bên tai, tự tin nói với Hương Tranh: “Cô sẽ làm gì để ngăn cản tôi? Hương tiểu thư, cô sẽ làm gì để giành lại Sở Trung Thiên từ tay tôi? Tôi nói cho cô biết, Sở Trung Thiên hiện đang bị Sở Nhân Vũ truy sát, điều anh ấy cần lúc này là một chỗ dựa, không phải một gánh nặng”.

“Truy sát ư?” Hương Tranh sững người. “Sao Trung Thiên lại bị truy sát?”

Diệp Luyến Hoàn đặt cái máy nghe trộm vào tay Hương Tranh. “Cô cầm lấy, về nhà nghe xong sẽ hiểu. Có điều tôi muốn cô nhớ kỹ những lời tôi nói hôm nay. Sở Trung Thiên là của tôi, không ai có thể cướp anh ấy khỏi tay tôi. Người có thể chống lại Sở thị để cứu Sở gia lúc này chỉ có Diệp gia chúng tôi. Nếu cô lại gần Sở Trung Thiên, tôi sẽ không giúp anh ấy nữa, đến lúc đó mẹ con Sở Trung Thiên chỉ có con đường chết mà thôi. Cô hiểu những gì tôi vừa nói chứ?”

Hương Tranh không trả lời. Cô đã bị Diệp Luyến Hoàn làm cho đờ đẫn. Cô không thể tin nổi có người bác nào lại nhẫn tâm tìm giết cháu mình, chuyện này ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô đang nghi ngờ rằng cái người tên là Sở Nhân Vũ đó đầu óc hẳn là có vấn đề... Đợi đã, Sở Nhân Vũ? Cái tên này nghe quen quen, hình như cô đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

Hương Tranh đứng chôn chân suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô cũng nhớ ra.

Là Sở Tu Phàm! Cô nhớ thời gian anh sống ở ngôi nhà gỗ trong rừng phong, anh thường ngậy người ngắm một bức ảnh, đằng sau bức ảnh có ghi dòng chữ: “Cha, Sở Nhân Vũ”.

Cha Sở Tu Phàm là Sở Nhân Vũ, bác của Sở Trung Thiên cũng là Sở Nhân Vũ, ba người cùng họ Sở, lẽ nào cha Sở Tu Phàm chính là bác của Sở Trung Thiên?

Hương Tranh đứng ngây ra đó, chẳng để ý gì đến xung quanh, đến khi thấy nóng gáy vì bị Diệp Luyến Hoàn chiếu tướng, cô mới giật mình tỉnh lại.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy! Sao cô cứ ngây người ra vậy?” Diệp Luyến Hoàn nói vẻ không hài lòng.

“Tôi...” Hương Tranh định tìm cách giải thích, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. Nếu Sở Nhân Vũ đúng là cha của Sở Tu Phàm thì cô có thể cầu xin Sở Tu Phàm thuyết phục cha mình tha cho mẹ con Sở Trung Thiên. Nói không chừng, Sở Tu Phàm vì cảm kích sự chăm sóc của cô mà sẽ nhận lời giúp cô. Đến lúc đó, chỉ cần Sở Nhân Vũ tha cho mẹ con Sở Trung Thiên thì Sở Trung Thiên không cần phải kết hôn với Diệp Luyến Hoàn nữa.

Nghĩ đến đó, Hương Tranh cảm thấy cô vẫn còn nhiều hy vọng.

Hương Tranh bừng tỉnh. Mọi lo lắng như tan biến hết. Cô tự tin nói với Diệp Luyến Hoàn: “Diệp tiểu thư. Cô có muốn đánh cược với tôi không?”.

Diệp Luyến Hoàn không hiểu vì sao Hương Tranh lại biến đổi nhanh đến vậy. Điều gì khiến cho cô ta tự tin đến thế? Luyến Hoàn sợ trong chuyện này có gì gian lận nên mới cẩn trọng hỏi lại: “Cược cái gì?”.

“Cược xem tôi có thể thuyết phục được Sở Nhân Vũ bỏ qua cho mẹ con Trung Thiên hay không.”

“Thuyết phục Sở Nhân Vũ ư?” Trên đời này còn có người muốn đi thuyết phục con quý Sa tăng Sở Nhân Vũ ư? Diệp Luyến Hoàn nghi ngờ tai mình có vấn đề.

“Đúng thế!” Hương Tranh không ngần ngại gật đầu.

Hóa ra không phải tai cô có vấn đề, con người không biết trời cao đất dày đứng trước mặt cô đây mới là kẻ có vấn đề! Sở Nhân Vũ là loại người nào? Ông ta vì tiền mà sẵn sàng ra tay giết hại cả anh em, loại người này có thể bị người khác thuyết phục ư? Hương Tranh muốn đi xin con quỷ dữ Sở Nhân Vũ tha cho Sở Trung Thiên ư? Thật là điều không tưởng. Diệp Luyến Hoàn cười thầm trong bụng.

Hương Tranh đứng cạnh cũng nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Luyến Hoàn bèn có ý nói khích: “Tại sao cô không trả lời? Lẽ nào cô không dám cược?”.

“Ha ha! Trên đời này, có chuyện gì mà Diệp Luyến Hoàn tôi không dám làm?” Diệp Luyến Hoàn quay một vòng, tự hào trả lời câu chất vấn của Hương Tranh. “Được. Tôi cược. Nhưng nếu tôi thắng, tôi sẽ nhận được gì?”

“Nếu cô thắng, sau này tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô và Sở Trung Thiên nữa. Nếu cô thua, cô lập tức phải rời xa Sở Trung Thiên mãi mãi, không được can thiệp vào chuyện của chúng tôi. Đương nhiên, nếu cô sợ, cô không cần cược với tôi, sau này tôi và Sở Trung Thiên làm gì, cô không được xen vào. Thế nào? Cô có định cược không? Cô không cần trả lời tôi ngay, cứ suy nghĩ cho kỹ...”.

“Không cần! Tôi đồng ý cược!” Điều kiện cược lần này đối với Diệp Luyến Hoàn mà nói chỉ có lợi mà không có hại chẳng cần nhọc công làm gì đã nắm chắc phần thắng.

“Được. Nhưng tôi muốn cô giúp tôi tìm địa chỉ của Sở Nhân Vũ.”

“Không vấn đề.”

“Được. Vậy thì mai gặp lại.”

Nhận được câu trả lời mong muốn, Hương Tranh không ở lại thêm nữa, cô vội vẫy một chiếc taxi ra về.

Diệp Luyến Hoàn nhìn theo Hương Tranh đến khi cô ngồi vào xe mới lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

“Văn phòng thám tử phải không? Tôi là Diệp Luyến Hoàn, tôi muốn điều tra về Sở Nhân Vũ...”

“...”

“Rất tốt! Giúp tôi điều tra địa chỉ nơi ở của ông ta.” Vừa tắt máy, Diệp Luyến Hoàn lại gọi lại, nói thêm: “Cả số điện thoại nữa, cũng điều tra luôn cho tôi. Làm ngay cho tôi!...”.

Trong taxi, Hương Tranh dựa lưng vào ghế sau, lặng lẽ nhìn ra cửa sổ. Hương Tranh đặt hai tay trên đùi, trong tay trái là chiếc tai nghe màu bạc đang cắm với máy nghe trộm đang nằm trong túi quần mà Diệp Luyến Hoàn vừa đưa cho cô.

Ngoài cửa xe, cảnh vật trôi qua vùn vụt, chiếc xe chạy qua nhiều nơi như vậy nhưng Hương Tranh không chú ý. Toàn bộ tâm trí cô còn đang tập trung vào đoạn đối thoại của mẹ con Sở Trung Thiên. Sau khi nghe hết đoạn đối thoại, bí mật của Sở gia khiến cô vô cùng kinh ngạc nhưng nó không khiến cô lùi bước. Hiểu được sự lo lắng mà Sở Trung Thiên dành cho cô, Hương Tranh vô cùng cảm động. Chỉ có điều cô không thích Sở Trung Thiên vì bảo vệ cô mà phải nói lời chia tay với cô. Cô cho rằng, một khi hai người đã hẹn thề bên nhau mãi mãi thì phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, cho dù trải qua sinh - lão - bệnh - tử cũng phải nắm chặt tay nhau. Sao Sở Trung Thiên có thể tự ý rời xa cô như thế? Lẽ nào với anh ấy, cô chỉ là một gánh nặng?

Hương Tranh vô cùng tức giận nhưng không dám để cơn giận dữ làm cho kích động. Cô rất hiểu tính cách của Sở Trung Thiên, một khi anh đã quyết định chuyện gì sẽ không dễ dàng thay đổi. Bây giờ, nếu cô tìm đến nhà anh nói chuyện, cô biết chắc anh sẽ tìm cách đưa cô về nhà. Căn cứ vào những gì cô biết về anh, cô cũng chắc chắn anh không bao giờ cho phép cô thực hiện ý định kia. Nói không chừng, anh còn nhờ chị Hương Đình kiểm soát cô thật kỹ, không cho cô hành động. Vậy thì tốt nhất là không nói với anh nữa.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn phải đến nhà Sở Trung Thiên một chuyến. Việc thứ nhất là để lấy máy nghe trộm trong cái túi thơm. Việc thứ hai là để gặp Sở Trung Thiên. Đã lâu nay cô không có tin tức gì của anh, cô muốn xem anh có khỏe không.

Định thần lại một chút, Hương Tranh cất máy nghe trộm, nói với anh lái xe: “Em có việc gấp cần đến khu căn hộ cao cấp phía tây. Phiền anh lái xe nhanh hơn một chút ạ. Cảm ơn anh!”.

“Được. Không vấn đề gì.” Anh tài xế nhanh chóng đáp lại, rồi bẻ lái cho chiếc xe quay ngược trở lại.

Chiếc taxi màu cam len lỏi giữa dòng xe trên đường, tìm đến phía tây thành phố.

Nhưng đoạn đường từ phía đông sang phía tây của thành phố không hề ngắn, cho dù anh tài xế đã cố gắng nhưng cũng mất tới bốn mươi phút mới tới nơi. Chiếc taxi màu cam dừng trước cổng khu căn hộ Trung Thiên ở. Hương Tranh cảm ơn anh lái xe, ngo ý muốn anh dừng xe đợi cô một lát. Anh ta vui vẻ nhận lời. Hương Tranh lại rời rít cảm ơn anh ta lần nữa rồi mới mở cửa xe bước ra ngoài.

Người đang trực ở đại sảnh hôm nay không phải là chú Triệu mà là một thanh niên có nước da bánh mật, thân hình cao lớn, vạm vỡ. Hương Tranh đi đến gần anh ta, lịch sự giới thiệu cô là Hương Tranh, đến tìm Sở Trung Thiên, phòng 902. Anh bảo vệ này chưa biết cô, nhìn cô một lượt rồi lịch sự mời cô vào phòng bảo vệ.

Anh ta mời cô ngồi, lấy nước cho cô uống, sau đó lấy từ ngăn tủ giấy tờ một tờ khai thông tin cùng một cây bút, đặt trước mặt cô, cười lễ phép nói: “Hương tiểu thư, tòa nhà chúng tôi có quy định khách đến thăm đều phải điền đầy đủ thông tin yêu cầu. Đây là bút và tờ khai mẫu, phiền tiểu thư bớt chút thời gian điền thông tin vào đó giúp tôi”.

Hương Tranh gật đầu đồng ý, cầm tờ khai mẫu lên xem cẩn thận một lượt, cảm thấy có chút kỳ quái, trong lòng nảy sinh cảm giác hoài nghi, không hiểu bằng mẫu này có phải dùng để điều tra nhân khẩu không?

Không dễ gì để hoàn thành yêu cầu của anh bảo vệ cho nên khi bước vào thang máy, Hương Tranh thấy lưng mình lấm tấm mồ hôi.

Thang máy dừng lại ở tầng chín. Hương Tranh bước ra, chân cô dừng lại trước cửa thang máy, chỉ mấy bước chân nữa thôi là tới trước căn hộ của Sở Trung Thiên. Cô cứ đứng ngây người nhìn cánh cửa quen thuộc.

Cô đã sống tại căn hộ này hơn nửa năm, mọi đồ vật đều quen thuộc với cô, quen đến mức nhắm mắt lại cô cũng có thể nói chính xác kê ti vi kê chỗ nào, tủ lạnh đặt ở đâu, tách đĩa màu gì. Trong căn hộ này, chỗ nào cũng in dấu kỉ niệm của cô và Sở Trung Thiên. Cô còn cho rằng mình sẽ phải xa nơi đây mãi mãi. Nhưng cho dù khó khăn lớn đến đâu cô cũng sẽ cố gắng hết sức, cố gắng đấu tranh cho tình yêu và hạnh phúc của cô và Sở Trung Thiên.

Hương Tranh cứ đứng ngoài cửa, cắn chặt môi suy nghĩ miên man.

Cô không biết bây giờ cô sẽ phải làm thế nào? Cô nên bấm chuông cửa hay gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên? Không biết anh ấy có nhà không nữa? Lát nữa gặp anh ấy, cô sẽ nói gì đây?

Hương Tranh còn đang do dự thì cánh cửa trước mặt cô đột nhiên mở ra. Cô ngẩng lên nhìn, đang định giơ tay lên vẫy thì phát hiện ra người mở cửa là một cô gái xinh đẹp, đằng sau cô ta mới là Sở Trung Thiên, người cô đang tìm.

Hai người họ làm Hương Tranh quá bất ngờ. Cô nhất thời không biết phải nói gì. Cho

đến khi Sở Trung Thiên nhìn thấy cô, anh cũng ngạc nhiên không kém, đôi mắt mở to về kinh ngạc, mất một lúc, anh mới ngẩn ngại gọi: “Hương Tranh!”.

Hương Tranh vẫn sững sờ đứng đó nhìn hai người họ. Cô nhìn chăm chăm vào cô gái, rồi đưa ánh mắt tò mò về phía Sở Trung Thiên hỏi: “Trung Thiên, vị tiểu thư này là ai?”.

Sở Trung Thiên cứng người, do dự giây lát, rồi chậm rãi nói: “Bạn gái cũ của anh”.

Anh nói nhỏ, giọng khàn khàn. Trong khi nói chuyện, anh không một lần nhìn cô, nhưng Hương Tranh biết, anh làm thế vì sợ cô đọc được suy nghĩ trong ánh mắt của anh. Anh gầy hơn trước, khuôn mặt baby tròn trịa trước kia giờ trở nên góc cạnh. Mặt anh không còn hồng hào, đôi môi cũng nhợt nhạt thấy rõ. Hương Tranh nhìn thấy thế mà không khỏi đau lòng, nhưng cô cố kìm nén cảm xúc, không muốn anh phải bận tâm vì cô.

“Em... em chỉ là muốn tới lấy đồ, em còn để quên một ít đồ ở đây.” Hương Tranh cúi mặt, khẽ nói. Lúc này, cô không muốn hỏi thêm gì về cô gái kia nữa. Một là, sau này cô còn cơ hội hỏi lại anh. Hai là, giờ cô cũng không có tư cách gì để hỏi anh chuyện ấy.

“Ừ.” Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, giọng nói cũng không còn quá ngạc nhiên như lúc trước. Anh cũng không hỏi Hương Tranh đến lấy đồ gì, cũng không giải thích cho Hương Tranh, cô gái đứng bên cạnh anh là trợ lý của mẹ anh, được bà cử đến chỗ anh lấy đồ giúp bà. Trước khi những việc này kết thúc, anh không thể có liên hệ gì với cô. Dừng lại một chút, anh nói thêm: “Bây giờ bọn anh có việc phải ra ngoài. Lúc nào em về thì giúp anh đóng cửa cẩn thận nhé”.

Cô cũng không biết vì sao anh hành động như vậy. Anh thật sự không muốn nhìn thấy cô nữa? Hay anh đang bỏ chạy? Cô cũng không biết nữa. Cho dù biết rõ anh làm vậy là vì muốn tốt cho cô, nhưng nghe anh nói ra những lời đó, cô vẫn thấy đau lòng.

Cô cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu, đi qua hai người vào trong bếp. Khi Hương Tranh tìm thấy cái túi thơm trong tủ đồ thì hai người họ đã đi khỏi nhà từ lúc nào. Căn nhà chìm trong tĩnh lặng, không một tiếng động.

Hương Tranh về đến nhà khi Hương Đình đang ngồi co chân thoải mái trên sofa, vừa xem ca nhạc vừa nhắm nháp bánh khoai môn.

Hương Tranh cất đồ trong bếp, rồi cũng lấy một ít bánh khoai môn vào bát, mang ra phòng khách, ngồi xuống cạnh Hương Đình, vừa xem ti vi vừa ăn.

Hương Đình không nhận thấy em gái có gì khác lạ, vẫn bình thản vừa ăn bánh vừa say sưa xem ti vi, đến đoạn hay cô còn vui vẻ vỗ tay theo. Chỉ đến khi chương trình ti vi chuyển sang thời gian quảng cáo, Hương Đình mới quay sang em khẽ hỏi: “Hương Tranh, về rồi à?”.

Hương Tranh lặng lẽ gật đầu, bắn khoăn không biết làm cách nào để nói với Hương Đình chuyện hôm nay. Sau một hồi trầm ngâm, Hương Tranh chọn cách nói dối: “Chị! Em muốn đi du lịch”.

Hương Đình đặt bát bánh xuống, nhìn em gái đầy ngạc nhiên.

“Sao tự nhiên em lại muốn đi du lịch? Từ trước tới nay có bao giờ em nói muốn đi du lịch đâu.”

“Em...” Hương Tranh cúi mặt, đôi tay vô thức chọc dũa vào bát bánh để trên bàn, động tác thể hiện rõ sự lúng túng, đôi mi cong rủ xuống, che giấu cảm giác tội lỗi. Cô tìm một lý do hợp lý để nói với chị gái: “Gần đây xảy ra nhiều chuyện, em muốn đi ra ngoài để thay đổi không khí, giúp tâm trạng khá hơn”.

Gần đây, Hương Tranh đau khổ như vậy, đi ra ngoài một chuyến cũng tốt. Nếu may mắn, nó mà gặp được anh chàng nào tốt hơn Sở Trung Thiên thì thật sự là có một kết thúc có hậu.

Hương Đình thâm suy tính như vậy nên nhất thời không để ý tới thái độ hơi kỳ lạ của Hương Tranh, đôi mắt lấp lánh, hào hứng hỏi: “Hương Tranh, em tính đi du lịch thật à?”.

Hương Tranh cúi thấp đầu tránh ánh mắt của Hương Đình. Cô chớp chớp mắt lấy lại tự chủ: “Vâng ạ...”.

“Đi du lịch cũng tốt. Khi về nhớ mua đặc sản làm quà cho chị, nếu không em sẽ bị trục xuất khỏi nhà. Nhớ chưa?” Nói rồi, Hương Đình hào hứng vỗ vai Hương Tranh hỏi tiếp: “Em định đi lâu không? Mà đi một mình à?”.

“Em đi chừng một tháng...” Cho tay vào bát bánh trước mặt Hương Tranh thấp giọng. “Em đi cùng bạn nữa.”

“Này! Em đừng ăn bốc như thế. Lấy dưa này mà dùng.” Hương Đình đưa đôi dưa trong tay mình cho Hương Tranh, sau đó hào hứng hỏi tiếp: “Em định khi nào thì đi? Đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa? Tiền có đủ chưa?”.

“Em tính mai đi. Lát nữa em thu xếp đồ đạc.”

“Trời! Sao gấp thế? Còn đợi gì nữa, mau đi thu xếp đồ đạc đi, không là không kịp đâu.” Hương Đình vui vẻ đứng lên đi về phía phòng Hương Tranh, vừa đi vừa quay lại gọi: “Hương Tranh, em còn không nhanh lên”.

“Em vào ngay đây.” Nhìn dáng điệu vui vẻ của chị gái, Hương Tranh chỉ biết gượng cười.

Nếu bây giờ chị Hương Đình mà biết được mục đích thật sự của chuyến đi này, chắc chắn chị ấy sẽ không vui vẻ đi giúp cô chuẩn bị hành lý như thế kia, ngược lại chị ấy sẽ nhốt cô vào phòng và ngồi ngoài canh giữ, không để cô có cơ hội chạy trốn.

Sân bay trung tâm thành phố Thiên Nhan ồn ào, náo nhiệt. Có người chuẩn bị từ thành phố này đi tới một nơi xa, cũng có người từ nơi xa tìm tới đây, họ hoặc đứng hoặc ngồi hay thông dong đi lại trong sân bay.

Hương Tranh, hai tay xách hai túi du lịch, đứng nhìn hàng người đông đúc xếp hàng trước cửa kiểm tra an ninh, trong lòng có chút băng khuâng.

Cô chưa từng đi xa một mình. Lúc trước, nhớ có lần cô cùng chị Hương Đình đi qua sân bay, nhìn người ta túi lớn túi nhỏ từ trong đó bước ra, cô đã ghen tị hỏi chị: “Chị, khi nào thì em được đi máy bay?”.

Hiện tại, cô đang đứng trước cửa kiểm tra an ninh, chỉ còn cách ước mơ đi máy bay ngày xưa ấy một bước chân thôi. Nhưng sao lúc này việc ấy không còn khiến cô vui vẻ, hào hứng như xưa nữa? Là do thời gian đã bào mòn ước mơ hay vì ước mơ của cô đã thay đổi?

“Cô sao thế? Không muốn đi nữa à?” Diệp Luyến Hoàn đứng bên cạnh, chăm chú quan sát biểu hiện của Hương Tranh, thấy cô trầm ngâm, Luyến Hoàn cho là cô hối hận, mới lên giọng mỉa mai như vậy.

Hương Tranh nhanh chóng hồi tỉnh, nhìn nụ cười chế nhạo còn trên môi Luyến Hoàn bình tĩnh hỏi lại: “Cô sợ tôi nghĩ lại chứ gì?”.

“Ha...” Diệp Luyến Hoàn bật cười thành tiếng, đôi môi cong lên vẻ khiêu khích: “Nếu cô sợ thì cứ nói. Bây giờ dừng lại vẫn còn kịp”.

“Tôi đã quyết việc gì thì sẽ không thay đổi.” Hương Tranh hùng hồn khẳng định lại.

Rồi cô quay sang nhìn Diệp Luyến Hoàn, giọng nghiêm túc nhắc nhở: “Còn cô nữa, cô hãy nhớ kỹ những lời tôi đã nói. Chỉ cần tôi còn sống trở về, cô không được giành giật Sở Trung Thiên cũng như xen vào chuyện của tôi và anh ấy nữa”.

Diệp Luyến Hoàn cao ngạo ngẩng đầu, khẳng khái nói: “Chuyện này thì cô cứ yên tâm. Diệp Luyến Hoàn tôi từ trước tới nay luôn coi trọng lời hứa. Chỉ cần cô thắng tôi, tôi nhất định giữ lời”. Ngừng một chút, cô ta nói tiếp: “Có điều, đừng quên tôi đã nhắc nhở cô, Sở gia là nơi hang hùm ổ rắn, hoàn toàn không đơn giản như cô nghĩ. Sở Nhân Vũ có thể dùng thủ đoạn tàn độc để đẩy mẹ con Sở Trung Thiên đến bước này, chắc chắn ông ta không phải người thường. Nếu cô cho rằng mình có thể dễ dàng thuyết phục được ông ta, thì cô đã làm to. Mọi việc cô phải cẩn thận, tự biết cứu lấy mình. Còn nữa, cô đừng hiểu lầm, tôi nói như vậy là quan tâm tới cô. Diệp Luyến Hoàn tôi không bao giờ khóc thương đối thủ. Chỉ là cô vừa ngốc vừa gàn, tự cho là mình có thể thuyết phục được con người tàn độc đó, tôi đã biết chắc cô sẽ thất bại. Chuyến đi này lành ít dữ nhiều. Tôi nói lại lần nữa, nếu cô sợ, thì nghĩ lại vẫn còn kịp đấy. Để đến khi lên máy bay rồi, có hối hận cũng đã muộn”.

Hương Tranh biết Diệp Luyến Hoàn nói không sai. Nhưng đây là cơ hội duy nhất để cô đấu tranh giành lấy hạnh phúc cho mình, cô có thể nào bỏ qua được. Vì thế Hương Tranh ngẩng đầu, một lần nữa khẳng định lại quyết tâm với Diệp Luyến Hoàn: “Tôi nói rồi. Tôi đã quyết việc gì thì sẽ không thay đổi”.

Diệp Luyến Hoàn nhún vai lãnh đạm nói: “Tùy cô. Mọi việc do cô tự quyết định. Tôi không ép cô làm việc này nên đến lúc chết đừng có tìm tôi báo oán là được”.

Hương Tranh lườm cô ta, khó chịu nói: “Cô thật là biết ăn nói đấy”.

“Hừ!” Diệp Luyến Hoàn bĩu môi, không thèm đối đáp. Cô ta lục tìm trong túi xách một hồi, lấy ra một miếng giấy gấp tư đưa cho Hương Tranh. “Đây

là địa chỉ nhà Sở Nhân Văn, cô cảm thấy. Tôi nghe nói, Sở gia đang tuyển nữ giúp việc, cô nên nhân cơ hội này để lọt vào Sở gia. Sở Nhân Văn đâu phải là người bình thường, cô muốn gặp là gặp được.”

Hương Tranh giờ ngón tay trở lên môi, miệng “suyt, suyt” làm bộ bí mật rồi thì thầm với Diệp Luyến Hoàn: “Tôi biết rồi. Cảm ơn cô!”

Hương Tranh nói nhỏ nhưng Diệp Luyến Hoàn cũng nghe thấy.

“Không phải cảm ơn tôi. Cô hãy bảo trọng.” Nói xong, Diệp Luyến Hoàn duyên dáng bước đi, lúc đi qua hàng người đông đúc đứng đợi trước cửa kiểm tra an ninh, Diệp Luyến Hoàn còn quay lại nhắc nhở: “Hương Tranh, sắp tới giờ máy bay cất cánh rồi, mau xếp hàng đi”.

Hương Tranh gật đầu chào Diệp Luyến Hoàn, chen chân vào dòng người trước cửa kiểm tra an ninh. Diệp Luyến Hoàn đứng từ xa quan sát Hương Tranh, khi thấy Hương Tranh bước qua cửa kiểm tra an ninh, cô ta mới mở túi xách, lấy ra chiếc điện thoại hiệu DIORCU màu trắng, căng thẳng bấm một dãy số.

Sau đoạn nhạc chờ sôi nổi là một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên.

Diệp Luyến Hoàn khẽ hít thở, thấp giọng nói: “Xin hỏi cô có phải là trợ lý của ngài Sở Nhân Văn không? Tôi có tin của Sở Trung Thiên muốn báo với ngài ấy...”.

Mười phút sau, Diệp Luyến Hoàn mới tắt máy, nhìn theo bóng Hương Tranh đã mất hút, ánh mắt cô ta dần tối lại.

“Hương Tranh, tôi đã nói tôi không cuộc chuyện gì tôi không chắc, cô lại không tin tôi, thật là không biết tự lượng sức mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họa Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bạn hay thù

Nửa tiếng sau, Hương Tranh đã ngồi trên máy bay, bay tới sân bay Lam Thiên của thành phố Nghệ Húc.

Nếu được Sở Tu Phàm giúp đỡ, khả năng thuyết phục được Sở Nhân Văn sẽ lớn hơn rất nhiều.

Thế nên, khi máy bay vừa hạ cánh, Hương Tranh đã vội vàng mở di động, dò tìm danh bạ. Đến lúc này cô mới phát hiện mình không có số điện thoại của Sở Tu Phàm. Tất cả những gì cô biết về Sở Tu Phàm chỉ là thời gian anh sống tại rừng phong, ngoài ra không có gì nữa.

Bây giờ chỉ còn cách đến địa chỉ Diệp Luyến Hoàn đưa thì mới tìm được anh ấy.

Nghĩ vậy, Hương Tranh, một tay xách hành lý, một tay giữ chặt tờ giấy ghi địa chỉ nhà Sở Nhân Văn, rời khỏi sân bay.

Đây là lần đầu tiên Hương Tranh đến thành phố Nghệ Húc này, đường phố không thông thuộc nhưng may mắn chiếc taxi đã khiến cô không mất quá nhiều công sức để tới được Sở gia.

Sở gia là một khu biệt thự cổ kính, rêu phong, mặc dù không khó để nhận ra nó đã được tu sửa lại ít nhiều nhưng quả thật ấn tượng về nó vẫn là vẻ cổ kính, trầm mặc.

Hai bên cổng vào biệt thự đều có nhân viên bảo vệ canh giữ. Muốn quang minh chính đại bước vào cửa thì phải có lý do chính đáng. Chẳng phải trước khi lên máy bay, Diệp Luyến Hoàn đã cho cô một gợi ý tuyệt vời hay sao? Đã đến lúc động não, áp dụng cách này, quả nhiên Hương Tranh thấy hiệu quả tức thì. Cô vừa nói muốn đến xin làm người giúp việc liền được chú bảo vệ mặc đồ đen đưa vào phòng khách.

“Cô là Hương Tranh?”

Ngồi trên chiếc ghế gỗ kê cuối phòng là một người đàn ông trung niên mặc một áo khoác ngoài màu đen, áo cổ chữ “V” để lộ chiếc sơ mi trắng bên trong, thất lung da màu cà phê kết hợp với quần tây màu be, chân đi đôi giày da bình thường. Khuôn mặt ông ta hơi dài, nước da bánh mật, ánh mắt vừa nghiêm khắc vừa uy quyền, thậm chí là có chút tàn bạo khiến người đối diện không khỏi cảm thấy run sợ.

Đứng bên người đàn ông trung niên ấy là một anh chàng dung mạo khôi ngô, tuấn tú, không kém gì Sở Trung Thiên. Anh ta cũng cao lớn, đẹp trai. Nhưng không đẹp kiểu baby như Sở Trung Thiên, anh ta đẹp kiểu nữ tính, làn da quá trắng, đôi môi quá hồng, ánh mắt quá long lanh.

Hương Tranh ngồi đối diện với hai người họ, căng thẳng suy nghĩ, cuối cùng, cô mạnh dạn trả lời câu hỏi của anh chàng kia: “Vâng. Tôi là Hương Tranh”. Cô biết rõ, lúc này cô không được phép run sợ hay bối rối. Nếu để hai người này nghi ngờ thì đừng nói tới chuyện cô tìm được Sở Tu Phàm, ngay cả cơ hội ra khỏi đây để trở về nhà cô cũng chưa dám chắc.

“Cô còn trẻ như thế, tại sao lại muốn làm người giúp việc?” Anh chàng kia vừa đưa tay gãi cằm, vừa hỏi cô. Người đàn ông trung niên nhìn cô không rời

một phút.

“Em trai tôi mắc bệnh nặng, tôi phải kiếm tiền chữa bệnh cho cậu ấy.” Hương Tranh trả lời tron tru, cô thấy hài lòng vì mình đã biết phòng xa, cô chuẩn bị những câu trả lời này từ trên máy bay, nếu không, cô không thể nào đối đáp lưu loát được như thế.

“Mắc bệnh gì?”

“Là phẫu thuật cấy ghép giác mạc.” Hương Tranh do dự ít giây rồi quyết định kể cho hai người họ nghe một câu chuyện cảm động mà cô mới sáng tác ra trên máy bay. “Năm ngoái, em trai tôi cùng với bạn leo lên núi Ngũ Vân, không may bị rơi từ vách núi xuống, tuy tính mạng đã được cứu nhưng đôi mắt đã bị tật trong lần tai nạn ấy. Gần đây có một gia đình, con trai họ bị tai nạn qua đời, họ đồng ý hiến giác mạc của anh ấy, nhưng giá họ đưa ra quá đắt, tận mười vạn đồng. Gia đình tôi vốn nghèo, đã phải tốn không ít tiền cho lần phẫu thuật trước của cậu ấy nên lần này không thể gom đủ tiền. Nhưng chúng tôi biết, không dễ gì tìm được người muốn hiến giác mạc, chúng tôi không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này, cả gia đình dồn sức kiếm tiền, tôi cũng muốn giúp một tay.”

“Ồ, vậy sao?” Người thanh niên khẽ kêu lên vẻ thông cảm, sau đó anh ta lấy lại ngữ điệu bình thường hỏi tiếp: “Vậy vì sao cô lại chọn làm cho Sở gia?”

Sao anh ta hỏi kỹ thế? Liệu có phải cô đã để lộ sơ hở gì trước mặt anh ta?

Hương Tranh căng thẳng nuốt nước bọt, chân tay khẽ run rẩy, đáp lại với giọng run run: “Tôi... tôi được bạn giới thiệu đến đây”.

Anh chàng trẻ tuổi liếc mắt nhìn biểu hiện của Hương Tranh lúc này, đột nhiên mỉm cười, rồi ghé sát tai người đàn ông trung niên nói nhỏ:

“Lão gia, xem chừng cô ta quả thật ngốc như lời Diệp tiểu thư nói, chuyện này xin giao cho tôi, ngài cứ yên tâm”.

“Được, nhưng nhớ canh chừng cẩn thận, đừng cho cô ta tiếp cận Tu Phàm”

“Vâng, thưa lão gia.”

Người đàn ông trung niên gật đầu rồi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, bước ra cửa trước. Người trẻ tuổi đứng nhìn theo cho đến khi ông ta đi khuất mới quay lại chỗ Hương Tranh đang ngồi đợi.

“Lát nữa cô đến gặp phó quản gia Lâm để sắp xếp chỗ ăn ở, sau đó cô cùng Tú Anh dọn dẹp thư viện.”

“Vâng.”

Hương Tranh sợ cứng người, cô chỉ lo mình sơ sẩy để lộ sự sợ hãi nên cúi mặt nhằm giấu đi ánh mắt hoảng loạn. Cô không ngờ rằng, chỉ lát sau, cảm cô đột nhiên bị một bàn tay nâng lên.

Hương Tranh sợ hãi, vô thức lùi về sau một bước, đôi mắt mở to, hoảng loạn nhìn anh ta.

Anh ta nhìn cô nhếch môi cười, giải thích: “Tôi rất ghét nhìn vào đầu người khác khi nói chuyện nên mới làm thế. Còn cô, sao phải sợ hãi như vậy?”.

“Tôi... tôi đến đây lần đầu nên chưa quen... tôi... tôi đi tìm phó quản gia Lâm...”.

Hương Tranh vội vã định bỏ đi thì anh ta lại nói tiếp: “Nếu đúng như cô nói thì tốt, còn nếu có lý do gì khác nữa thì... cần phải xem lại”.

Hương Tranh đang bước đi, nghe nói vậy thì đứng sững lại, quay lại nhìn về phía anh ta.

Dưới ánh chiều tà đỏ như máu, anh ta đứng đó nhìn cô cười bí hiểm.

Sau này Hương Tranh mới biết, người đàn ông trung niên đó là kẻ máu lạnh vô tình Sở Nhân Vũ, còn anh chàng có nụ cười bí hiểm kia là quản gia của Sở gia, cũng là trợ lý của Sở Nhân Vũ, tên là Triệu Ninh.

Triệu Ninh là do Sở Nhân Vũ đưa về sau một chuyến công tác. Lúc đó, anh ta mới có mười tuổi, vì cha mẹ mất sớm nên phải ở nhờ nhà một người chú họ xa. Từ nhỏ, anh ta đã ốm yếu, bệnh tật quanh năm. Năm ấy, anh ta lại mắc bệnh truyền nhiễm, người chú họ sợ anh ta lây bệnh cho cả nhà, nhất quyết đuổi anh ta đi. Cuối tháng Mười hai nhưng trời vẫn có những bông tuyết nhỏ, Triệu Ninh, mặc quần áo mỏng tang, người đang có bệnh, đi lang thang cả ngày ười ngoài đường. Đúng lúc anh ta ngã đi trên đường thì gặp Sở Nhân Vũ. Nếu không có Sở Nhân Vũ thì anh ta đã chết ngoài đường rồi. Sở Nhân Vũ mang Triệu Ninh về nhà, sai bác sĩ của gia đình chăm sóc, trị bệnh cho anh ta, còn dạy cho anh ta biết chữ. Triệu Ninh một lòng biết ơn Sở Nhân Vũ, sau khi trưởng thành càng hết lòng trung thành với Sở Nhân Vũ, được ông ta tin tưởng, coi như cánh tay phải của mình.

Ba ngày sau đó, Hương Tranh cũng không một lần nào nhìn thấy Sở Nhân Vũ nữa. Cô cảm thấy hối tiếc vì đã để tuột mất cơ hội tiếp cận ông ta. Đã thế cô còn chưa tìm gặp được Sở Tu Phàm. Xem ra lần này cơ hội chiến thắng của cô chẳng có là bao. Nhưng nghĩ kỹ lại, Hương Tranh lại thấy le lói hy vọng. Tình thế của cô lúc này có thể chưa được tốt, nhưng chẳng phải là cô đã lọt vào được Sở gia hay sao? Chỉ cần Sở Tu Phàm có ở nơi này, sớm muộn gì cô cũng gặp được anh ấy. Việc lớn sẽ thành.

Thư viện của Sở gia rất rộng nhưng lại không bố trí vòi nước nào bên trong. Những người lau dọn vệ sinh ở thư viện đều phải xách nước từ ngoài vào. Sau khi cùng Trần Tú Anh nhận nhiệm vụ này, Hương Tranh và chị ta, hai người lặng lẽ xách nước từ ngoài vào trong thư viện.

Một hôm, Hương Tranh đang xách chiếc xô chứa đầy nước thải bẩn từ trong thư viện đi ra, khi đi qua chỗ Trần Tú Anh, đột nhiên Hương Tranh bị chị ta gọi lại: “Hương Tranh. Lát nữa có đi qua hành lang, cô chú ý đừng để nước dấy ra sàn nhé”.

“Sao vậy chị?”

“Căn phòng phía bên trái hành lang là phòng của lão gia. Hôm nay lão gia về nhà, ông ấy sẽ khó chịu nếu nước dấy ra sàn nhà.”

Lão gia... Vậy ra đây là phòng của Sở Nhân Vũ sao?

Hàng ngày cô đều đi qua căn phòng đó, thấy phòng đóng kín cửa nên cô cho rằng đó là căn phòng trống, không có người ở. Thật không ngờ nó lại chính là phòng của Sở Nhân Vũ. Không biết trong phòng có vật gì liên quan đến Sở Tu Phàm hay không?

Bao nhiêu câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, nhưng cô cũng cẩn thận không để lộ những thắc mắc trong lòng. Cô khẽ gật đầu đồng ý với Trần Tú Anh, rồi lại tiếp tục xách xô nước bẩn đi ra ngoài.

Mọi khi Hương Tranh không bao giờ để ý đến căn phòng phía bên trái hành lang, cô luôn bình thản bước qua nó. Hôm nay, chẳng biết có phải do những lời nói của Trần Tú Anh hay không mà khi đi qua căn phòng ấy, cô thấy tim mình đập loạn nhịp. Càng tiến lại gần căn phòng, tim cô càng đập mạnh hơn, thậm chí cô có cảm giác đứng không vững nữa.

Căn phòng đó càng lúc càng gần cô... Căn phòng đó đang ở bên cạnh cô... Căn phòng đó đã ở phía sau cô...

Cuối cùng, cô đã đi qua phòng của Sở Nhân Vũ.

Cô đã bình tĩnh trở lại, thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, cô lại thấy tiếc nuối khôn cùng.

Tại sao lại bỏ đi như vậy? Nếu như... nếu như cô vào đó lục tìm, biết đâu có thể tìm ra cách liên hệ với Sở Tu Phàm... Cô nghĩ đi nghĩ lại, bước chân dần chậm lại, do dự một lúc, rồi cô quyết định quay trở lại.

Cửa phòng không khóa, Hương Tranh khẽ khàng mở cửa. Quan sát phía sau không có ai, cô vội vàng lách người vào trong.

Căn phòng được trang trí sang trọng và đẹp mắt, rộng đến hơn một trăm mét vuông, có sân khấu, máy tính để bàn, màn hình lớn LCD, tủ lạnh cao cấp, sofa bằng da, giường ngủ hiệu KINH SIZE... và rất nhiều đồ nội thất, gia dụng khác. Tất cả đều là hàng hiệu đắt tiền. Căn phòng này xây dựng theo hướng đông, phía ngoài có một ban công rộng, kéo rèm lên, qua cửa kính trong suốt có thể ngắm cảnh mặt trời mọc. Vào mùa hè, có thể nằm ngoài ban công tắm nắng, nghe nhạc thư giãn. Bức tường phía nam có treo một bức tranh sơn dầu khổ lớn được đóng trong khung vàng, trong tranh là hình một thiếu nữ khỏa thân, nửa người trên để trần ngả ra phía sau phô bày tấm thân ngọc ngà trong một tư thế quyến rũ chết người.

Nếu là Sở Trung Thiên, anh ấy có chọn bức tranh này không nhỉ? Hương Tranh nhìn chăm chú người thiếu nữ trong tranh, trong đầu lại liên tưởng tới khuôn mặt baby của Sở Trung Thiên.

Dưới bức tranh sơn dầu là một chiếc bàn gỗ bóng loáng, trên bàn bày một dãy dài những khung hình. Do đứng khá xa nên Hương Tranh không nhìn rõ những bức hình trên bàn. Cô vô thức bước về phía bàn, nhấc một cái lên xem.

Trong khung hình là một bức hình đã ố vàng, cậu học sinh tiểu học trong ảnh rất giống Sở Tu Phàm, có lẽ đây là ảnh Sở Tu Phàm lúc còn nhỏ. Đứng cạnh cậu bé ấy là một phụ nữ trẻ muôn phần xinh đẹp, dáng điệu thanh tú, khí chất quý phái, mái tóc đen búi cao, mấy sợi tóc mềm mại lòa xòa trước trán, vương xuống cả hai bên má, trong bộ váy liền màu trắng, trông cô ấy thật thanh thoát.

“Thật là tiên nữ giáng trần.” Hương Tranh thấy yêu mến người thiếu phụ trong ảnh. Khi cô phát hiện ra cả dãy khung hình trên bàn đều là hình người phụ nữ ấy, cô không thể ngăn được mình cầm chúng lên xem một cách say mê.

Tại sao trong phòng Sở Nhân Vũ lại để nhiều ảnh của người thiếu phụ xinh đẹp này? Người phụ nữ này và cha con Sở Nhân Vũ có quan hệ như thế nào?

Đúng lúc Hương Tranh còn đang nhập tâm suy nghĩ, thì có tiếng động nhẹ, sau đó một luồng sáng chiếu vào phòng, cửa phòng đang được ai đó mở ra.

Hương Tranh giật mình, hoảng hốt quay lại nhìn.

Bên cánh cửa mở rộng là một người đàn ông cao lớn, phải chớp mắt mấy lần, Hương Tranh mới nhìn rõ người ấy, khuôn mặt đẹp kiểu nữ tính, nụ cười vừa bí ẩn vừa quý quai.

“Triệu quản gia!” Hương Tranh tròn mắt, kinh hãi nhìn vào Triệu Ninh đang đứng ngoài cửa, mặt cô bỗng nhiên tái mét.

“Cô đang làm gì ở đây?” Triệu Ninh ném về phía cô cái nhìn giận dữ. Hương Tranh bị ánh mắt dữ dội ấy làm cho cứng đờ, mất hết phản ứng, đã không kịp trả cái khung ảnh đang cầm trên tay về vị trí cũ, tệ hơn, cô còn luống cuống nên làm rơi nó xuống đất.

Vì vậy, Hương Tranh càng hoảng loạn. Sau khi nhặt chiếc khung ảnh vừa rơi đặt lại bàn, cô tuyệt vọng nhắm chặt mắt, ngán ngẫm nghĩ: Sở Tu Phàm còn chưa tìm được, cô đã bị tay chân thân tín của Sở Nhân Vũ phát hiện ra cô đang đột nhập vào phòng ông ta, lần này cô chết chắc rồi.

Triệu Ninh nhìn vào chiếc xô nhựa đựng đầy nước bẩn bên cạnh Hương Tranh rồi lại nhìn cô giúp việc đang đứng đó run rẩy, mắt nhắm nghiền, ngay lập

tức hình dung ra sự việc. Anh ta vẫn đứng đó giật dừ nhìn Hương Tranh, suy nghĩ để tìm biện pháp trừng phạt cô.

Sau một lúc lâu đứng yên lặng, nhắm chặt mắt, Hương Tranh cũng phải mở mắt ra, len lén nhìn về phía Triệu Ninh. Và cô thật sự bị bất ngờ khi thấy biểu hiện của anh ta. Tuy trán anh ta vẫn nhăn lại nhưng mặt anh ta không còn vẻ giận dữ nữa. Thậm chí, anh ta còn vừa cười vừa tiến lại gần cô. Anh ta bị làm sao chẳng?

“Xem ra Hương tiểu thư rất có hứng thú với những đồ vật trong phòng lão gia nhỉ?” Triệu Ninh dùng giọng chế nhạo để hỏi, vừa nói vừa tiến những bước dài về phía Hương Tranh.

“Triệu... Triệu quân gia... anh đừng như vậy.” Hương Tranh kinh hoàng nhìn anh ta, sợ hãi lùi lại phía sau. “Tôi... tôi chỉ dọn dẹp phòng thôi.” Cô lúng túng giải thích, giọng rất run, không có chút sức thuyết phục nào.

“Thật sao? Tôi nhớ tôi chỉ giao cho cô dọn dẹp thư viện, không hề bảo cô dọn phòng lão gia.” Triệu Ninh mĩa mai vắn lại, tóm chặt lấy tay cô.

“Đừng!” Hương Tranh kêu lên, sợ hãi, co rúm người lại. Trong lúc hoảng loạn, cô va phải chiếc bình hoa pha lê trên bàn, chiếc bình lúc lắc nghiêng ngả, Hương Tranh đưa tay ra đỡ nhưng đã quá muộn, chiếc bình lăn hai vòng trên bàn rồi lao thẳng xuống đất, vỡ tan. Những âm thanh của tiếng pha lê vỡ như cửa vào tai Hương Tranh. Chiếc bình pha lê tinh xảo, hoàn mỹ lúc trước giờ chỉ còn là những mảnh vỡ nằm ngổn ngang trên sàn nhà.

Hương Tranh nhìn chăm chăm vào đám mảnh vỡ tung tóe quanh mình, mặt cắt không còn giọt máu.

Hương Tranh thảm tỉnh, lần này thì cô thật sự chết chắc rồi. Khoan nói đến chuyện chiếc bình hoa pha lê đẹp để đó đáng giá bao nhiêu. Chỉ riêng việc cô bị bắt quả tang đang lục lọi trong phòng Sở Nhân Vũ và việc cô làm vỡ chiếc bình hoa thôi cũng đủ khiến cô chết thảm rồi.

Triệu Ninh đương nhiên đoán biết được những suy nghĩ trong đầu Hương Tranh. Anh ta không giữ tay cô nữa mà đứng ra xa, hai tay khoanh trước ngực, hết chơi trò mèo vờn chuột với cô bằng ánh mắt lại mĩa mai nói: “Hương tiểu thư, cho dù cô không hài lòng với tôi thì cũng có nhất thiết phải tức giận đập phá đồ đạc của ông chủ tôi như thế không? Bình hoa pha lê này là tôi phải đặc biệt nhờ bạn tôi đặt mua từ Pháp về cho lão gia, bây giờ cô bảo tôi phải làm thế nào?”.

“Tôi... tôi xin lỗi.” Hương Tranh nhìn anh ta, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Bất gặp ánh mắt sắc lạnh của anh ta, Hương Tranh mất hết tinh thần, vội vã ngồi xuống, thu nhặt những mảnh vỡ trên nền nhà. “Tôi... tôi sẽ lập tức dọn dẹp sạch sẽ.”

“Tôi không muốn nghe cô xin lỗi, tôi chỉ muốn biết...” Triệu Ninh ngồi xổm trước mặt cô, bàn tay đưa ra nâng cằm cô lên. “Tại sao cô vào phòng lão gia khi không được phép? Cô muốn tìm hiểu chuyện gì? Cô lọt vào Sở gia vì mục đích gì?”

Triệu Ninh đứng lên, khuôn mặt nữ tính chìm trong bóng tối. Bàn tay anh ta đang nắm cằm cô lạnh lẽo như tay người chết. Tim Hương Tranh đập thình thịch trong lồng ngực, cô rùng mình, con ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cô cứ đứng đó, im lặng cúi đầu.

“Tại sao cô không nói gì? Lẽ nào phải đợi tôi hỏi lại? Cô vào Sở gia với mục đích gì?” Anh ta tiến lại gần cô, ánh mắt dữ tợn bủa vây cô như con đại bàng quắp chặt con mồi, giọng đe dọa.

Con mồi mắc bẫy là Hương Tranh lúc này còn đang bận suy nghĩ. Ánh mắt cùng những lời đe dọa của Triệu Ninh khiến Hương Tranh vô cùng bất an. Cô không còn tâm trạng để nhớ rằng cô đang cầm những mảnh vỡ của chiếc bình pha lê. Kết quả là hành động nắm tay lại để tự vệ của Hương Tranh khiến máu chảy ròng ròng, loang đỏ trên tấm thảm lông cáo trắng muốt, không gian bắt đầu có mùi tanh nồng của máu.

Hương Tranh nhìn chăm chăm vào dòng máu đỏ vẫn không ngừng tuôn chảy ở tay, đau đớn kêu lên một tiếng “ồ”, mặt trắng bệch. Triệu Ninh nhìn chăm chăm vào vết máu trên tấm thảm, cau mày lại vẻ ghê tởm. Bầu không khí trong phòng yên lặng khác thường.

Đúng lúc đó, một tiếng “kẹt” vang lên, cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra.

Nắng ấm tỏa chiếu vào trong căn phòng.

Hương Tranh mơ màng nghe tiếng chị Trần ngoài cửa.

“Hương Tranh, cô đang đi lấy nước cơ mà, sao lại ở trong phòng lão gia? Cô bị lạc đường à? Tôi...” Tiếng nói đột nhiên ngưng lại giữa chừng, có vẻ như Trần Tú Anh đã nhìn thấy Triệu Ninh đang đứng trong phòng, chị ta cũng hoảng sợ, vội vã thanh minh: “Triệu quân gia! Anh ở đây à? Tôi xin lỗi! Chúng tôi không cố ý vào phòng lão gia, Hương Tranh mới đến, còn chưa thuộc đường nên mới vào nhầm phòng. Lỗi tại tôi chưa dẫn dò cô ấy, tôi xin lỗi. Sau này tôi sẽ lưu ý báo ban cô ấy cẩn thận”.

“Lạc đường à? Lạc vào phòng lão gia? Thật là khéo trùng hợp quá!”

Triệu Ninh quét ánh mắt mĩa mai về phía Hương Tranh, bật ra tiếng cười chế giễu.

“Chị Trần! Hôm nay, chị hãy dành thời gian chỉ dạy cho Hương Tranh những quy tắc của Sở gia chúng ta. Sự việc ngày hôm nay tôi không truy cứu nữa, sau này tuyệt đối không được để những việc như thế này xảy ra một lần nữa. Ăn có thể nhầm nhưng đường không thể đi nhầm, nếu đi nhầm đường thì đừng mong có thể quay về.” Anh ta đã kết thúc bài giáo huấn của mình, quay sang chỉ vào vết máu trên thảm nói với Trần Tú Anh: “Nhanh chóng thu dọn sạch sẽ. Lão gia mà nhìn thấy sẽ không vui đâu”.

“Vâng, Triệu quân gia.” Trần Tú Anh nhanh nhẩu gật đầu.

Triệu Ninh cũng không gây khó dễ cho hai người nữa. Anh ta hất hất bàn tay, biểu thị ý cho hai người lui ra ngoài.

Chị Trần lễ phép cúi đầu, vội vàng đưa Hương Tranh ra khỏi phòng của Sở Nhân Vũ.

Vì Hương Tranh bị thương nên chị Trần phải đưa cô về phòng, lau rửa, sát trùng vết thương cho cô và băng bó lại.

Khu phòng ở dành cho người làm của Sở gia được bố trí tại góc phía nam của khu biệt thự, phía trước có một khoảng sân rộng, đằng sau là tường bao nhuộm màu rêu phong. Khu nhà nhìn có vẻ cũ kỹ nhưng bên trong được trang bị rất hiện đại và tiện nghi.

Trước sân yên ắng, ánh mặt trời âm áp chiếu qua cửa sổ tạo thành một luồng sáng màu vàng rực rỡ.

Trong khung cảnh ấy, Hương Tranh ngồi bó gối trên giường, tinh thần đã bớt phần hoảng loạn. Nhưng đó chỉ là phút tĩnh tâm tạm thời vì Hương Tranh biết, chừng nào cô còn chưa giải quyết xong chuyện của Sở Nhân Vũ, chừng đó cô còn chưa yên tâm. Vấn đề chuyện thuyết phục Sở Nhân Vũ đã khó, nay lại thêm một vật cản khó chịu là Triệu Ninh. Đối với Hương Tranh mà nói, chuyện này, càng đi càng khó. Lúc này việc quan trọng nhất trong kế hoạch của cô là tìm ra Sở Tu Phàm. Chỉ có Sở Tu Phàm mới có thể giúp cô vượt qua những trở ngại.

Hương Tranh đang chìm trong suy nghĩ thì đột ngột ngừng lại vì cảm giác đau buốt nơi các ngón tay. Có lẽ trong lúc mải suy nghĩ cô đã vô ý chạm vào vết thương khiến nó tiếp tục chảy máu. Cô đau đớn khẽ kêu mấy tiếng.

“Đau lắm phải không?” Chị Trần vội vàng chạy vào giúp cô băng lại vết thương.

“Em đỡ rồi. Cảm ơn chị lúc này đã giải vây cho em!” Hương Tranh cố nén đau, mỉm cười như mèo.

“Em không cần cảm ơn chị. Chỉ cần sau này đừng lạc đường nữa là được. Trong Sở gia này, chỗ mà những người làm chúng ta không được phép vào còn nhiều lắm. Sau này em phải hết sức chú ý mới được. Bất kể là có hiếu kỳ đến đâu cũng không được tự tiện vào, em nhớ chưa?” Trần Tú Anh dịu dàng giải thích cho Hương Tranh vì nghĩ chuyện xảy ra hôm nay là do bản tính hiếu kỳ của tuổi trẻ.

Khu nhà dành cho người làm của Sở gia chia làm nhiều phòng, mỗi phòng có hai người ở. Hương Tranh và Trần Tú Anh được xếp ở cùng một phòng. Đối với Hương Tranh, Trần Tú Anh vừa là một người bạn cùng phòng, vừa là “đồng sự”. Thường ngày, chị ấy quan tâm chăm sóc cho Hương Tranh như người chị trong nhà. Hương Tranh rất cảm kích, quan hệ giữa hai người khá thân thiết. Những khi rảnh rỗi hai chị em thường ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Chị Trần kể cho Hương Tranh nghe về cuộc đời của chị. Năm nay chị đã ba mươi sáu tuổi, làm cho Sở gia được bảy năm. Hương Tranh thầm nghĩ, chị Trần đã ở Sở gia lâu như vậy, chắc hẳn biết nhiều chuyện ở đây, chưa biết chừng chị ấy còn quen cả Sở Tu Phàm.

Nghĩ vậy, Hương Tranh thở ra nhẹ nhõm, làm như vô tình gọi chuyện: “Chị Tú Anh, Sở gia to như vậy mà chỉ có một mình lão gia ở thôi à?”.

Chị Trần lạ lùng nhìn lại Hương Tranh, không trả lời mà hỏi lại: “Sao em lại hỏi câu này?”.

“Không có gì ạ. Chỉ là em thấy lạ thôi. Em đến đây đã mấy ngày rồi nhưng chưa từng nhìn thấy một người thân nào của lão gia. Lẽ nào lão gia không có gia đình?”

“Nha đầu này, vừa nói linh tinh gì thế?” Chị Trần là người rất cẩn trọng. Nghe Hương Tranh hỏi câu này, chị thoáng giật mình, vội vàng chạy đi mở cửa quan sát động tĩnh bên ngoài. Sau khi chắc chắn không có ai nghe lén, chị mới ngồi xuống bên cạnh Hương Tranh, thì thầm: “Năm nay lão gia đã hơn bốn mươi tuổi, tất nhiên là phải có vợ rồi. Thiếu gia Tu Phàm đã tốt nghiệp đại học. Những người làm trong Sở gia đều biết chuyện ấy nhưng không ai dám nói ra bởi vì lão gia ghét nhất là những kẻ đưa chuyện. Chị nói với em những chuyện này, em cũng đừng nói ra ngoài, nhớ chưa? Nếu không cả chị và em đều sẽ bị đuổi khỏi đây”.

Hóa ra là vậy, hèn gì mà chị Trần luôn cẩn trọng trong từng hành động. Hương Tranh cũng cảm thấy lo lắng, căng thẳng hỏi thêm: “Vậy sao em chưa từng gặp phu nhân và thiếu gia?”.

“Phu nhân qua đời đã lâu rồi, còn Sở thiếu gia đang bị quản thúc, em làm sao gặp họ được?”.

“Trời! Sao lại thế? Bị quản thúc ở đâu ạ?”

Trần Tú Anh càng nhỏ giọng hơn nữa: “Bị quản thúc tại phía tây nam của Sở gia, gần Hưởng Ninh viên. Thiếu gia cũng rất đáng thương. Cậu ấy thích piano giống phu nhân. Nhưng lão gia chỉ có mình cậu ấy nên muốn cậu ấy bỏ học đàn để chuyển sang học kinh doanh, sau này còn thay lão gia tiếp quản tập đoàn Sở thị. Thiếu gia tính tình cô chấp hết như lão gia. Bị lão gia thúc ép, vừa về nước được một ngày, cậu ấy đã bỏ trốn, nhưng không lâu sau, cậu ấy bị Triệu quân gia sai người bắt về. Lão gia muốn cậu ấy đến học việc tại Sở thị, cậu ấy không chịu. Sở thiếu gia bỏ trốn lần nữa, lão gia mới sai người quản thúc cậu ấy. Những chuyện bí mật này của Sở gia, tuyệt đối không được nói ra ngoài. Em nhớ chưa?”.

Hương Tranh gật đầu, trong lòng cô trào lên cảm giác vui mừng. Cuối cùng, cô cũng đã tìm được tung tích của Sở Tu Phàm. Thật không uống công cô tới đây, tin tốt này bù đắp cho việc cô phải chịu đựng sự uy hiếp của Triệu Ninh những ngày qua.

Trần Tú Anh không hề hay biết những suy nghĩ của Hương Tranh. Chị thu dọn đám bông băng cất vào tủ thuốc. Trước khi đứng lên, chị nhắc: “Hương Tranh, chị quay lại thu dọn thư viện. Em đang bị thương, ở lại đây nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ đừng đi đâu đấy”.

Hương Tranh ngoan ngoãn gật đầu, đợi chị Trần đi khuất khỏi khu nhà, cô lập tức nhảy xuống giường, xăm xăm đi ra cửa.

Cô định bụng tìm tới Hường Ninh viên.

Hường Ninh viên nằm ở phía tây nam của Sở gia, bên ngoài hoang vu, cách xa khu nhà ở nên ít người lai vãng tới.

Hương Tranh nấp sau một gốc cây cổ thụ không xa Hường Ninh viên, kiên nhẫn quan sát anh chàng vệ sĩ trẻ tuổi, đáng vẻ nhàn rỗi, ngồi dựa vào tường rào đá chơi trò chơi trên điện thoại di động. Hương Tranh lại hướng mắt quan sát động tĩnh bên ngoài tường rào của Hường Ninh viên một lát. Sau đó, cô cẩn thận di chuyển sang bức tường phía nam của khu vườn. Ở đó có một bụi cây trường xuân, Hương Tranh bám vào đó để leo vào trong.

Bên trong Hường Ninh viên trồng rất nhiều loại cây, nhờ được chăm sóc tốt nên đứng tại đây có thể thấy một màu xanh tươi mát trải khắp khu vườn. Hai bên con đường nhỏ, hoa cúc vàng đang độ nở hoa, màu vàng rực rỡ của hoa cúc nổi bật giữa màu xanh của đám cây lá xung quanh. Khu vườn khá yên tĩnh, không nghe thấy tiếng người, chỉ có tiếng chim hót vọng ra từ các vòm cây, tán lá. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá trải ánh vàng trên mặt đất, hương hoa nhẹ lan tỏa trong không gian.

Hương Tranh nấp sau bụi cây, huy động mọi giác quan để quan sát động tĩnh xung quanh, mắt chăm chú nhìn quanh khu vườn, tai dỏng lên nghe ngóng. Sau khi đã chắc chắn không có ai trong vườn, cô mới ra khỏi chỗ nấp, nhón chân, rón rén bước trên con đường trải sỏi giữa hai hàng cây.

Cuối con đường sỏi nhỏ dẫn tới một căn nhà hai tầng nhỏ còn cũ kỹ và xấu xí hơn cả khu nhà ở dành cho người làm. Tường nhà đã bong tróc, mái nhà dột nát.

Đây mà là nơi cho người ở ư? Sở Nhân Vũ sao có thể nhốt con trai ở một nơi như thế này được? Hương Tranh vừa quan sát căn nhà vừa tự hỏi. Cô lặng lẽ đi một vòng quanh căn nhà.

Sau khi đi vòng quanh căn nhà một lượt, Hương Tranh phát hiện ra có một cửa sổ ở phía đông của căn nhà, rèm cửa đã được kéo lên. Qua cửa sổ, Hương Tranh có thể quan sát thấy phía bên trong căn phòng. Bức tường đối diện cửa sổ có kê một giá sách lớn, trên đó có rất nhiều sách, được sắp xếp ngăn nắp. Phía trước giá sách, kê một cái bàn hình vuông khá lớn, trên bàn còn đặt mấy cuốn sách bìa da dày và một chiếc máy tính xách tay. Nhìn qua đã biết đây là phòng đọc sách.

Hương Tranh ngỡ ngàng, căn nhà này bên ngoài cũ kỹ xuống cấp nhưng bên trong lại rất sạch sẽ, ngăn nắp, rõ ràng là có người thường xuyên ở đây.

Lẽ nào Sở Tu Phàm sống ở đây thật?

Hương Tranh dừng lại một chút và quyết định bước vào trong nhà.

Sau khi bước vào trong, Hương Tranh có dịp quan sát kỹ hơn căn phòng. Cô ngạc nhiên khi thấy trong phòng toàn là những đồ liên quan đến âm nhạc. Trên tường dán kín những bản nhạc, trên bàn làm việc xếp đầy những bản nhạc, cái giá sách ba tầng đồ sộ cũng đầy ắp sách âm nhạc.

Góc phòng có một chiếc piano. Hương Tranh bắt đầu tin là Sở Tu Phàm đang ở đây.

Trong lúc Hương Tranh còn đang mải xem xét căn phòng thì nghe như có tiếng bước chân. Là ai đang đến? Liệu đó có phải là Sở Tu Phàm không? Nếu là người khác thì sao? Cô phải làm gì đây? Chạy trốn hay ở lại?

Hương Tranh có đủ thời gian để trèo qua cửa sổ thoát ra ngoài, nhưng cô nghĩ cách ấy rất dễ bị người ở bên ngoài phát hiện. Sau một hồi cân nhắc, Hương Tranh quyết định chọn giải pháp ở lại. Cô trốn trong cái tủ lớn kê cạnh bàn làm việc, đối diện với giá sách.

Hương Tranh vừa khép cánh tủ lại thì cánh cửa phòng bật mở.

Một nam thanh niên cao lớn đi vào, anh ta đưa tay ra sau đóng cửa lại, bước về phía bàn làm việc. Đang đi bỗng nhiên anh dừng lại. Đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Tại sao có vết bùn ở đây? Ánh mắt anh quét quanh căn phòng một lượt, cuối cùng dừng lại ở chỗ cái tủ nơi Hương Tranh đang trốn.

Trong tủ vừa chật vừa ngột ngạt, Hương Tranh nép vào một góc, không dám cử động, thậm chí không dám thở mạnh, chỉ sợ không cẩn thận làm kinh động tới người ở bên ngoài.

Không còn nghe thấy tiếng bước chân, căn phòng yên tĩnh trở lại, không một tiếng động.

Hương Tranh khó chịu chờ đợi thêm một lúc lâu. Cô áp tai vào cánh cửa tủ nghe ngóng. Căn phòng yên ắng, không một tiếng động, thi thoảng có vài tiếng chim từ ngoài vườn lọt vào rồi nhanh chóng biến mất. Cô kiên nhẫn đợi thêm một lúc nữa, vẫn không có động tĩnh gì, sau đó mới dám mở cửa tủ bước ra.

Một giây sau, cánh tủ khẽ mở ra, cảnh tượng trước mắt ngay lập tức khiến tay chân Hương Tranh như bị đóng băng, đầu cô quay cuồng, choáng váng.

Dưới ánh sáng tràn vào trong tủ qua cánh cửa tủ hé mở, Hương Tranh nhìn thấy rõ ràng là có một đôi chân đang ở trước mặt cô.

Hương Tranh hoảng loạn, giương mắt nhìn lên người ấy.

Đôi chân đó đang được xỏ trong đôi dép bông đi trong nhà kẻ sọc xanh xám, phía trên là chiếc quần Tây màu xám, trên nữa là một cái áo len trắng cổ chữ V. Người đó khoanh hai tay trước ngực, ngón tay đeo nhẫn bạc lấp lánh khiến cô có cảm giác quen thuộc.

Hương Tranh nuốt nước bọt, cuối cùng thu hết can đảm nhìn vào khuôn mặt của người ấy. Một khuôn mặt thật đẹp.

Trong ánh sáng vàng nhạt của mặt trời, người đó có mái tóc đen dài hơi rối, khuôn mặt nam tính với hàng lông mày đen đậm, đôi mắt đen bí ẩn như bóng đêm.

Một gương mặt quen thuộc.

Đúng. Quen thuộc với cô.

Cô đã từng thầm yêu người có khuôn mặt này. Cô đã từng cùng người này trải qua những phút giây hạnh phúc trong rừng phong. Cô đã từng nấu ăn cho người này, bất chấp sự phản đối của Sở Trung Thiên.

Không sai. Người đang đứng đây đúng là Sở Tu Phàm. Người mà cô đang nỗ lực đi tìm. Đúng là Thượng đế đã cảm kích trước sự thành tâm của cô nên mang anh ấy đến chỗ cô.

Trong khi Hương Tranh vui mừng ra mặt nhìn Sở Tu Phàm thì anh chỉ lặng lẽ nhìn lại cô, không nói gì.

Dáng vẻ của cô không khác trước đây, vẫn như trong trí nhớ của anh. Nhưng Tu Phàm không hiểu tại sao Hương Tranh lại mặc trang phục của người giúp việc. KHÔNG phải nhà cô ấy ở thành phố Thiên Nhan hay sao? Tại sao đột nhiên cô ấy lại xuất hiện ở đây, trong trang phục người giúp việc của Sở gia?

Đúng lúc Sở Tu Phàm định lên tiếng hỏi thì Hương Tranh đã kích động cầm lấy tay anh lắc lắc, giọng không giấu vẻ vui mừng: “Tu Phàm, cuối cùng tôi đã tìm được anh”.

Nhìn dáng vẻ kích động của Hương Tranh, Sở Tu Phàm càng thấy khó hiểu, nhưng anh không vội hỏi ngay mà kéo cô ra khỏi tù nói: “Không phải vội, cứ ngồi xuống, từ từ nói”.

Hương Tranh còn bụng dạ nào mà ngồi xuống. Cứ nghĩ đây là nhà của Sở Nhân Vũ là cô đã đứng ngồi không yên, ông ta có thể xuất hiện ở đây bất cứ lúc nào, nếu không thì lại là tên Triệu quân gia đáng ghét đó. Nếu bọn họ bất ngờ xuất hiện ở đây thì mọi chuyện của cô coi như xong.

Hương Tranh vốn nóng vội, không quen quanh co, lại đang lúc cấp bách nên cô không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề luôn: “Sở Tu Phàm, tôi có việc cầu xin anh giúp đỡ”.

Sở Tu Phàm ngồi xuống bên cạnh Hương Tranh, hai tay bó gối, khẽ nghiêng người về

phía trước, ngẩng đầu hỏi cô: “Là chuyện gì? Cô nói đi”.

“Chuyện này liên quan tới cha anh và mẹ con Sở Trung Thiên. Tôi hy vọng anh...”

“Đợi đã.” Sở Tu Phàm còn chưa nghe hết câu, đã vội vàng cắt ngang: “Sở Trung Thiên là ai?”.

Hương Tranh nhìn anh kỳ lạ, trầm mặc ít lâu rồi hỏi anh đầy vẻ ngạc nhiên: “Anh không biết Sở Trung Thiên sao? Anh ấy là con của chú anh mà”.

“Chú nào? Tôi làm gì có chú. Cha tôi nói ông là con độc nhất.” Sở Tu Phàm nhàu mày, khuôn mặt không có vẻ gì là đang nói dối.

Có vẻ như Sở Tu Phàm thực sự không biết câu chuyện cách đây hơn hai mươi năm của Sở gia. Hương Tranh có nên kể cho anh ấy nghe không? Anh ấy biết rồi thì sẽ phản ứng thế nào? Có đau lòng? Có thất vọng về cha mình? Nhưng..

Hương Tranh do dự một chút, cuối cùng cô quyết định nói tất cả sự thật với Sở Tu Phàm: “Tu Phàm, tôi nghĩ có một số chuyện anh nên biết...”.

Hương Tranh đem chuyện cô biết về Sở gia, quan hệ của cô và Sở Trung Thiên, kể cả chuyện cô đánh cược với Diệp Luyện Hoàn... kể lại hết cho Sở Tu Phàm nghe. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng cầm lấy tay Sở Tu Phàm, lo lắng cầu xin: “Tu Phàm, hiện giờ người giúp được tôi chỉ có anh thôi”.

Sở Tu Phàm không nói gì, hai tay ôm trán, tránh nhìn vào Hương Tranh, nhưng cô thấy trong mắt anh đầy vẻ hoang mang và tuyệt vọng.

Hương Tranh, lòng đầy lo lắng, kéo tay áo anh hỏi: “Tu Phàm, anh có sao không?”.

Anh vẫn ngồi im lặng, rất lâu, rất lâu sau, tưởng như cả thế kỷ đã trôi qua, giọng anh mới truyền đến tai cô: “Ý của cô là, muốn tôi tự tay đưa cha tôi vào tù?”.

“Không... không!” Hương Tranh vội vàng lắc đầu. “Mẹ con Sở Trung Thiên cũng không có ý định truy cứu những chuyện này. Chỉ cần cha anh buông tha cho mẹ con họ là được rồi.”

Sở Tu Phàm lặng lẽ ngồi đó, chớp đôi mắt đỏ hoe nhìn Hương Tranh đầy đau đớn.

“Cô vì chuyện này mà vội vàng từ Thiên Nhan tìm đến đây, giả trang làm người giúp việc để lọt vào Sở gia?”

Hương Tranh vô thức nắm chặt bàn tay anh, giọng khẩn thiết: “Đúng vậy, Tu Phàm, chuyện này rất quan trọng với tôi. Anh nhất định phải giúp tôi”.

“Cô yêu anh chàng Sở Trung Thiên đó đến vậy sao?”

Hương Tranh gật đầu không đáp.

Sở Tu Phàm nhìn cô một lúc lâu, lặng lẽ rút bàn tay khỏi tay cô, đầu cúi thấp.

“Xin lỗi. Lúc này tôi đang rất hỗn loạn. Cô cứ về trước đi.”

“Tu Phàm...” Hương Tranh lo lắng nhìn anh, định nói gì đó nhưng khi bắt gặp ánh mắt mệt mỏi của anh, cô đứng dậy cáo lui: “Tu Phàm, anh cứ suy nghĩ đi. Tối nay tôi sẽ quay lại tìm anh”.

Hương Tranh đứng yên nhìn anh một lúc rồi mới khẽ thở dài, bước ra khỏi căn nhà.

Suốt buổi chiều ấy, Hương Tranh vì bận suy nghĩ tới câu trả lời của Sở Tu Phàm mà bồn chồn không yên, cô không tập trung làm việc khiến Trần Tú Anh phải luôn miệng nhắc nhở. Đến tối, Hương Tranh lại sốt ruột đợi Trần Tú Anh đi ngủ rồi mới rón rén trở dậy, lên ra ngoài.

Buổi tối ở Hường Ninh yên tĩnh lạ thường.

Hai bên con đường sỏi, những cụm hoa cúc vàng đung đưa trong gió, ánh trăng dát bạc lên những cánh hoa vàng khiến chúng càng rực rỡ hơn. Gió đưa hương hoa lan tỏa khắp không gian. Cách căn nhà hai tầng không xa có một cây đại thụ. Dưới gốc cây, một thanh niên đang ngồi tựa vào thân cây, khẽ ngẩng đầu quan sát bầu trời, ánh mắt chứa đầy ánh trăng.

“Tu Phàm, anh ngồi đây lâu rồi phải không?”

Sở Tu Phàm đã thôi không nhìn lên trời mà chuyển sang nhìn Hương Tranh. Dưới ánh trăng dịu mát, gương mặt Hương Tranh trắng mịn, đôi mắt long lanh như vì sao đêm. Một vẻ đẹp nguyên sơ và thanh khiết. Tu Phàm quay đi, nhìn xuống thăm cỏ dưới chân, khẽ khẳng xác nhận: “Ừ”.

Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau cho đến khi Hương Tranh không kiên nhẫn được nữa bèn lên tiếng trước: “Tu Phàm... chuyện... thuyết phục cha anh...”.

Sở Tu Phàm không trả lời mà hỏi lại một câu chẳng ăn nhập gì: “Hương Tranh, cô có muốn nghe tôi kể một chuyện không?”.

“Nghe chuyện anh kể ư?” Hương Tranh nghe mà không hiểu anh ấy định kể chuyện gì.

“Đúng. Câu chuyện về một đứa con ngoài giá thú.”

“Con ngoài giá thú?” Hương Tranh kinh ngạc nhìn Sở Tu Phàm, cô đã lờ mờ đoán ra.

Sở Tu Phàm còn đang bận tìm về hồi ức, không để ý tới phản ứng của Hương Tranh. Anh lặng nhìn đám cỏ dưới chân, chậm chậm kể lại câu chuyện về cuộc đời mình.

Anh kể, lúc mẹ anh gặp Sở Nhân Vũ, ông ấy đã có vợ, mẹ anh cũng biết chuyện nhưng lại không có cách nào dừng yêu ông.

Mẹ Sở Tu Phàm là một nghệ sĩ piano. Trong một chuyến lưu diễn, bà đã gặp Sở Nhân Vũ. Chuyện của hai người không suôn sẻ ngay từ buổi đầu. Hôm đó, mẹ Sở Tu Phàm có buổi biểu diễn nhưng vì ban tổ chức có chút chuyện nên buổi biểu diễn bị hủy bỏ. Lúc quay về nhà, mẹ Sở Tu Phàm mới phát hiện ra cậu trợ lý của mình có một giao dịch mờ ám với Sở Nhân Vũ. Bà vội vàng dừng lại, định ngăn chặn, không ngờ chính mình đã vô tình làm theo chủ ý của họ.

Hai người gặp nhau, tự nhiên nảy sinh tình cảm. Sau đó, Sở Nhân Vũ thường xuyên qua lại với mẹ anh. Vì quá yêu ông nên bà tình nguyện làm người thứ ba. Hai năm sau khi họ yêu nhau, mẹ anh sinh hạ anh.

Sở Nhân Vũ thực sự rất yêu mẹ anh, nhưng bố vợ của ông là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Sở thị. Ông không yêu vợ nhưng lại sợ bố vợ mà không dám ly dị. Cho đến tận năm năm trước đây, sau khi vợ Sở Nhân Vũ qua đời, Sở Nhân Vũ mới chính thức cầu hôn mẹ anh, mong là có cơ hội bù đắp cho mẹ con anh. Nhưng người tính không bằng trời tính, khi Sở Nhân Vũ chuẩn bị xong hôn lễ thì cũng là lúc mẹ anh mắc bạo bệnh và qua đời. Cho đến lúc chết bà cũng chưa có cơ hội bước chân vào Sở gia và anh trở thành đứa con hoang không được ai thừa nhận.

“Tu Phàm...” Hương Tranh muốn nói câu gì đó để an ủi anh, song không biết phải nói gì.

.....

bạn đang đọc truyện tại Kenhtruyen.wap.sh chúc các bạn vui vẻ

.....

Sở Tu Phàm dường như đã thoát ra khỏi những hồi ức không vui, anh bình tĩnh nói với Hương Tranh: “Hương Tranh, tôi nói với cô những chuyện này để cô biết, cho dù tôi có là đứa con ngoài giá thú không được ai thừa nhận, tôi cũng không hề hận cha tôi. Ông là người mẹ tôi yêu nhất, cũng là người cho tôi sinh mệnh, cho nên... tôi xin lỗi...”.

Có mấy ai dám vì bạn bè mà chống lại cha mình? Hương Tranh hiểu nỗi khó xử của Sở Tu Phàm, cô cũng không muốn làm khó anh.

Vì vậy, Hương Tranh cố giấu nỗi thất vọng của mình, nói với Sở Tu Phàm: “Không sao. Tôi sẽ nghĩ cách khác”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họa Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người đàn ông trong hầm tối

Từ khi Hương Tranh đến Hưởng Ninh viên tìm Sở Tu Phàm về đến nay đã hơn hai tuần. Trong hai tuần này, cô không lần nào nhìn thấy Sở Nhân Vũ nói gì đến chuyện tiếp cận được ông ta.

Không nhận được sự giúp đỡ của Sở Tu Phàm, Hương Tranh càng có ít hy vọng thuyết phục được Sở Nhân Vũ bỏ qua cho mẹ con Sở Trung Thiên. Nhưng cô không nản lòng, bây giờ chỉ có cách này mới giúp cô được ở bên Sở Trung Thiên. Cho dù chỉ có một phần triệu hy vọng, cô cũng không bỏ cuộc.

Đến Sở gia đã hơn nửa tháng, Hương Tranh vẫn chưa tìm được cơ hội tiếp cận Sở Nhân Vũ. Cuối cùng, không chờ được nữa, cô quyết định tìm gặp Triệu Ninh để hỏi. Triệu Ninh là trợ lý của Sở Nhân Vũ, chắc chắn anh ta phải biết ông chủ của mình ở đâu.

Hương Tranh đi từ sân sau của khu biệt thự để vào hành lang tìm Triệu Ninh, lúc đó là sau giờ cơm tối, trời đầy ráng hồng, ánh sáng đỏ rực của buổi hoàng hôn rắc đầy trên sân sau. Triệu Ninh, tay cầm hai cuốn sách, chậm chậm đi lại trên hành lang, khuôn mặt thư thái.

“Triệu quản gia!” Hương Tranh vội vàng gọi, nhanh nhẹn chạy lại chỗ anh ta.

Triệu Ninh dừng bước, ngạc nhiên nhìn cô.

“Có chuyện gì?”

“Triệu quản gia. Anh có biết lão gia ở đâu không? Tôi có việc cần tìm lão gia.”

Triệu Ninh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lóe lên tia nhìn ma quái.

“Cô muốn tìm lão gia có việc gì? Nói với tôi là được rồi.”

“Tôi... tôi muốn trực tiếp nói với lão gia.” Hương Tranh lúng túng nói nhỏ, cúi đầu, bối rối vịn vào đôi bàn tay.

Triệu Ninh đột nhiên mỉm cười, đôi môi nhếch lên theo phong cách quen thuộc của anh ta.

“Cô không tin tôi hay là sợ điều gì?”

“Không, không, không.” Hương Tranh vội vã lắc đầu, vừa mất tự nhiên, vừa lo lắng thanh minh: “Tôi... tôi chỉ là...”.

“Triệu quản gia, Triệu quản gia...”

Tiếng gọi từ sau vọng tới làm gián đoạn câu chuyện. Hương Tranh và Triệu Ninh cùng quay lại. Từ cuối hành lang, một người đàn ông trung niên mặc bộ com lê đen vội vã bước về phía hai người. Càng lại gần, người đàn ông mặc đồ đen này càng khiến Hương Tranh có cảm giác quen thuộc. À, cô nhớ ra rồi, ông ta là người đầu tiên cô gặp khi tới Sở gia, chính ông ta đã đưa cô vào gặp Sở Nhân Vũ và Triệu Ninh, ông ta là phó quản gia của nhà họ Sở, hình như gọi là phó quản gia Lâm thì phải.

Hương Tranh còn đang mải suy nghĩ thì phó quản gia Lâm đã đến trước mặt hai người. Ông ta khẽ cúi đầu, giọng có chút lo lắng: “Triệu quản gia, bên ngoài cổng có một người xưng là Sở Trung Thiên, anh ta nhất quyết đòi gặp lão gia”.

Sở Trung Thiên. Anh ấy đến đây làm gì?

Hương Tranh, tay run run, tim đập thình thịch, cố gắng kiềm chế không để lộ sự hoảng loạn của mình.

Triệu Ninh cũng có phần ngạc nhiên nhưng mặt hề không biến sắc.

“Được, đi thôi.” Triệu Ninh quay người bước về phía phòng khách, phó quản gia Lâm vội vã chạy theo sau. Triệu Ninh bước được hai bước thì đột nhiên dừng chân, quay lại nói với Hương Tranh: “Cô đi cùng tôi”.

Hương Tranh lo lắng, tuy không biết vì sao Triệu Ninh lại gọi mình đi cùng, nhưng cũng vội vã bước theo hai người bọn họ.

Trong phòng khách của Sở gia, Sở Trung Thiên bình thần ngồi đợi trên ghế trông thấy Triệu Ninh đi vào, anh bình tĩnh đứng dậy.

Mắt anh lướt qua Triệu Ninh và mỉm cười lịch sự, ánh mắt vô thức tìm tới Hương Tranh đứng phía sau Triệu Ninh. Triệu Ninh ra hiệu cho cô bước lên phía trước. Hương Tranh căng thẳng đứng đối diện với Trung Thiên, chỉ lo anh làm điều gì đại dột. Cô căng thẳng nắm chặt bàn tay, chặt tới mức móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay mà cô không hề hay biết. Nhưng Sở Trung Thiên không làm gì, anh chỉ khẽ lướt qua cô trong tích tắc rồi quay lại nhìn Triệu Ninh. Khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, cứ như anh và cô không hề quen biết nhau.

“Anh là Triệu quản gia?” Sở Trung Thiên nhìn Triệu Ninh chăm chú, khách khí hỏi.

“Là tôi.” Triệu Ninh bước lên đứng trước mặt Sở Trung Thiên, mỉm cười nói tiếp: “Nghe nói Sở tiên sinh đại diện cho tập đoàn Tường Thiên đến bàn chuyện công việc với lão gia nhà chúng tôi?”.

Tập đoàn Tường Thiên là do mẹ Sở Trung Thiên và cha Tiểu Nhiễm Ninh lập nên. Bàn chuyện công việc? Hương Tranh bối rối, trán nhăn lại, nhất thời mãi suy nghĩ mà không quan sát thấy Sở Trung Thiên lấy giấy tờ gì đó từ trong túi áo vest.

Sở Trung Thiên đáp: “Vâng. Không biết Chủ tịch Sở thị có nhà hay không?”.

“Sở tiên sinh, xin lỗi, lão gia nhà chúng tôi lại vừa đi khỏi, tôi nay mới về, nếu anh không phiền, có thể ở lại đây đợi lão gia quay lại.”

Sở Trung Thiên do dự một lát, ánh mắt quét qua Hương Tranh đứng sau Triệu Ninh, gật đầu đồng ý: “Được”.

Triệu Ninh nói thêm với Sở Trung Thiên vài câu khách khí rồi quay lại nói với Hương Tranh: “Hương Tranh, cô đưa Sở tiên sinh vào phòng trong nghỉ ngơi”.

Hương Tranh thoáng giật mình, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười khách khí: “Vâng. Sở tiên sinh, mời qua bên này”.

Sở Trung Thiên chớp mắt, điềm tĩnh đi theo Hương Tranh vào phòng trong.

Triệu Ninh đứng nguyên trong phòng khách nhìn hai người đi xa. Sau khi thấy bóng

họ khuất sau cánh cửa, anh ta mới quay lại phía sau khoát tay, ý bảo người kia lại gần. Phó quản gia Lâm không nói gì, ngay lập tức ghé sát tai lại.

“Theo dõi bọn họ.”

“Vâng. Triệu quản gia.”

Hương Tranh, trong lòng đầy hoài nghi, đi phía trước Sở Trung Thiên. Khi đi tới hành lang cách xa phòng khách, cô không nén nổi tò mò, dừng bước, quay lại đối diện với Sở Trung Thiên.

“Sở Trung Thiên, anh đến đây làm gì?”

“Em còn phải hỏi anh sao?” Sở Trung Thiên cũng dừng chân, giọng nói đầy vẻ giận dữ. “Tại sao em lại đánh cược cùng Diệp Luyến Hoàn? Có biết nơi đây nguy hiểm như thế nào không? Nếu không phải là Diệp Luyến Hoàn vì lương tâm cắn rứt, sợ em bị hại chết ở đây, mới cam tâm tình nguyện nói cho anh biết thì cho dù em có chết mục xương ở đây, cũng không có ai biết đâu.”

Hương Tranh kinh ngạc, tròn tròn mắt. Cô không dám tin những gì anh vừa nói.

“Làm sao anh biết? Diệp Luyến Hoàn đã nói chuyện này với anh?”

“Đúng thế.” Sở Trung Thiên gật đầu xác nhận. “Cô ấy còn nói với anh, cô ấy đã sớm liên lạc với trợ lý của Sở Nhân Vũ là Triệu Ninh.”

“Cái gì?” Diệp Luyến Hoàn làm việc này ư? Thảo nào cô cứ thấy Triệu Ninh luôn để mắt tới cô.

“Thế nên Hương Tranh”, Sở Trung Thiên thuyết phục, “Em mau quay về Thiên Nhan được không?”.

“Không được.” Hương Tranh đã hết sức để bình tĩnh trở lại. “Em đã tìm được tới đây, nhất định phải thuyết phục được Sở Nhân Vũ tha cho mẹ con anh, nếu không thì chết chứ em không chịu quay về.”

“Hương Tranh, sao em không chịu hiểu vậy hả?” Sở Trung Thiên tức giận vì thói bướng bỉnh của Hương Tranh. “Em có biết chuyện này...”.

“Người không chịu hiểu chính là anh.” Hương Tranh cũng nổi cáu. “Sở Trung Thiên, ngay từ đầu anh đã không nói thật với em, quyết định ấy của anh làm em rất thất vọng. Khi ở bên nhau, chúng ta đã từng thề có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, bất kể gặp khó khăn gì cũng phải cùng nhau chia sẻ, không được chia xa. Vậy mà anh lại tự mình quyết định mọi chuyện, anh khiến em cảm thấy anh không thật sự yêu em. Anh có hiểu không?”

Nói xong, Hương Tranh không thèm quan tâm Sở Trung Thiên có biết đường đến phòng nghỉ hay không, tức giận chạy đi, bỏ mặc Sở Trung Thiên ngơ ngẩn đứng giữa hành lang.

Hương Tranh vốn đã không vui, sau khi tranh cãi với Sở Trung Thiên, tâm trạng càng tệ hơn. Bỏ mặc Sở Trung Thiên ở hành lang, cô quay về khu nhà

dành cho người giúp việc. Sau vài giây suy nghĩ, cô quyết định tìm một nơi yên tĩnh để trấn tĩnh lại. Cô cứ thế bước đi xa khu nhà, kết quả là càng đi càng thấy vắng. Cuối cùng, cô phát hiện ra mình đã bị lạc đường.

Hương Tranh nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra đây là đồng cỏ dưới chân núi phía sau Sở gia. Đồng cỏ xanh tốt trải ra ngút tầm mắt, vài cây cỏ thụ cao vút, xung quanh không một bóng người. Có vẻ như muốn ra khỏi đây, cô phải tự lực cánh sinh thôi. Cô vừa đi vừa nhìn quanh, sẩy chân nên bị vấp phải đá, ngã sõng soài.

Cú ngã khá mạnh nhưng cũng may là thảm cỏ dày, không có đá sỏi nên cô không bị thương. Nhưng lúc ngã xuống, cô không kịp tránh nên miệng cô lạo xạo đầy đất cát và cả cỏ nữa, rất khó chịu.

“Cô có vị đắng...” Hương Tranh luôn miệng khạc nhổ, chán nản đứng dậy. Cô đưa mắt nhìn quanh tìm thủ phạm gây ra cú ngã, trong lòng vốn đã không vui, giờ lại càng khó chịu.

“Tất cả là tại tảng đá chết tiệt này.” Hương Tranh nghiêng rặng, trợn mắt nhìn tảng đá nằm chính ỉnh trên thảm cỏ. Càng nhìn càng tức, tức không chịu nổi, bực mình, Hương Tranh giơ chân sút thẳng vào tảng đá.

Mẹ ơi, đau chết mất, đau chết mất! Thật là người gặp vận xấu uống nước cũng rụng răng.

Hương Tranh đau đến chảy cả nước mắt. Cô đưa hai tay ôm chân, nhảy lò cò, nhảy một lát, cô phát hiện hình như có gì đó khác thường.

Thảm cỏ này được chăm sóc kỹ như vậy, một viên sỏi nhỏ cũng không có, sao lại có một tảng đá to như thế này? Quả là rất không bình thường.

Hương Tranh nén đau, đưa tay gạt đám cỏ mọc phủ kín tảng đá. Sau đó, cô vô cùng kinh ngạc khi thấy tảng đá đã dịch chuyển một chút so với vị trí ban đầu sau cú đập chân lúc trước của cô, càng kinh ngạc hơn nữa là phía dưới chỗ tảng đá nằm chắn lên không phải là mặt đất bình thường.

Trời! Hàm ngầm!

Một phần cửa hàm đã lộ ra khi tảng đá dịch chuyển.

Hương Tranh nhắm mắt, bám chặt vào cạnh tảng đá, cố gắng vặn nó sang một bên, mặt đất rung chuyển, tảng đá dịch chuyển từ từ.

Trời đất!... Tảng đá này làm bằng gì mà cứng thế?

Hương Tranh bám chân, bám môi cố dịch chuyển tảng đá, đến khi tảng đá được chuyển sang bên, để lộ toàn bộ đường hàm thì cô cũng kiệt sức, ngồi bệt xuống cỏ, thở hổn hển, mồ hôi toát ra như tắm.

Phù, phù!!! Mệt đến chết mất... Đây là đá gì không biết nữa.

Tảng đá nằm sang một bên để lộ một đường hàm lớn. Hàm này có vẻ rất sâu, không biết thông tới đâu, chỉ thấy tối đen.

Tại sao trong ngọn núi sau nhà của Sở gia lại có một cái hàm? Đường hàm này thông tới chỗ nào? Cuối đường hàm có gì?

Từng câu hỏi đánh thức bản tính hiếu kỳ trong Hương Tranh, khiến cô quên hết cả sợ hãi, bỏ qua con tức giận, đặt chân xuống bậc đá dẫn xuống đường hàm, đi sâu vào bên trong.

Đường hàm này không sâu như suy đoán ban đầu của Hương Tranh. Trong ánh sáng mờ mờ từ điện thoại di động, Hương Tranh nhận thấy đường hàm được lát bằng đá tảng, rất bằng phẳng, sạch sẽ, có vẻ như chỗ này thường xuyên có người lui tới.

Nơi này hoang vu và tăm tối như vậy? Ai thường xuyên lui tới đây? Hương Tranh còn đang thắc mắc thì phát hiện mình đã đi tới cuối đường hàm.

Cuối đường hàm là một buồng giam nhỏ. Ánh sáng của điện thoại di động giúp Hương Tranh ước đoán buồng giam này rộng chừng bảy, tám mét vuông, dưới nền mọc một lớp cỏ thưa thớt, tường vây bằng sắt đã han gỉ, dường như buồng giam này đã được xây dựng từ rất lâu rồi. Nhìn xuyên qua hàng rào sắt, Hương Tranh thấy một bóng đen nằm bất động trong góc phòng.

Hương Tranh bước lại gần chỗ bóng đen, cô đưa tay ra định chạm vào cái bóng..

Đột nhiên, bóng đen bất động lúc trước bỗng mở mắt, trừng trừng nhìn cô, đôi mắt sáng quắc trên khuôn mặt tối đen, giống như đôi mắt của ma cà rồng bắt chọt bắt gắp con mồi.

Hương Tranh hoàn toàn bất ngờ, toàn thân tê liệt vì sợ hãi. Một lúc sau, cô mới bắt đầu phản ứng trở lại, loạng choạng lùi về sau mấy bước và hét to: “Ma! Ma! Có ma!”. Tay Hương Tranh run rẩy làm điện thoại di động rơi xuống đất phát ra một tiếng vang dài.

Bóng đen nhìn chằm chằm vào cô.

“Là Sở Nhân Vũ cử người đến?”

“Không.. không phải...” Hương Tranh vẫn chưa hết bàng hoàng, cô cố lùi xa bóng đen, khuôn mặt chứa đầy vẻ sợ hãi. “Ông... ông là người hay ma? Tại sao lại bị nhốt ở đây?”

Bóng đèn không bật cười trước câu hỏi của cô, chỉ nhắm mắt, thản nhiên nói: “Xem ra cô chỉ là một kẻ lạc đường. Trước khi bị người của Sở gia phát hiện, mau chạy đi”.

“Vâng... vâng... tôi chỉ là bị lạc đường... ông... ông đừng làm hại tôi... tôi lấy lại điện thoại di động rồi sẽ đi ngay.”

Hương Tranh nhìn chiếc điện thoại nằm chỏng chơ bên cạnh bóng đèn, căng thẳng chờ đợi, lát sau không thấy bóng đèn phản ứng gì, cô cho rằng ông ta đã đồng ý.

Hương Tranh lặng lẽ di chuyển về phía bóng đèn, tìm đến chỗ điện thoại rơi và nhặt nó lên. Lúc đó, ánh sáng từ điện thoại soi thẳng vào khuôn mặt của bóng đèn, Hương Tranh có dịp nhìn rõ những đường nét trên khuôn mặt ấy. Đột nhiên cô kinh ngạc chỉ vào bóng đèn, quên hết cả sợ hãi kêu lên: “Sở Trung Thiên! Ông... sao ông lại giống anh ấy thế?”.

“Sở Trung Thiên!” Bóng đèn vội vã quay đầu lại, giọng nói vô cùng kích động. “Cô biết Sở Trung Thiên? Cô là gì của Sở Trung Thiên?”

Rõ ràng Hương Tranh không nghĩ rằng bóng đèn sẽ lên tiếng.

“Tôi, tôi là bạn gái anh ấy, ông cũng biết anh ấy?”

“Cô nói thật không? Cô thật sự là bạn gái của Sở Trung Thiên? Cô có bức ảnh nào của nó không?” Bóng đèn quay người, từ từ bám lấy song sắt đứng lên, mắt ngân ngấn nước. “Tôi... tôi là cha của Trung Thiên.”

“Không thể nào.” Hương Tranh vội vã cãi lại. “Cha Sở Trung Thiên đã bị Sở Nhân Vũ hại chết mười mấy năm nay rồi.”

“Cả chuyện này cô cũng biết? Là mẹ Sở Trung Thiên nói cho cô có phải không?” Bóng đèn kích động đến rơi lệ, ông ta vội vàng quay sang giải thích với Hương Tranh. “Tôi chưa chết. Tôi chưa chết. Năm đó, Sở Nhân Vũ muốn hạ sát tôi nhưng rồi lại không nỡ xuống tay nên mới giam tôi ở nơi này. Thời gian thấm thoát trôi đi, đã hơn mười năm...”.

Cha của Sở Trung Thiên còn chưa chết?

Hương Tranh tròn tròn mắt kinh ngạc.

Nói như vậy, người đàn ông trước mặt cô đây là cha của Sở Trung Thiên?

“Không thể nào, cha anh đã bị Sở Nhân Vũ giết hại từ hơn mười năm trước rồi.”

Lúc Hương Tranh kể câu chuyện cô gặp bóng đèn trong hầm ngầm, Sở Trung Thiên chỉ nói một câu như thế.

Hương Tranh lo lắng, quên cả việc mình còn đang giận anh, khẽ nắm tay anh thuyết phục: “Trên thế giới này, kỳ tích không thiếu, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Anh phải điều tra rõ ràng thật giả, đừng vội bỏ qua. Nếu người đó không phải cha anh thì như là anh làm việc tốt, còn nếu đó đúng là cha anh mà anh bỏ qua cơ hội cứu ông ấy, sau này nhất định anh sẽ phải hối hận”.

Sở Trung Thiên nghe Hương Tranh nói xong, có phần bị thuyết phục. Anh chậm rãi hỏi lại: “Nhưng, anh phải điều tra như thế nào?”.

Hương Tranh gãi đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: “Anh còn nhớ chuyện gì về cha mình không? Hoặc là anh còn giữ bức ảnh nào của cha anh không?”.

“Không có. Lúc anh còn nhỏ thì cha anh đã qua đời rồi, mẹ anh sợ anh đau lòng nên không bao giờ cho anh xem ảnh cha.”

“Vậy à. Hơi khó nhì! Nhưng anh nhìn xem, thật sự người đó rất giống anh.” Hương Tranh vừa nói vừa móc điện thoại từ trong túi quần ra, sau đó mở bức ảnh cô chụp bóng đèn đưa cho Sở Trung Thiên xem. “Bức ảnh này là em chụp người đàn ông trong hầm giam đó. Anh nhìn kỹ mà xem, hai người như là được đúc ra từ một khuôn ấy, chỉ khác là người đó già hơn anh và gầy hơn anh thôi.”

Người đàn ông trong ảnh trông có vẻ đã rất già, mái tóc rối bù, quần áo nhàu nát, trông ông không khác gì một người sáu, bảy mươi tuổi, nhưng ngoài vẻ già nua và khuôn mặt không còn vẻ baby như Sở Trung Thiên ra thì những nét khác trên khuôn mặt như con ngươi màu hổ phách, cái mũi cao, khóe miệng hơi cong đều giống nhau như đúc. Sở Trung Thiên cũng phải thừa nhận, người đàn ông trong bức hình giống anh đến kinh ngạc.

Sở Trung Thiên nhìn người đàn ông trong bức hình một lúc lâu, sau đó như nghĩ ra điều gì, anh hào hứng nói với Hương Tranh: “Anh đã tìm ra cách điều tra”.

“Như thế nào?”

Sở Trung Thiên gọi điện cho mẹ, kể cho bà chuyện Hương Tranh gặp người đàn ông bị nhốt trong hầm ngầm. Sở phu nhân nghe xong có vẻ rất kích động. Phải mất một lúc lâu Sở Trung Thiên mới khiến mẹ bình tĩnh lại. Sau đó, anh gửi cho mẹ một tin nhắn hình ảnh. Một phút sau, Sở phu nhân gọi lại, hai người nói chuyện rất lâu.

Hương Tranh ngồi bên cạnh chờ đợi mà trong lòng như có lửa đốt. Sở Trung Thiên vừa cúp máy, cô vội vã hỏi ngay: “Sao rồi anh? Sở bá mẫu nói gì?”.

“Mẹ nói người trong ảnh giống cha anh tới chín phần mười, nhưng bức ảnh hơi mờ nên mẹ không dám khẳng định chắc chắn đó là cha anh.”

Hương Tranh cũng gật đầu lý giải: “Đúng thế một người đã chết mười mấy năm trước nay bỗng nhiên xuất hiện, không thể khiến người ta thừa nhận ngay được. Nhưng người này lại giống cha anh như vậy, chúng ta cũng không thể bỏ qua”.

“Đúng thế, cho nên mẹ anh hy vọng chúng ta có thể điều tra rõ chân tướng sự việc này. Nếu người đó thực sự là cha anh, chúng ta phải nhanh chóng cứu ông ấy ra khỏi căn hầm, tránh sau này xảy ra chuyện Sở Nhân Vũ sẽ dùng ông để uy hiếp chúng ta.”

“Vậy chúng ta phải điều tra như thế nào?”

“Chuyện này cứ để anh lo.”

Hương Tranh gật đầu nói: “Được, chuyện cha anh giao cho anh, chuyện Sở Nhân Vũ giao cho em”.

Từ khi Hương Tranh tìm tới ngôi nhà Sở Tu Phàm ở để kể chuyện Sở gia, hai tuần nay anh chưa gặp lại cô. Nhưng những lời nói của Hương Tranh đã in sâu vào tâm trí anh, đến mức khi ngủ anh cũng nằm mơ thấy cảnh cha mình vì tham tài sản mà ra tay với cả người em trai. Anh đắn đo xem có nên nói chuyện phải trái với cha hay không. Cha anh cướp đoạt gia sản đã là rất quá đáng, nếu còn ra tay diệt trừ mẹ con Sở Trung Thiên nữa thì mẹ anh và ông bà nội anh dưới tuổi vàng làm sao có thể yên nghỉ được?

Đã hai tuần nay, ngày nào Sở Tu Phàm cũng ngồi trong nhà nhìn qua cửa sổ ngắm bầu trời đêm và suy nghĩ về những điều Hương Tranh nói.

Chỉ cần anh giúp tôi thuyết phục cha anh, khiến ông ấy buông tha cho hai mẹ con Sở Trung Thiên là được. Tôi đảm bảo họ tuyệt đối không kinh động đến cha anh nữa...

Chỉ cần anh giúp tôi thuyết phục cha anh, khiến ông ấy buông tha cho hai mẹ con Sở Trung Thiên là được...

Anh có nên thuyết phục cha?

Mặc dù trong lòng còn do dự nhưng đôi chân của Sở Tu Phàm lại vô thức bước đi. Anh cẩn thận đi qua nhân viên bảo vệ, khẽ khàng bước đi trên con đường sỏi nhỏ, đến khi anh dừng lại thì mới phát hiện ra mình đang đứng trước cửa phòng cha.

Đêm đã khuya, khu biệt thự yên ắng không một tiếng động, thi thoảng có tiếng côn trùng từ xa vọng lại. Ánh trăng chiếu xuống những tán lá ẩm sương tạo thành những khoảng sáng tối. Cả khu biệt thự đã tắt đèn, chỉ từ cửa sổ phòng cha anh hắt ra ánh đèn điện.

Có vào không? Vào đó rồi thì nói chuyện gì? Sở Tu Phàm vẫn còn do dự. Cuối cùng, anh hạ quyết tâm, cứ vào trước đã, vào rồi, nói chuyện gì sẽ tính sau.

Sở Tu Phàm nhắc chân cất bước. Đôi dép bông anh đang đi không gây ra tiếng động. Anh dừng lại trước cửa, đôi tay đặt trên nắm cửa, động tác mở cửa đột ngột bị dừng lại bởi âm thanh từ trong phòng vọng ra.

“Lão gia, Sở Trung Thiên đến rồi.” Sở Tu Phàm nhớ lại, khẳng định đây là giọng của Triệu Ninh.

“Đến đúng lúc lắm!”

Quả nhiên là tiếng cha anh. Muộn thế này rồi, họ còn bàn việc gì? Trong lúc Sở Tu Phàm còn đang tự hỏi thì đã nghe tiếng Triệu Ninh vọng đến.

“Tôi nghĩ cậu ta đến tìm Hương Tranh.”

“Bọn chúng yêu nhau đến vậy ư? Rất tốt, vậy thì chuyện này kết thúc ở đây, cho chúng thành đôi uyên ương chung một mô đi.”

Cha muốn giết Hương Tranh? Sở Tu Phàm kinh hãi. Nhưng mọi việc còn chưa dừng ở đó...

Từ trong phòng lại vọng ra tiếng nói, lần này là của Sở Nhân Vũ: “Cậu còn giữ liên lạc với Diệp Luyến Hoàn đấy chứ? Gọi ngay cho cô ta, hỏi xem mẹ con Sở Trung Thiên hiện đang ở đâu? Sự việc kéo dài lâu rồi, mau kết thúc đi. Tôi bắt đầu thấy mệt rồi”.

Diệp Luyến Hoàn? Không phải đó là người đã đánh cuộc với Hương Tranh hay sao? Sao cô ta lại có liên hệ với Triệu Ninh? Lẽ nào...

Sở Tu Phàm choáng váng, nói không nên lời, vội vàng quay người bỏ chạy.

Anh phải tìm Hương Tranh. Phải nói cho cô ấy biết. Bảo cô ấy mau trốn đi. Anh không thể để cô ấy bị hại chết.

Sáng sớm hôm sau, Sở Tu Phàm mới tìm được Hương Tranh.

Anh đứng đợi Hương Tranh đi qua hành lang đến dọn dẹp thư viện rồi lao ra kéo cô vào góc tối. Không ngờ hành động của anh lại làm Hương Tranh hoảng sợ kêu to, Sở Tu Phàm vội vàng dùng tay bịt miệng cô lại.

“Suyt! Đừng kêu, là tôi đây.” Anh khẽ khàng trấn an cô.

Hương Tranh nhận ra tiếng của Sở Tu Phàm, liền bình tĩnh trở lại.

Sở Tu Phàm buông tay ra. Hương Tranh quay lại nhìn Sở Tu Phàm, hai tuần không gặp, cô thấy anh gầy xẹp đi, nét mặt có vẻ ưu phiền. Đã xảy ra chuyện gì sao? Hương Tranh lo lắng hỏi: “Tu Phàm, anh tìm tôi có chuyện gì?”.

Tu Phàm chau đôi mày, đôi tay giữ chặt hai vai Hương Tranh, căng thẳng nói: “Hương Tranh. Cô đừng kể hoạch của cô lại đi. Cô không thuyết phục được cha tôi đâu”.

“Tu Phàm, anh vừa nói gì? Anh thừa biết là tôi không thể dừng lại.”

“Hương Tranh, cha tôi và Triệu Ninh đã biết quán hệ của cô và Sở Trung Thiên rồi, là cô Diệp Luyến Hoàn đó phản bội hai người. Cô dừng lại đi, được không?” Sở Tu Phàm cho rằng chuyện này nhất định làm cho Hương Tranh kinh ngạc, nhưng không ngờ nghe xong, cô không phản ứng gì, mặt cũng không hề biến sắc. Anh có ngạc nhiên không hiểu, bối rối gọi cô: “Hương Tranh”.

“Anh tìm tôi để nói chuyện này?” Hương Tranh hỏi lại, sau đó nói tiếp. “Những chuyện này tôi đều biết rồi.”

Cô ấy biết cả rồi?

Sở Tu Phàm kinh ngạc, giờ thì anh đã hiểu được thái độ bình tĩnh vừa rồi của cô. Anh kích động đến mức quên cả việc phải nói nhỏ: “Cô biết mà vẫn muốn tiếp tục?”.

“Tu Phàm, tôi không thể cứ đứng giương mắt nhìn Sở Trung Thiên chịu chết, tôi yêu anh ấy, tôi sẽ dùng sinh mạng của mình để yêu anh ấy.” Hương Tranh nói với ngữ điệu kiên định khác thường. Vừa nói vừa khẽ gạt hai tay anh ra khỏi vai cô, sau đó đi thẳng về phía thư viện.

Sở Tu Phàm buồn bã nhìn bóng cô khuất dần.

Cô ấy nói, cô ấy yêu người đó, cô ấy dùng sinh mạng của mình để yêu người đó...

Nhưng người đó không phải là anh...

Anh và cô... cuối cùng đã bỏ lỡ...

Cho dù Sở Tu Phàm không cảnh báo, Hương Tranh cũng đã biết những chuyện này sắp kết thúc.

Cô biết hiện nay cô đang ở trong tay Sở Nhân Vũ, chỉ cần Sở Nhân Vũ muốn là có thể dễ dàng giết chết cô và Sở Trung Thiên. Vì vậy, cô sẽ phải hành động trước, cô sẽ đi tìm Sở Nhân Vũ để nói chuyện. Nhưng trước hết, cô phải giúp Sở Trung Thiên cứu cha anh ấy ra khỏi đây đã. Như vậy, nếu Sở Nhân Vũ có không nghe cô thì cũng không đến mức cả ba người họ cũng phải chết ở đây.

Hương Tranh sắp đặt kế hoạch xong là thực hiện ngay. Chiều hôm ấy, cô hẹn Sở Trung Thiên ra chỗ vắng nói chuyện.

“Trung Thiên, Sở Nhân Vũ đã biết chuyện của chúng ta. Tối nay, em sẽ gặp ông ta để nói chuyện. Anh hãy nhân cơ hội này đưa Sở bá phụ trốn đi.”

“Không được.” Sau phút ngạc nhiên, Sở Trung Thiên kiên quyết từ chối. “Em làm sao thuyết phục được ông ta. Anh tuyệt đối không cho phép em mạo hiểm.”

“Anh không cần lo cho em. Dù không thuyết phục được Sở Nhân Vũ thì em cũng sẽ trở về an toàn.”

“Hương Tranh, em coi anh là đứa trẻ con ba tuổi đấy à? Sở Nhân Vũ tàn ác như thế nào chúng ta đều đã biết. Em tìm đến ông ta, có thể có đường về được ư?”

“Không, em đang nói thật đấy. Anh còn nhớ Sở Tu Phàm không, người ở trong rừng phong mà em thường nấu cơm cho ấy. Anh ấy là con trai của Sở Nhân Vũ, anh ấy đã đồng ý giúp em.” Để cho Sở Trung Thiên yên tâm, Hương Tranh không ngại ngần nói dối.

“Thật không?” Sở Trung Thiên vẫn nghi ngờ. “Anh ta giúp được không?”

Hương Tranh quả quyết gật đầu: “Chắc chắn được, anh ấy là con độc nhất của Sở Nhân Vũ, hổ dữ cũng không ăn thịt con”.

Sở Trung Thiên vẫn lo lắng, nhưng trước mắt, họ không còn cách nào khác. Anh đành miễn cưỡng gật đầu làm theo lời Hương Tranh.

Tối hôm ấy không có trăng, trên bầu trời chỉ thưa thớt mấy vì sao. Đêm tối yên tĩnh, chỉ còn có tiếng lá cây rơi xào xạc.

Trong phòng Sở Nhân Vũ, đèn sáng như ban ngày. Người đàn ông trung niên ngồi trong ghế da, bình thần nhìn cô gái trước mặt không chút giận dữ.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Sở lão gia, mọi chuyện chúng ta đều đã rõ, không cần dài dòng, tôi xin ông hãy buông tha cho mẹ con Sở Trung Thiên.”

Hương Tranh đứng trước mặt ông ta, thẳng người, chắp tay sau lưng, khuôn mặt bình thản. Cô tỏ ra rất bình tĩnh, chỉ mình cô biết đôi tay cô đang run.

“Sao tôi phải nghe lời cô?” Sở Nhân Vũ nghiêng người nhìn vào mặt cô, đôi mắt hấp háy vẻ nhạo báng.

Hương Tranh im lặng vài giây, rồi ghé người nhìn vào mặt ông ta, chậm rãi nói: “Hơn mười năm trước, ông đã làm gì với cha Sở Trung Thiên, tôi nghĩ ông còn nhớ. Việc này mà lộ ra, ông sẽ bị cơ quan luật pháp sờ gáy. Chỉ cần ông tha cho mẹ con Sở Trung Thiên, tôi đảm bảo họ sẽ không tố cáo ông, sau này họ và ông đường ai nấy đi, không liên quan tới nhau nữa”.

Nói ra những lời mặc cả này, Hương Tranh thừa biết không đòi nào Sở Nhân Vũ đồng ý, nhưng ngoài canh bạc này ra, cô cũng chẳng còn cách nào khác.

Sở Nhân Vũ không những không đồng ý mà mặt cũng không hề có chút biểu hiện sợ hãi như Hương Tranh mong đợi. Ông ta đáp lại cô bằng một nụ cười chế nhạo: “Tiểu nha đầu, thật không tồi, còn dám đe dọa ta. Nhưng chừng nào càng già càng cay, cô cho là tôi ngốc đến mức đứng nhìn cô bảo vệ sát ư?”.

Hương Tranh nhìn thấy trong mắt ông ta lóe lên tia nhìn tàn bạo. Cô mơ hồ linh cảm có chuyện chẳng lành, nhưng cô vẫn cố trấn an mình, bình tĩnh hỏi lại: “Ông nói thế là có ý gì?”.

Nụ cười trên môi Sở Nhân Vũ thật khó hiểu. Hương Tranh còn đang nghi hoặc thì ông ta đã chỉ tay về phía cánh cửa đã được mở sẵn, gọi to: “Đưa họ vào đây”.

Sở Nhân Vũ vừa dứt lời, cánh cửa lập tức được mở rộng ra. Triệu Ninh và hai người nữa hùng hổ bước vào.

Hương Tranh thấy họ quen quen, cho đến khi cô nhìn thấy hình xăm con hổ trên tay một người thì cô chợt nhớ ra. Đó là hai trong số ba người đã đến rừng phong để bắt Sở Tu Phàm đi. Nhìn kỹ một chút, cô thấy hai người kia đang lúi theo hai người khác nữa. Khi Hương Tranh nhìn rõ khuôn mặt hai người này, mặt cô trắng bệch.

“Trung Thiên! Sở bá phụ! Hai người bị làm sao thế này?” Hương Tranh định chạy lại gần xem xét tình trạng của cha con Sở Trung Thiên, nhưng cô bị người có hình xăm trên tay đó đẩy giật trở lại, do mất đà, Hương Tranh loạng choạng lùi về phía sau mấy bước. Lúc này, sự lo lắng và giận dữ khiến cô quên cả sợ hãi, quát lên với Sở Nhân Vũ: “Ông, ông đã làm gì họ?”.

“Trừng phạt vì tội không nghe lời. Nhưng mới chỉ bị đánh một trận thôi. Chưa chết đâu.” Sở Nhân Vũ thản nhiên trả lời, cười khẩy. “Thế nào? Cô đã rõ tình hình hiện nay chưa? Cô còn cho rằng cô có tư cách đàm phán với tôi nữa không? BẠN TRẺ À, tôi rất hâm mộ lòng dũng cảm của cô. Nhưng dũng cảm không có nghĩa là ngu ngốc. Đến giờ cô còn gì để thuyết phục tôi tha cho lũ thối tha này?”

“Lũ thối tha”, những từ này như ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim Hương Tranh, những tia nhìn giận dữ nhắm thẳng tới Sở Nhân Vũ.

“Sở Nhân Vũ, sao ông có thể tàn ác như vậy? Dù sao họ cũng là người thân của ông.”

Sở Nhân Vũ cười nhạt.

“Người thân? Tôi làm gì có người thân! Người thân của tôi đều chết từ khi tôi còn nhỏ rồi.”

“Sao ông có thể nói như thế?” Hương Tranh giận dữ tới độ, lời nói không dừng lại được. “Sở Nhân Vũ! Ông đúng là đồ vong ân bội nghĩa. Nếu năm đó không có cha nuôi chăm sóc ông, ngày hôm nay ông có thể đứng ở đây không? Một con chó cũng còn có nghĩa hơn ông vì nó không quên ơn người nuôi nó, không khi nào cắn chủ.”

Những lời Hương Tranh nói đánh đúng vào điểm yếu của Sở Nhân Vũ. Bao nhiêu năm qua, những hình ảnh thời niên thiếu vẫn là điều Sở Nhân Vũ đào sâu chôn chặt, không dám động đến. Ông ta tỏ ra bất cần quá khứ nhưng sự thật, mỗi bức ảnh, mỗi khuôn mặt quen thuộc đều khiến ông ta bất an.

Hương Tranh lại dám lớn tiếng vạch tội ông ta trước mặt bao nhiêu người, đương nhiên khiến Sở Nhân Vũ điên tiết. Ông ta tát cô một cái như trời giáng. Cô không có cơ hội tránh, đầu đón ngã lăn ra đất.

“Hương Tranh!” Sở Trung Thiên nhìn má Hương Tranh bị tát bầm đỏ, đau đớn kêu lên. Anh vùng vẫy định đỡ Hương Tranh dậy nhưng hai tay anh đã bị tên gia nhân của Sở Nhân Vũ kẹp chặt, chỉ còn biết tức giận la hét: “Sở Nhân Vũ, Hương Tranh không liên quan tới chuyện này, ông mau thả cô ấy ra”.

“Đau lòng lắm phải không? Chưa hết đâu, tôi sẽ cho cậu đau đến chết.” Sở Nhân Vũ vừa chế nhạo vừa đe dọa, rồi ông ta vẫy Triệu Ninh lại gần. “Triệu quản gia, bắn nát tay trái của con nha đầu này cho ta.”

“Vâng, thưa lão gia.” Triệu Ninh nhanh nhẹn rút từ bao da đeo ở thắt lưng một vật màu đen. Hương Tranh nhìn kỹ, đó là một khẩu súng lục.

Hương Tranh mở to mắt sợ hãi nhìn Sở Nhân Vũ, tay chân lạnh toát. Sở Trung Thiên vô cùng lo lắng, cố gắng thoát ra, nhưng anh lại bị tên gia nhân của Sở Nhân Vũ tức giận thúc cho một gối vào bụng. Anh đau đớn quỵ gối xuống đất. Triệu Ninh giờ trở mềo vồn chuột, từng bước từng bước tiếp cận Hương Tranh. Đúng lúc anh ta chìa súng, nhắm vào tay trái Hương Tranh thì cửa phòng bật mở, tiếng thét chói tai vang lên.

“Dừng tay, thả cô ấy ra.”

Đám đông trong phòng cùng lúc quay lại nhìn ra cửa. Một thanh niên cao lớn bước vào.

Sở Nhân Vũ kinh ngạc nhìn người thanh niên đang bước vào, mắt một lúc ông ta cứng đờ không phản ứng, sau đó mới lên giọng quở trách: “Tu Phàm,

con đến đây làm gì? Mau đi ra ngoài!”.

Sở Tu Phàm không dừng lại, anh đi qua Hương Tranh, đến trước mặt cha anh cầu xin: “Cha! Cha hãy tha cho họ”.

“Vớ vẩn. Đây không phải là việc của con. Mau đi ra!”

“Không. Con không đi, cha không tha cho bọn họ, con không đi.” Sở Tu Phàm làm mặt kiên định, nhất quyết không nhúc nhích.

Sở Nhân Vũ tức giận quát: “Sở Tu Phàm, con có biết mình đang làm gì không?”.

“Cha, con cầu xin cha, xin cha tha cho bọn họ. Những chuyện trước đây đều là do cha làm sai, bọn họ đã không truy cứu nữa, cha đừng làm khó bọn họ nữa, có được không?”

“Ai nói với con như vậy? Thật là vớ vẩn!” Sở Nhân Vũ cau mày tức giận quát người bên cạnh. “Triệu Ninh, mau đưa thiếu gia ra ngoài.”

“Con không đi.” Sở Tu Phàm hất tay Triệu Ninh ra, đến đứng phía trước Hương Tranh. “Cha, nếu cha muốn giết họ, xin hãy giết con trước.”

Hương Tranh kinh ngạc nhìn tấm lưng của người trước mặt, đầu óc trống rỗng, cho đến khi Sở Nhân Vũ lại tức giận hét lên, cô mới dám tin đây là sự thật.

“Nghịch tử! Ngươi thật là đồ nghịch tử! Ngươi vì đám rác rưởi này mà phản bội lại người cha nuôi ngươi bao nhiêu năm nay?” Sở Nhân Vũ lùi lại phía sau, run lên vì giận dữ. Không biết có phải cô hoa mắt nhìn nhầm không nhưng Hương Tranh thấy mặt Sở Nhân Vũ tím bầm lại.

Khác với vẻ tức giận của Sở Nhân Vũ, Sở Tu Phàm vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Cha, Hương Tranh không phải là đồ rác rưởi, Hương Tranh là người bạn mà con yêu quý nhất. Nếu cha muốn giết cô ấy thì hãy giết con trước đi”.

Hương Tranh choáng váng nhìn con người đứng phía trước, không dám tin vì cô mà anh có thể nói với cha mình những lời như thế.

Sở Nhân Vũ cũng bị sốc, ánh mắt bùng bùng lửa giận, khuôn mặt dần xanh tái.

Ông ta đưa tay run run chỉ vào mặt Sở Tu Phàm, tức giận mắng: “Ngươi... ngươi... là đồ bất hiếu... đồ....”. Ông ta còn chưa nói xong đã đưa tay ôm ngực, lao đảo ngã xuống.

Sự việc đột ngột xảy ra khiến Hương Tranh đờ đẫn, cô nhất thời không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, chỉ mơ hồ biết lúc đó tình cảnh rất hỗn loạn, chỉ còn tiếng quát mắng của Triệu Ninh vang đến tai cô.

“Sở Tu Phàm! Cậu biết rõ lão gia bị bệnh tim mà còn cố tình nói những lời đại nghịch bất hiếu ấy. Tôi nói cho cậu biết, lão gia mà có mệnh hệ gì, tôi quyết không tha cho cậu.”

Bệnh tim... Sở Nhân Vũ bị bệnh tim?

Hương Tranh sững sờ nhìn Sở Tu Phàm đang đứng trước mặt cô, chỉ thấy anh bất động, đầu cúi thấp, ánh mắt đầy đau đớn nhìn xuống đôi bàn tay buông thõng.

Sở Nhân Vũ bị sốc, bệnh tim tái phát, được đưa đi bệnh viện cấp cứu nhưng một giờ bốn mươi lăm phút ngày hôm sau, ông ta qua đời.

Tin tức này hai ngày sau mới về tới Sở gia.

Sở Tu Phàm một mực cho rằng mình đã hại chết cha, sau khi lo xong tang lễ cho Sở Nhân Vũ, anh lui về ở Hương Ninh viện, không chịu ra ngoài. Tiêu Nhiễm Ninh và Sở phu nhân đến đón cha Sở Trung Thiên về Thiên Nhan, Hương Tranh và Sở Trung Thiên tình nguyện ở lại Sở gia chăm sóc cho Sở Tu Phàm, đợi anh bình tâm lại, họ mới quay trở về Thiên Nhan.

Vĩ thanh: Ái tình không có đoạn kết

Thấm thoát, Hương Tranh và Sở Trung Thiên đã quay về Thiên Nhan được hơn nửa năm.

Hôm nay, Hương gia thật là náo nhiệt. Hương phụ thân, Hương phụ mẫu từ ngoại tỉnh trở về. Sở phụ thân, Sở phụ mẫu cũng tới, còn có thêm cả gia đình Tiêu Nhiễm Ninh nữa. Thật hiếm khi Hương gia đông khách như hôm nay.

Hai vị tiền bối nhà họ Sở hôm nay tới đây để bàn với Hương gia về hôn sự của Sở Trung Thiên và Hương Tranh. Sở phu nhân đã không còn phản đối hai người yêu nhau, thậm chí thấy Hương Tranh vì yêu con trai mình mà không ngại mạo hiểm cả tính mạng, dám một mình tìm đến Sở gia thuyết phục Sở Nhân Vũ tha cho mẹ con bà, bà cảm động đến rơi lệ. Kể từ đó, bà đã coi Hương Tranh như con gái mình, thậm chí còn có phần yêu thương cô hơn cả Sở Trung Thiên.

Bố mẹ Tiêu Nhiễm Ninh lại đến để xem mặt cô con dâu tương lai là Hương Đình. Mặc cho Hương Đình từ chối lời cầu hôn của Tiêu Nhiễm Ninh vì cô cho rằng Tiêu Nhiễm Ninh thường xuyên bắt nạt cô, nếu lấy anh, cô sẽ bị trêu tức đến chết. Nhưng cha mẹ Tiêu Nhiễm Ninh vẫn coi Hương Đình là con dâu tương lai.

Các vị tiền bối cùng bàn chuyện đại sự, đám hậu bối cũng không muốn làm gián đoạn câu chuyện. Tiêu Nhiễm Ninh đứng ngồi không yên, đã sớm kéo Hương Đình lên tầng hai. Được một lúc thì đến lượt Hương Tranh cũng đứng ngồi không yên, kéo Sở Trung Thiên ra ngoài sân nói chuyện.

“Trung Thiên, hôm qua em nhận được email của Sở Tu Phàm.” Từ sau cái chết của cha, Sở Tu Phàm nghe theo tâm nguyện của ông, tiếp quản tập đoàn Sở thị. Dưới sự giúp đỡ của Triệu Ninh, công việc của anh đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

“Anh ấy nói gì với em?”

“Em báo với anh ấy, chúng ta sắp kết hôn, anh ấy nói chúc mừng chúng ta. Còn nói ngày thành hôn của chúng ta, anh ấy nhất định sẽ đến chúc phúc. Anh ấy cũng kể chuyện gần đây anh ấy gặp một cô nương rất cá tính, thường làm anh ấy vui. Anh ấy còn gửi cả ảnh cô nương ấy cho em xem, rất dễ thương, rồi em sẽ cho anh xem”

“Được.”

“Trung Thiên, em có chuyện muốn thương lượng cùng anh.”

“Chuyện gì?”

“Trước khi yêu anh, em đã định thành lập công ty kinh doanh dịch vụ cho thuê bạn gái. Bây giờ em muốn...”

“Chuyện này không bàn nữa, sau khi kết hôn, em ngoan ngoãn ở nhà cho anh, đừng có ra ngoài quậy phá nữa.” Sở Trung Thiên phũ phàng dập tắt hy vọng của Hương Tranh.

“Không được. Cả ngày chỉ ở nhà sẽ buồn chán lắm”

“Không đâu, anh có công việc giao cho em mà.”

“Việc gì?” Hương Tranh hào hứng hỏi lại.

“Sinh baby.”

“...”

“Hương Tranh, Sở gia nhà anh mấy đời độc đinh, anh nghĩ chúng ta phải có nhiều con mới đông vui, em thấy năm đứa đã được chưa?”

“...”

“Em thấy như thế có ít không? Hay là sinh sáu đứa? Nếu em vẫn thấy ít thì sinh hẳn bảy, tám đứa luôn.”

“...”

Xem ra cô thua rồi, cô không thể cãi lại được anh.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Họp Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.